

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. (TOTAL
PHYSICAL RESPONSE) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู

ปริญญานิพนธ์

ของ

สุภา ชาติวินันท์

15 เม.ย. 2535

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาดการศึกษามหาบัณฑิต

พฤษภาคม 2528

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

176979

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณา
ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

คณะกรรมการสอบ

.....เสาวฤทธิ์ รัตนโสภประธาน

.....เสาวฤทธิ์ รัตนโสภประธาน

.....อรรถพรกรรมการ

.....อรรถพรกรรมการ

.....ดร.ศิริ.ส.อ.ร.ล.,กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงจาก ดร.เสาวลักษณ์
รัตนวิชัย อาจารย์อรพินท์ ชูชม และอาจารย์จรูญ สุขรังสรรค์ ที่ได้กรุณาให้
คำแนะนำในการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง
ไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนศรีบุญยานนท์ ตลอดจนครู อาจารย์
และขอขอบใจนักเรียนทุกคน ที่ได้ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการดำเนินงานครั้งนี้
ขอขอบคุณพี่ ๆ และเพื่อน ๆ ทุกคนที่ได้ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจด้วย
ดีตลอดมา

และท้ายที่สุดนี้ ขอน้อมระลึกถึง พระคุณของคุณพ่อ คุณแม่ ซึ่งเป็นผู้ให้ทุกสิ่ง
ทุกอย่างแก่ลูกตลอดมา รวมทั้งครู อาจารย์ทุกท่าน ผู้มีส่วนในการให้การศึกษาแก่ผู้วิจัย
มาตั้งแต่ต้น

สุภา ชาทรีนันท์

สารบัญ

บทที่		หน้า
1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	5
	ความสำคัญของการวิจัย	5
	ขอบเขตของการวิจัย	6
	คำนิยามศัพท์เฉพาะ	7
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
	เอกสารเกี่ยวกับแนวโน้มการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบัน ..	10
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาแบบ T.P.R. (Total Physical Response)	13
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ ...	32
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียน ภาษาต่างประเทศ	37
	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคงทนในการเรียนรู้	41
	สมมุติฐานในการวิจัย	48
3	วิธีดำเนินการวิจัย	49
	ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้	49
	ประชากร	49
	กลุ่มตัวอย่าง	49

เครื่องมือและวิธีสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง	50
การดำเนินการทดลอง	56
การวิเคราะห์ข้อมูล	58
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	58
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	62
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	62
ลำดับชั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล	63
5 สรุปผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ	71
ความมุ่งหมายของการวิจัย	71
สมมุติฐานในการวิจัย	71
วิธีดำเนินการวิจัย	72
การวิเคราะห์ข้อมูล	73
สรุปผลการวิจัย	74
อภิปรายผล	74
ข้อเสนอแนะ	82
บรรณานุกรม	84
ภาคผนวก	90

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงแบบแผนการทดลอง	57
2 คำสถิติพื้นฐานของนักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครูจากการทดสอบ แต่ละครั้ง	64
3 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่าง นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริม และกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู	65
4 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่าง นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริม และกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู จำแนกตามทักษะแต่ละด้าน ..	66
5 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่าง นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริม และกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู	67
6 การเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษระหว่าง นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริม และกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู เมื่อถึงช่วง 2 สัปดาห์ ภายหลังการทดลอง	69
7 การเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษระหว่าง นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริม และกลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู เมื่อถึงช่วง 3 สัปดาห์ ภายหลังการทดลอง	70

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ		หน้า
1	ภาพแสดงความสามารถของสมองซีกขวาในการเข้าใจภาษา	21
2	ภาพแสดงความเข้าใจประโยคคำสั่งของสมองซีกขวา	23
3	ภาพแสดงวงจรแรงจูงใจ	38
4	ภาพแสดงทฤษฎีความจำสองกระบวนการ	44
5	กราฟแสดงค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในการสอบ แต่ละครั้ง	68

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในบรรดาภาษาต่างประเทศทั้งหลายทั่วโลก ภาษาอังกฤษจัดเป็นภาษาที่มีความสำคัญมากภาษาหนึ่ง เนื่องจากเป็นภาษาสากลที่นิยมใช้ในการสื่อความหมายกันโดยทั่วไป ความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจ สังคม ตลอดจนการศึกษาล้วนต้องอาศัยภาษาอังกฤษเกือบทั้งสิ้น จะเห็นได้จากการที่ประเทศทั้งหลายในภาคพื้นเอเชียต่างยอมรับว่า นโยบายการสอนภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นต่อการพัฒนาประเทศ (จรรยา สุวรรณทัต และคนอื่น ๆ 2515 : 5) ประเทศไทยจึงจัดให้มีการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาตอนปลายถึงชั้นมัธยมศึกษาและชั้นอุดมศึกษา รวมเวลาถึง 12 ปี แต่ผลการเรียนของเด็กไทยยังไม่อยู่ในมาตรฐานที่พึงพอใจ (อุทัย ภิรมย์รัตน์ และเพ็ญศรี รังสิยากุล 2521 : 47) จากรายงานของคณะสำรวจภาวะภาษาอังกฤษทั้งประเทศ พบว่า พื้นความรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนอ่อนโดยมีสาเหตุมาจากครูผู้สอนทั่วนักเรียน ผู้บริหาร และสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ (กานดา ณ ถลาง 2515 : 10 - 17)

จากปัญหาต่าง ๆ ดังกล่าวทำให้ประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลงหลักสูตรให้เหมาะสมยิ่งขึ้นกล่าวคือ วิชาภาษาอังกฤษซึ่งเคยเป็นวิชาบังคับให้นักเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาจนถึงระดับอุดมศึกษานั้น ต่อมาในปี พ.ศ. 2521 กระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศให้ใช้หลักสูตรใหม่ ภาษาอังกฤษกลายเป็นวิชาเลือกทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา กระนั้นก็ตามในสภาพความเป็นจริงแล้วการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัศึกษามีสภาพเป็นวิชาบังคับไปโดยปริยาย ทั้งนี้เพื่อความสะดวกในการจัดชั้นเรียน และโดยเหตุที่คนไทยนิยมเรียนภาษาอังกฤษมาก (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2526 : 2) เพราะเห็นความสำคัญในการติดต่อธุรกิจกับหลาย ๆ ประเทศ และเปิดโอกาสให้สามารถทำงานหรือประกอบอาชีพได้ดีกว่าผู้ที่ไม่มีความรู้ภาษาต่างประเทศเลย (ระวีวรรณ ศรีครามครัน 2520 : 1)

อย่างไรก็ตามการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันก็ยังคงไม่ได้ผลเท่าที่ควร โดยมีปัญหาที่สำคัญประการหนึ่งคือ ปัญหาอันเนื่องมาจากประสิทธิภาพการสอนของครู ด้วยเหตุที่วิธีการสอนที่เป็นอยู่ขัดกับหลักการเรียนรู้ ครูขาดความชำนาญ และใช้วิธีสอนที่ขัดกับหลักภาษาศาสตร์ คือ ไม่มีการสอนที่เป็นไปตามธรรมชาติ (อุทัย ภิรมย์รัตน์ และ เพ็ญศรี รังสิยากุล 2521 : 39 - 40) การที่ขาดความรู้ด้านวิธีสอนที่ถูกต้องอาจเป็นเพราะไม่เคยได้ศึกษามาก่อน หรือเคยศึกษามาอย่างผิวเผิน หรือนำไปใช้ไม่ถูกต้อง (ศรีวิทย์ สุวรรณกิติ 2522 : 15) ซึ่งจะได้เห็นได้จากผลการนิเทศโรงเรียนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา พบว่า วิธีสอนของครูส่วนใหญ่นิยมแบบเก่า คือ ยึดหนังสือเรียนหลักในการสอน และใช้วิธีสอนโดยยึดครูเป็นศูนย์กลาง นักเรียนไม่ค่อยมีโอกาสฝึกฝนทักษะทางภาษาเท่าที่ควร ครูใช้ภาษาไทยเป็นสื่อในการสอนถึง 80 - 90 เปอร์เซ็นต์ของเวลาเรียน นักเรียนจึงขาดทักษะการฟัง - พูด เพื่อใช้สื่อสาร (หน่วยศึกษานิเทศก์ ม.ป.ป. เอกสารโรเนียว) และวิธีสอนดังกล่าวก็ยังขัดกับจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบัน ซึ่งมุ่งเน้นในด้านการสอนภาษาเพื่อให้ผู้เรียนได้นำไปใช้ประโยชน์ในการสื่อความหมาย (Communication) ได้อีกด้วย

สำหรับครูผู้สอนส่วนใหญ่ก็ตระหนักถึงปัญหาด้านวิธีการสอนที่เป็นอยู่นี้และต่างก็พยายามที่จะปรับปรุงการสอนของตนให้ดีขึ้น ดังจะเห็นได้จาก สุมณเทียร แก่นมณี (สุมณเทียร แก่นมณี 2524 : 103) ได้สรุปความต้องการของครูด้านการอบรมเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษไว้ว่า ครูส่วนใหญ่ต้องการให้วิทยากรสาธิตและอธิบายวิธีการสอน พร้อมทั้งอธิบายเพิ่มเติมด้านเทคนิควิธีสอนให้ด้วย สิ่งที่ครูต้องการมากคือ ต้องการทราบเทคนิควิธีสอนที่ดี ๆ จะเห็นได้ว่า ครูภาษาอังกฤษจำนวนมากขาดความรู้และความมั่นใจเกี่ยวกับการใช้เทคนิคการสอน ไม่ทราบว่าจะใช้วิธีใดจึงจะได้ผลดี

ฉะนั้นปัญหาด้านวิธีการสอนของครูจึงเป็นปัญหาที่ควรเร่งปรับปรุงแก้ไขโดยด่วน เพราะถ้าครูใช้วิธีการสอนที่ไม่ถูกต้องและไม่เหมาะสมแล้ว ปัญหาอื่น ๆ ก็จะมาตามมาอีกมากมาย เช่น มีผลทำให้นักเรียนไม่เกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริง นักเรียนไม่ประสบ

ผลสำเร็จในการเรียนเป็นเหตุให้นักเรียนเกิดความท้อถอยและขาดแรงจูงใจในการเรียน
เกิดการสูญเปล่าทางการศึกษา เป็นต้น

สำหรับแนวโน้มของการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเทคนิควิธีการสอนภาษาต่างประเทศ
ในปัจจุบันมีความสัมพันธ์กับหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ และหลักภาษาศาสตร์มีการค้นพบเทคนิค
วิธีการสอนใหม่ ๆ มากมายหลายวิธี แต่ละวิธีมีทั้งข้อดีและข้อจำกัด ครูสอนภาษาต่างประเทศ
ส่วนใหญ่จึงเลือกใช้หลาย ๆ วิธี ตามแต่สถานการณ์และสมรรถภาพของผู้เรียน และใน
การศึกษาค้นคว้าด้านเทคนิควิธีการสอนภาษานั้น มักมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญคือ เพื่อให้ได้มา
ซึ่งวิธีสอนที่ทำให้นักเรียนมีความสามารถมีทักษะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมาย
(Communicative competence) ได้เป็นอย่างดี และมุ่งให้ทักษะดังกล่าวนี้ติดตัว
ผู้เรียนตลอดไปดังเช่นทักษะอื่น ๆ เช่น การว่ายน้ำ การขี่จักรยาน เป็นต้น ในขณะที่
เดิวก็นับว่าเป็นวิธีสอนที่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลในด้านความต้องการ
ความสามารถ และความเร็วในการเรียนรู้ด้วย (สันทนา สุชาติรัตน์ 2527 :

31 - 32)

จากการศึกษาเกี่ยวกับเทคนิควิธีการสอนภาษาต่างประเทศ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า
นวัตกรรมทางการสอนภาษาที่น่าสนใจวิธีหนึ่งคือ วิธีสอนภาษาแบบ T.P.R. (Total
Physical Response) ของ ดร.เจมส์ เจ. อชเชอร์ (Dr. James J. Asher)
หลักการสำคัญของวิธีสอนดังกล่าวคือ การสอนโดยประโยคคำสั่ง ผู้สอนจะพูดคำสั่งภาษา
ต่างประเทศพร้อมทั้งแสดงท่าทางของคำกริยาในการปฏิบัติตามประโยคคำสั่งนั้น ๆ ซ้ำ
ประมาณ 2 - 3 ครั้ง และให้ผู้เรียนปฏิบัติตามไปด้วยจนกว่าผู้เรียนจะแสดงความพร้อม
ที่จะปฏิบัติด้วยตนเองโดยไม่มีแบบอย่างจากครูผู้สอน การแสดงท่าทางเป็นสิ่งสำคัญมากใน
การฝึกด้วยประโยคคำสั่ง เพราะจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจและสื่อความหมายได้โดยตรงที่สุด
สรุปได้ว่าวิธีสอนแบบ T.P.R. นี้ ในขั้นแรกจะมุ่งทักษะด้านการฟังและตามด้วย
การเคลื่อนไหวทันที โดยมีความเชื่อว่าตามทฤษฎีเด็กจะมีระดับความสามารถในการฟังสูง
และความสามารถในการฟังจะมาก่อนการพูด นอกจากนี้ทักษะการฟังยังเป็นตัวจักรสำคัญ

ในการพัฒนาทักษะการพูดอีกด้วย ดังนั้นการสอนโดยประโยคคำสั่งจึงช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วและตามทฤษฎีการจำของมนุษย์นั้นการที่เรียนรู้โดยใช้ประสาทสัมผัสและกล้ามเนื้อจะช่วยให้ผู้เรียนมีความคงทนในการเรียนรู้ที่ถาวรอีกด้วย ส่วนในด้านการใช้ภาษานั้นได้มีการศึกษาพบว่า ภาษาที่ใช้ในการสื่อความหมายในชีวิตจริงส่วนใหญ่เป็นโครงสร้างประโยคคำสั่ง อีกทั้งโครงสร้างคำสั่งยังนับว่าเป็นโครงสร้างประโยคพื้นฐาน (Basic pattern) ที่สำคัญในการเรียนรู้โครงสร้างประโยคที่ซับซ้อนต่อไป ฉะนั้นวิธีสอนแบบ T.P.R. จึงนับได้ว่าเป็นความดีด้วยประการต่าง ๆ ส่วนในด้านข้อบกพร่องของวิธีสอนนี้คือ ในการสอนทักษะทางภาษาระดับสูงที่มีความซับซ้อน เช่น ทักษะการอ่าน และการเขียน การใช้วิธีนี้อาจจะไม่เหมาะสมและไม่มีความคล่องตัวเท่าที่ควร เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบอื่น ๆ อีกประการหนึ่งถ้าครูสอนโดยไม่มีการวางแผนการสอนให้รัดกุมไม่รู้จักพลิกแพลงเทคนิคการใช้ประโยคคำสั่งให้สนุกสนานและใช้วิธีนี้ติดต่อกันเป็นเวลานาน อาจจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกเบื่อหน่ายได้ สำหรับการสอนตามปกติที่มีการกำหนดหนังสือแบบเรียนซึ่งผู้แต่งหนังสือแบบเรียนต่างก็ยึดแนวทฤษฎีการสอนตามความเชื่อของตนแตกต่างกันไปนั้น อัชเชอร์ (Asher, 1982 : 34) ได้เสนอแนะให้นำวิธี T.P.R. ไปผสมผสานกับวิธีอื่น โดยกล่าวว่า จากการที่ ริชาร์ด พักซ์ (Richard Pugh) ได้นำวิธี T.P.R. ไปสอนภาษาสเปนแก่นักเรียนระดับ 6 ในรัฐแคลิฟอร์เนีย โดยใช้วิธี T.P.R. ในครั้งแรกของชั่วโมงการสอน ส่วนครึ่งหลังนั้นดำเนินการสอนตามปกติตามหนังสือแบบเรียน ปรากฏว่าได้ผลดี นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว

สำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาในปัจจุบัน ครูที่สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ดำเนินการสอนตามแผนการสอนซึ่งได้แนวจากคู่มือครูที่ใช้ประกอบการสอนตามแบบเรียนนั้น ๆ

จากการที่ได้ศึกษาวิธีสอนแบบ T.P.R. และเห็นถึงประโยชน์ของวิธีสอนดังกล่าวนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำมาทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งจัดอยู่

ในระดับเริ่มเรียนโดยเปรียบเทียบกับการเรียนการสอนในห้องเรียนปกติที่ใ้วิธีสอนตามแผนการสอน ซึ่งเขียนตามคู่มือครู โดยจะมุ่งศึกษาผลการสอนทั้ง 2 วิธีในด้านผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนรู้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู

ความสำคัญของการวิจัย

1. เป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนภาษาอังกฤษและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษในการปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพเหมาะสมกับวัยและระดับของผู้เรียนและเป็นแนวทางช่วยให้ครูผู้สอน และผู้ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษได้ทราบถึงเทคนิคการสอนภาษาที่สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ภาษา ซึ่งจะช่วยให้ผลในด้านการเรียนรู้ของนักเรียนที่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น
2. เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้าวิจัยเกี่ยวกับเทคนิควิธีสอนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ ต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนศรีบุญยานนท์ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528 จำนวน 12 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งสิ้นจำนวน 540 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนศรีบุญยานนท์ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528 จำนวน 2 ห้องเรียน ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster sampling) โดยการจับสลากจากกลุ่มประชากร ซึ่งมีการจัดนักเรียนแต่ละห้องแบบคละกัน แล้วนำนักเรียนทั้ง 2 ห้องเรียนนี้ มาจับสลากเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมอีกครั้งหนึ่ง

3. ระยะเวลา ใช้เวลาในการทดลองสอนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม สัปดาห์ละ 4 คาบ ๆ ละ 50 นาที เป็นเวลา 4 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 16 คาบ

4. เนื้อหา เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองสอนเป็นเนื้อหาในหนังสือ Junior Active Context English Book I ซึ่งเป็นหนังสือประกอบการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011) ที่ได้รับการตรวจพิจารณาจากกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการและอนุญาตให้ใช้เป็นแบบเรียน โดยใช้เนื้อหาในบทที่ 2 - 5

5. ตัวแปรที่จะศึกษา

5.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ การสอนภาษาอังกฤษ 2 แบบ คือ

5.1.1 การสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริม

5.1.2 การสอนภาษาอังกฤษตามคู่มือครู

5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

5.2.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

5.2.2 แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

5.2.3 ความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริม หมายถึง วิธีการสอนซึ่งผู้วิจัยใช้ในกลุ่มทดลอง โดยดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยยึดหลักวิธีสอนแบบ Total Physical Response ของ ดร.เจมส์ เจ อัชเชอร์ (Dr. James J. Asher) และปรับปรุงโดยเพิ่มกิจกรรมเสริม ทั้งนี้ใช้จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา รวมทั้งเวลาในการสอนเท่าเทียมกับกลุ่มควบคุม

ลำดับขั้นการสอนมีดังนี้

1.1 ขั้นนำและทบทวนบทเรียน ครูทบทวนบทเรียนและนำเข้าสู่บทเรียน โดยการพูดประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษ พร้อมกับแสดงท่าทางประกอบคำสั่งละ 2 - 3 ครั้ง ให้นักเรียนฟังและแสดงท่าทางพร้อม ๆ กับครู

1.2 ขั้นปฏิบัติ เมื่อครูสังเกตเห็นว่านักเรียนสามารถเข้าใจคำสั่งแล้วครูจะสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งนั้น ๆ โดยไม่ต้องดูแบบอย่างจากครู อาจให้ปฏิบัติพร้อมกันทั้งชั้น เป็นกลุ่มหรือทีละคน

1.3 ขั้นประเมินการปฏิบัติและให้ข้อมูลป้อนกลับ ครูจะประเมินการปฏิบัติ โดยวิธีการสังเกตและให้ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) โดยการพูดหรือแสดงอาการชมเชยเมื่อนักเรียนปฏิบัติได้ถูกต้องหรือให้คำแนะนำแก้ไขเมื่อนักเรียนไม่เข้าใจ สำหรับขั้นนี้ครูจะต้องใช้ตลอดเวลาทุกระยะของการปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียน

1.4 ขั้นกิจกรรมเสริม ครูให้นักเรียนทำกิจกรรมเสริม ซึ่งได้แก่การเล่น เกม การแสดงท่าทางประกอบเพลง การแสดงบทบาทสมมุติ เป็นต้น เป็นขั้นที่จะช่วยให้นักเรียนนำสิ่งที่ได้เรียนรู้มาใช้ด้วยความสนุกสนานเพลิดเพลินและเกิดความมั่นใจในการใช้ยิ่งขึ้น

1.5 ขั้นทำแบบฝึกหัดส่งเสริมการเรียนรู้และประเมินผลการเรียนรู้

2. การสอนภาษาอังกฤษตามคู่มือครู หมายถึง วิธีสอนที่ผู้วิจัยใช้สอนในกลุ่ม
ควบคุม โดยดำเนินการสอนตามแผนการสอนตามคู่มือครู

ลำดับขั้นตอนการสอนมีดังนี้

2.1 สร้างความสนใจ ให้นักเรียนเกิดความตั้งใจและจดจ่อในบทเรียน
เป็นการสร้างแรงจูงใจให้เกิดขึ้นกับผู้เรียน โดยครูอาจใช้วิธีการพูดเร้าใจ สนทนา
ซักถาม ทายปัญหา หรือใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ

2.2 แจกจุดประสงค์ ให้นักเรียนทราบถึงผลการเรียนของบทนั้นโดย
เฉพาะเจาะจงลงไป เพื่อให้ผู้เรียนมองเห็นประโยชน์ของบทเรียน และทราบจุดหมาย
ปลายทางของการสอน

2.3 กระตุ้นให้ผู้เรียนระลึกถึงการ เรียนรู้พื้นฐานจำเป็นจะต้องนำมาใช้
โดยการกระตุ้นให้นักเรียนแสดงความสามารถหรือประสบการณ์พื้นฐานของนักเรียนที่จะ
นำไปสู่จุดประสงค์การเรียนรู้ นั้น เพื่อพิจารณาว่านักเรียนมีความพร้อมมากน้อยเพียงใด
ซึ่งครูอาจใช้วิธีซักถามสนทนาหรือให้นักเรียนปฏิบัติ

2.4 เสนอบทเรียนใหม่โดยใช้สื่อกระตุ้น โดยครูเริ่มกิจกรรมของบทเรียน
ใหม่ด้วยวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบการพูดอธิบาย ซักถาม ให้ตัวอย่าง หรือการจัดให้
นักเรียนได้กระทำกิจกรรมโดยครูยึดจุดประสงค์นำทางเป็นหลัก

2.5 ให้แนวการเรียนรู้ โดยครูบอกแนวทางให้นักเรียนสามารถกระทำ
กิจกรรมด้วยตัวของเขาเอง ครูอาจแนะวิธีทำกิจกรรม แนะนำแหล่งค้นคว้า ให้คำถาม
เป็นการนำทางหรือให้แนวทางไปคิดเอง

2.6 ขั้นปฏิบัติ ครูให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมตามจุดประสงค์ด้วยตนเอง

2.7 การให้ข้อมูลป้อนกลับ ครูแสดงให้นักเรียนเห็นว่าผลการปฏิบัติหรือ
กิจกรรมที่นักเรียนแสดงออกนั้นมีปัญหาหรือไม่อย่างไร โดยการให้คำชม คำแนะนำ รวม
ทั้งแสดงความยินดีในผลงานของนักเรียน

จบคำพูด

2.8 การประเมินผลการปฏิบัติ ครูทำการวัดหรือประเมินว่าพฤติกรรม หรือผลงานที่นักเรียนทำนั้นได้ตามจุดประสงค์ของบทเรียนนั้นเพียงใด โดยใช้วิธีการ ประเมินหรือเครื่องมือที่เหมาะสม เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอน ในบทเรียนต่อไป

2.9 ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอนการเรียนรู้ โดยการสรุป ย้ำ ทบทวนการเรียนรู้ที่ผ่านมา เพื่อให้ผู้เรียนมีพฤติกรรมหรือการเรียนรู้ที่ฝังแน่นขึ้น โดยให้ แบบฝึกหัดเสริม หรือการให้กิจกรรมเพิ่ม การให้การบ้าน เป็นต้น

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่ง วัดได้จากคะแนนของนักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม จากการทำแบบทดสอบวัดผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามจุดประสงค์ของแผนการสอน และ หาคุณภาพแล้ว

4. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง กระบวนการทางจิตใจซึ่ง ผลักดันให้นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งต่อการเรียนภาษา อังกฤษ เช่น แสดงความพึงพอใจหรือเต็มใจที่จะใช้ความพยายามของตนในการเรียน ภาษาอังกฤษ เป็นต้น ซึ่งจะวัดได้จากคะแนนการตอบแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและ หาคุณภาพแล้ว

5. ความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง การกักเก็บประสบการณ์ ซึ่งแสดงความสามารถของนักเรียนในด้านการใช้ภาษาอังกฤษ โดยวัดออกมาในรูปคะแนน ที่ได้จากการสอบหลังการสอน 2 สัปดาห์ และ 3 สัปดาห์ จากการตอบแบบทดสอบวัดผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับเดิม

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการ
ดำเนินการวิจัยตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับแนวโน้มการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบัน
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาแบบ T.P.R.

(Total Physical Response)

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ
5. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคงทนในการเรียนรู้

เอกสารเกี่ยวกับแนวโน้มการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบัน

ในระยะ 10 ปีนี้แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาได้เปลี่ยนแปลงไป โดยเน้น
การสอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้
อย่างถูกต้องเหมาะสมกับบุคคลที่จะติดต่อด้วย บทเรียนมิได้ยึดเนื้อหาทางไวยากรณ์เป็น
หลักดังแต่ก่อน แต่ยึดจุดประสงค์ในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายเป็นหลักพร้อม ๆ กับ
เนื้อหาทางไวยากรณ์

ด้วยเหตุที่เป้าหมายในการสอนมุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้จริง ผู้เขียนบทเรียน
จึงเน้นเนื้อหาที่จะใช้ในการสื่อความหมายมากกว่าการฝึกเสียงและรูปแบบประโยค
การเรียนการสอนยึดกิจกรรม เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาโต้ตอบกันไปได้
(สุไร พงษ์ทองเจริญ 2526 : 40)

วิดโดว์สัน (Widdowson, 1978 : 1 - 2) กล่าวว่า เมื่อพูดถึงจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาก็มักจะพูดถึงถึงทักษะทางภาษา คือ ทักษะความเข้าใจ ทักษะการพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งเมื่อกล่าวถึงทักษะเหล่านี้ก็มักจะเกี่ยวโยงไปถึงการกำหนดกิจกรรมที่มุ่งให้ผู้เรียนปฏิบัติได้ ปัญหา คือ เราจะกำหนดกิจกรรมเหล่านี้ในลักษณะใด ซึ่งสิ่งที่ควรตระหนักอย่างยิ่งในการเรียนการสอนภาษา คือ การเรียนรู้ภาษานั้นมีความหมายมากกว่าเพียงการเข้าใจการพูด การอ่าน และการเขียน ประโยคใดเท่านั้น แต่นักเรียนจะต้องรู้ด้วยว่า เขาจะใช้ประโยคต่าง ๆ เพื่อการสื่อความหมายให้มีประสิทธิภาพได้อย่างไร นั่นคือ ควรมุ่งให้ผู้เรียนทั้งใช้ภาษาได้ถูกต้องและที่สำคัญ คือ การใช้ภาษานั้นจะต้องเหมาะสม และมีประสิทธิผลในด้านการสื่อความหมาย (Communication) ด้วย มิใช่มุ่งเพียงแต่ให้ใช้ภาษาได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์เท่านั้น

สันทนา สุชาคารัตน์ (สันทนา สุชาคารัตน์ 2527 : 31 - 32) ได้กล่าวถึงแนวโน้มของวิธีการสอนภาษาต่างประเทศว่า การสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันนี้เน้นทางด้านความสัมพันธ์กับหลักจิตวิทยาการเรียนรู้และหลักภาษาศาสตร์ และเทคนิควิธีสอนภาษาต่างประเทศในศตวรรษที่ 20 นี้มีมากมายหลายวิธี แต่ละวิธีมีทั้งข้อดี และข้อจำกัด ฉะนั้นครูสอนภาษาต่างประเทศจึงควรเลือกใช้หลาย ๆ วิธี ตามแต่สถานการณ์และสมรรถภาพของครูและผู้เรียน สำหรับในด้านการศึกษาค้นคว้า การทดลอง และการฝึกอบรมเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบัน มีแนวโน้มที่จะมุ่งพัฒนาในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. การศึกษาค้นคว้าในด้าน ภาษาศาสตร์ จิตวิทยา และการสอนอย่างสัมพันธ์และต่อเนื่องกัน เพื่อให้ได้มาซึ่งวิธีการสอนภาษาต่างประเทศที่ได้ผล ทำให้ผู้เรียนมีทักษะในการใช้ภาษา และทักษะทางภาษาจะต้องให้คิดตัวผู้เรียนตลอดไป ดังเช่น ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน เป็นต้น

2. การฝึกอบรมครูสอนภาษาต่างประเทศในด้านภาษาศาสตร์ จิตวิทยา การเรียนรู้ และเทคนิคการสอนใหม่ ๆ ตลอดจนการใช้วัสดุการสอน และเทคนิคการวัดผล

3. การศึกษาเกี่ยวกับความยืดหยุ่นของการดำเนินการสอนทักษะแต่ละทักษะ เช่น ในการสอนอาจจะจัดสอนทักษะฟัง และทักษะพูดไปด้วยกัน หรือการที่จะเน้นทักษะใด ควรให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน เป็นต้น เพื่อให้ได้มาซึ่งวิธีการดำเนินการที่เหมาะสม

4. การศึกษาเกี่ยวกับความจำเป็นและวิธีการในการแก้ไขข้อผิดพลาด (Correction) ศึกษาถึงผลได้และผลเสียของการแก้ไขข้อผิดพลาดต่าง ๆ ของผู้เรียน หรือการไม่แก้ไขข้อผิดพลาดใดที่ผู้เรียนสามารถสื่อความหมายได้ สิ่งเหล่านี้จะต้องทำการทดลองให้แน่ชัด

5. การศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอน เพื่อให้ได้มาซึ่งวิธีสอนที่ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาสื่อความหมายได้ในระดับดี

6. การศึกษาเกี่ยวกับวิธีการสอน เพื่อให้ได้มาซึ่งวิธีสอนที่คำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ในด้านความต้องการ ความสามารถ และความเร็วในการเรียนรู้

กล่าวโดยสรุป แนวโน้มการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถและทักษะในการใช้ภาษาเพื่อประโยชน์ในการนำไปใช้สื่อความหมายในชีวิตจริงได้ และมุ่งให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ภาษาอย่างแท้จริง ดังนั้นจึงเป็นหน้าที่ของนักการศึกษาทั้งหลายที่จะต้องศึกษาค้นคว้าหาวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพพอที่จะช่วยให้บรรลุจุดมุ่งหมายดังกล่าวนี้ได้

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษา โดยวิธี T.P.R. (Total Physical Response)

1. ความเป็นมาของวิธีสอนภาษาแบบ T.P.R.

อัชเชอร์ (Asher. 1982 : 1) ได้กล่าวถึงปัญหาการสอนภาษาต่างประเทศว่า สถิติผู้ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศมีน้อยมาก จะเห็นได้จากการรายงานของ จอห์น ลอสัน (John Lauson) ผู้อำนวยการโรงเรียนแห่งหนึ่งในรัฐโอไฮโอ ในปี ค.ศ. 1971 ปรากฏว่ามีนักเรียนที่เรียนโปรแกรมภาษาต่างประเทศเล็กเรียนกลางคันในปีที่ 3 มากกว่า 85 เปอร์เซ็นต์ และในปีที่ 4 มากกว่า 95 เปอร์เซ็นต์ มีผู้สำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศจริง ๆ น้อยกว่า 5 เปอร์เซ็นต์ หรือแม้แต่ในระดับอุดมศึกษาก็เช่นเดียวกัน จากการรายงานของ จอห์น บี แครร์รอล (John B. Carroll) ในปี ค.ศ. 1960 พบว่าจากการใช้ข้อสอบมาตรฐานวัดผลการเรียนภาษาต่างประเทศเป็นวิชาเอกระดับชั้นปีที่ 2 ขึ้นไปนั้นมีนักเรียนศึกษาที่ทำได้แน่นอนอยู่ในเกณฑ์ที่เพียง 5 เปอร์เซ็นต์ และในจำนวนนี้มักจะเป็นผู้ที่มีความถนัดด้านภาษาสูงด้วย

อัชเชอร์ ได้ให้ทรรศนะว่าความไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นจะมีสาเหตุมาจากกระบวนการเรียนการสอนเป็นสำคัญ และเขาได้ตั้งข้อสังเกตว่าเหตุใดเด็กที่อายุเพียง 6 ปี จึงมีความสามารถมีความรอบรู้ในภาษาแม่ของตนได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นระบบเสียง ไวยากรณ์ หรือความหมาย

ด้วยเหตุนี้เอง อัชเชอร์ จึงพยายามที่จะค้นหาวิธีที่จะพัฒนาการสอนภาษาต่างประเทศให้ดีขึ้น หาวิธีที่จะสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาของนักเรียนให้มากขึ้น

อัชเชอร์ (Asher. 1982 : 17 - 19) กล่าวอีกว่า เขาได้แนวคิดการสอนภาษาโดยวิธี T.P.R. (Total Physical Response) มาจากธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กทารก โดยก่อนที่เด็กจะสามารถพูดคำหนึ่งคำใด

ออกมาได้นั้นเขาจะต้องผ่านประสบการณ์ในการฟังมาอย่างมากมาก่อน ในขั้นแรก เด็กจะค่อย ๆ ลอกเลียนแบบการใช้ภาษาด้วยการสื่อความหมาย โดยการเคลื่อนไหว อวัยวะส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เช่น ใช้การมอง การชี้ การหัวเราะ ฯลฯ เป็นต้น

การพัฒนาทางภาษาของเด็กทารกนี้เกิดขึ้นจากความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด ระหว่างเด็กเองกับผู้ใหญ่ ซึ่งอาจจะเป็นคนเลี้ยงหรือบุคคลอื่น ๆ ซึ่งอยู่รอบกายเด็ก และเป็นลักษณะที่เป็นไปตามธรรมชาติ ซึ่งจะเห็นได้ว่าในระยะแรกผู้ใหญ่หรือพ่อแม่ มักจะพูดกับเด็กโดยมีความคาดหวังเพียงให้เขาตอบสนองด้วยการกระทำ เช่น ผู้ใหญ่มักจะพูดกับเด็กบ่อย ๆ ว่า "ยิ้มให้คุณย่าหน่อย" "คุณพ่ออยู่ไหน ชีชี" ฯลฯ เด็กมักจะค่อย ๆ พัฒนาจากการตอบสนองด้วยการปฏิบัติแล้วจึงมาเป็นคำพูด

แนวคิดดังกล่าวนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ พีอาเจต์ ซึ่ง ประสาท อิศรปริศา (ประสาท อิศรปริศา 2523 : 121) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางสติปัญญาของ พีอาเจต์ ว่าโครงสร้างทางสติปัญญาและความคิดนั้น พัฒนามาจากการกระทำ (Action) ของบุคคลต่อสิ่งแวดล้อม ตามทฤษฎีของ พีอาเจต์ กิจกรรมทางสติปัญญาและการคิด ได้พัฒนามาจากกลไกการสัมผัส การเคลื่อนไหว และการกระทำไปสู่กิจกรรมที่ต้องใช้สัญลักษณ์และภาษา

อัสเซอร์ ได้อ้างถึงแนวคิดของ พีอาเจต์ อีกว่า พีอาเจต์ เรียกกระบวนการเรียนรู้ภาษาของเด็กทารกในระยะเริ่มแรกนี้ว่าขั้น Construction Reality ซึ่งจะต้องค่อยเป็นค่อยไป การที่จะสอนโดยวิธีบอกหรืออธิบายอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ และเมื่อเด็กเริ่มพูดได้ก็ไม่ควรคาดหวังว่า เด็กจะต้องพูดได้อย่างสมบูรณ์แบบ

จากการศึกษาธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่อิงใช้วิธีการสื่อความหมายด้วยภาษาทางร่างกาย (Language body communication) และนำมาทดลองใช้กับการสอนภาษาที่สอง พบว่า หลักการสอนภาษาโดยวิธี Total Physical Response นี้เป็นหลักสากลที่สามารถใช้อย่างได้ผลกับการสอนภาษาทุกภาษา แม้แต่การสอนภาษาแก่นักเรียนหูหนวก และเป็นวิธีที่ใช้ได้ผลกับทุกเพศทุกวัย

สรุปได้ว่า อັชเชอร์ได้แนวความคิดในการสอนภาษาโดยวิธี T.P.R. มาจากการศึกษาธรรมชาติการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กนั่นเอง

2. หลักการสอนภาษาวิธี T.P.R.

อ้อยทิพย์ กรมกุล (อ้อยทิพย์ กรมกุล 2524 : 25 - 29) กล่าวว่า การสอนภาษาโดยวิธี T.P.R. นี้ทำให้เกิดการเรียนรู้ที่รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังให้ผู้เรียนเพิ่มพูนทักษะทางภาษาอีกด้วย เป็นวิธีการที่ได้มาจากหลักการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็ก ซึ่งตามทฤษฎีแล้วเด็กจะมีความสามารถในการฟังสูง และความสามารถในการฟังจะมาก่อนการพูด เด็กจะสามารถทำตามคำสั่งใดก่อนที่จะพูดเป็น อັชเชอร์ เชื่อว่าความเข้าใจในด้านการฟังของเด็กไม่เพียงแต่ดีกว่าทักษะการพูดเท่านั้น แต่ยังเป็นตัวจักรสำคัญในการพัฒนาทักษะในการพูดอีกด้วย ที่เป็นเช่นนี้เพราะสมองและระบบประสาทสามารถเรียนรู้การฟังก่อนการพูด สังเกตได้จากการที่เด็กฟังและเข้าใจภาษาหรือสังเกตได้จากเด็กที่ไม่สามารถพูดได้มากกว่าหนึ่งคำ แต่มีความเข้าใจและทำตามผู้ใหญ่ได้เมื่อได้รับคำสั่ง ฉะนั้นในการเรียนการสอนที่จะให้ได้ผลดี ควรพิจารณาขั้นตอนของการเรียนภาษาโดยธรรมชาติ โดยดูความสำคัญของการฟังและความเข้าใจเป็นหลักก่อนที่จะมุ่งไปสู่ทักษะด้านอื่น ๆ

ทฤษฎีของ อັชเชอร์ มีหลักสำคัญพอสรุปได้ 3 ประการ คือ

1. ความเข้าใจในภาษาพูดควรจะพัฒนาก่อนการพูดซึ่งตรงกับความคิดเห็นที่ว่า "การพูดภาษาที่สองด้วยความมั่นใจนั้น ผู้เริ่มเรียนต้องฟังภาษานั้น ๆ อย่างถูกต้อง ชัดเจน และแม่นยำก่อนจนพร้อมที่จะพูด"

2. ความเข้าใจในภาษาที่สอง ควรจะได้พัฒนาโดยวิธีให้ผู้เรียนฟังคำสั่งและปฏิบัติตาม ดังนั้นการใช้ประโยคคำสั่งจึงเป็นกลไกที่สำคัญที่ผู้สอนสามารถควบคุมพฤติกรรมของผู้เรียนได้

3. ไม่ควรพยายามบังคับให้ผู้เรียนพูด ในขณะที่ผู้เรียนกำลังเรียนรู้ภาษาที่สองจากทักษะในการฟังอยู่ผู้เรียนแต่ละคนจะเริ่มพูดและสามารถพูดได้ด้วยตนเองตามธรรมชาติเมื่อมีความพร้อม

อัสเซอร์ ได้ทำการทดลองการสอนแบบ T.P.R. ขึ้นเพื่อพิสูจน์ว่า

1. ลักษณะของภาษาทุกภาษาสามารถนำเอา T.P.R. มาใช้ได้
อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ทักษะในการฟังเป็นทักษะที่นำไปสู่ทักษะการพูด อ่าน และเขียน

ดังนั้นในปี 1972 อัสเซอร์ ได้ทดลองสอนภาษาเยอรมัน โดยใช้วิธี T.P.R. กับผู้เรียนที่มีอายุระหว่าง 30 - 60 ปี ใช้เวลาเรียนทั้งหมดประมาณ 32 ชั่วโมง ผลการทดลองปรากฏว่า ได้ผลดีและพบว่าลักษณะของไวยากรณ์ของภาษาส่วนใหญ่สามารถนำเอามาใช้ในรูปแบบของประโยคคำสั่งได้ และทักษะในการฟังยังเป็นตัวเชื่อมโยงที่ดีต่อทักษะในการพูด อ่าน และเขียน จุดสำคัญที่ทำให้วิธีการเรียนรู้แบบนี้ได้ผล คือ การปฏิบัติ (Action) ซึ่งทำให้ความเข้าใจในการเรียนรู้ภาษานั้นเป็นไปได้เร็วและมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้การปฏิบัติยังมีความสำคัญอย่างมากในการช่วยให้ผู้เรียนจำสิ่งที่ได้เรียนรู้ได้นาน ผลการทดลองแสดงว่าผู้เรียนวิธี T.P.R. มีความจำและเข้าใจภาษาที่เรียนได้มากกว่าผู้เรียนที่เรียนภาษาเดียวกันในระดับมหาวิทยาลัยที่ใช้วิธีเรียนแบบอื่นที่ใช้เวลามากกว่าวิธี T.P.R. 3 - 4 เท่า อีกด้วย นอกจากนี้ อัสเซอร์ ยังพบว่า ถ้าผู้เรียนพยายามที่จะเรียนรู้ทักษะทางภาษาหลาย ๆ ทักษะพร้อม ๆ กัน ความสามารถในการเข้าใจภาษานั้น ๆ จะลดน้อยลง ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาหลายทฤษฎีใช้การฝึกด้วยประโยคคำสั่ง (Imperative drill) เช่นกัน แต่ใน T.P.R. จะไม่มีการแปลงเสียงพูดจนกว่าความเข้าใจในภาษาของผู้เรียนจะพัฒนาขึ้นก่อน การให้ผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่ง ในระหว่างที่เรียนภาษานั้นจะทำให้จำได้นาน แนวคิดนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ พาลเมอร์ (Palmer) ซึ่งกล่าวว่า "การตอบสนองต่อสิ่งเร้าที่เป็นคำพูดนับว่า เป็นการเรียนรู้และการตอบสนองที่ง่ายและเก่าแก่ที่สุด ในกิจกรรมของการฝึกพูดแบบต่าง ๆ ไม่มีแนวทางการเรียนรู้ภาษาที่สองแบบใดจะสำเร็จได้ถ้าในขั้นแรกของการเรียนรู้ผู้เรียนไม่มีโอกาสที่จะตอบสนองโดยการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้สอน"

การสอนแบบ Total Physical Response ในชั้นแรกจะมุ่งทักษะด้านการฟังและตามด้วยการเคลื่อนไหวทันที เวลาที่ใช้ในการเรียน 70 เปอร์เซ็นต์ จะให้กับการฟังและการทำตามคำสั่งอีก 20 เปอร์เซ็นต์ ใช้ในการฝึกพูดและเพียง 10 เปอร์เซ็นต์เท่านั้นที่ใช้ในการอ่านและเขียน ลักษณะวิธีการสอนแบบดังกล่าวนี้จะเน้นการฝึกด้วยประโยคคำสั่ง คำพูดของผู้สอนจะออกมาเป็นคำสั่ง ซึ่งอาจจะเริ่มด้วยวลีสั้น ๆ เช่น

- Stand up

- Sit down

ผู้สอนพูดประโยคคำสั่งและปฏิบัติพร้อมไปกับผู้เรียน และใช้วิธีกล่าวคำสั่งนั้น ๆ ซ้ำ ประมาณ 2 - 3 ครั้ง จนกว่าผู้เรียนพร้อมที่จะลองด้วยตนเอง โดยไม่มีแบบจากผู้สอน การออกท่าทางเป็นสิ่งสำคัญในการฝึกด้วย ประโยคคำสั่ง เพราะทำให้ผู้เรียนเข้าใจและสื่อความหมายได้ตรงที่สุด

คำสั่งที่นำมาใช้ในระยะเวลาของชั่วโมงแรกจะสั้นและเข้าใจง่าย ต่อมาลักษณะของคำสั่งอาจจะเพิ่มให้ซับซ้อนมากขึ้นเป็นลำดับ เช่น

- Stand up and walk to the window.

- Stand up and walk to the window and open it.

อย่างไรก็ตามควรระวังประโยคที่ซับซ้อนมากเกินไป เพราะอาจทำให้เกิดความสับสนได้

เกี่ยวกับการแก้คำผิด (Correction) และการให้ข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) นั้น อັชเชอร์ ได้เห็นว่าหลังจากที่ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเริ่มพูดแล้ว ผู้เรียนแต่ละคนจะพยายามพูดออกมา ผู้สอนไม่ควรวิพากษ์วิจารณ์ข้อบกพร่องของผู้เรียน ในขณะนั้น แต่ถ้าจำเป็นจริง ๆ การวิจารณ์ข้อบกพร่องควรเป็นไปอย่างนุ่มนวล และแตกต่างกันไปตามความหนักเบาของข้อบกพร่องของแต่ละคน ไม่ควรอย่างยิ่งที่จะแก้คำผิดทุก ๆ ครั้ง ถ้าข้อผิดพลาดไม่ร้ายแรงนักควรปล่อยไป การแก้ไขควรแก้ไขอย่าง

สร้างสรรค์ โดยใช้คำพูดที่เหมาะสม การแก้คำผิดในระหว่างที่ผู้เรียนยังพูดไม่จบอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความท้อถอยและขัดขวางความก้าวหน้าที่จะแสดงออกอีกด้วย

การฝึกมาก ๆ จะทำให้เกิดความชำนาญในการฟัง การออกเสียงและสำเนียง ที่ขึ้นขึ้นกับการฟังที่ชัดเจนและถูกต้องด้วย การที่ผู้เรียนได้ยินตัวเองออกเสียงอย่างไม่ถูกต้องในขั้นแรก ๆ อาจทำให้เกิดความสับสนในการแยกเสียงและการจำเสียงที่ถูกต้อง ถ้าให้ผู้เรียนฝึกพูดตั้งแต่เริ่มเรียนความผิดพลาดก็จะมีมากและเป็นสิ่งขัดขวางการเรียนรู้อีกด้วย ถ้าให้ฝึกทักษะการฟังก่อนทักษะการพูด ผู้เรียนจะได้ประสบการณ์แรกเริ่มในการเรียนภาษาที่ดี สามารถตอบโต้ได้อย่างถูกต้องและมีความเชื่อมั่นในการเรียนรู้ภาษาด้วย

สรุปได้ว่า อัชเชอร์ ได้พัฒนาหลักการสอนภาษาวิธี T.P.R. มาจากการศึกษาขั้นตอนการเรียนภาษาโดยธรรมชาติประกอบกับหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ ในการสอนภาษานั้น อัชเชอร์ ได้ให้ความสำคัญต่อทักษะการฟังเป็นอันดับแรก และใช้ประโยคคำสั่งและการเรียนรู้จากการปฏิบัติเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะช่วยให้ผู้เรียนรู้ภาษาในขั้นต้น แล้วจึงมุ่งไปสู่ทักษะอื่น ๆ ในขณะเดียวกันผู้สอนจะต้องรู้จักนำหลักจิตวิทยามาใช้ในการสอนด้วย

3. การวิจัยเกี่ยวกับสมองซีกซ้ายและซีกขวา

อัชเชอร์ (Asher. 1982 : 19) กล่าวว่า เราอาจจะเข้าใจได้ดียิ่งขึ้นว่าเหตุใดการสอนภาษาโดยการให้ประโยคคำสั่งจึงเป็นวิธีที่ได้ผลดี ถ้าเราได้เข้าใจงานวิจัยของ ศาสตราจารย์ ดร.โรเจอร์ สเปอรี่ (Dr. Roger Sperry) และคนอื่น ๆ แห่งสถาบันเทคโนโลยีแคลิฟอร์เนีย ซึ่งงานวิจัยของเขาทำให้เขาได้รับรางวัลโนเบลเมื่อเร็ว ๆ นี้ งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการทำงานของสมองมนุษย์ ซึ่งได้พบว่า สมองส่วนยอดของมนุษย์แบ่งออกเป็นสองซีก คือ ซีกซ้ายและซีกขวา และมีกระบวนการทำงานที่เป็นอิสระจากกัน สมองแต่ละส่วนนี้จะส่งความรู้ของตนไปยังสมองซีกตรงข้าม โดยผ่าน "สะพาน" ซึ่งเป็นประสาทส่วนกลาง เรียกว่า คอร์ปัส แคลโลซัม

(Corpus callosum) และสมองแต่ละซีกมีบริเวณรับรู้จากอวัยวะสัมผัสควบคุม
ปฏิบัติการกล้ามเนื้อ โดยสมองซีกซ้ายควบคุมปฏิบัติการเคลื่อนไหวของร่างกายซีกขวา
ส่วนสมองซีกขวาก็รับรู้และควบคุมปฏิบัติการเคลื่อนไหวของร่างกายซีกซ้าย

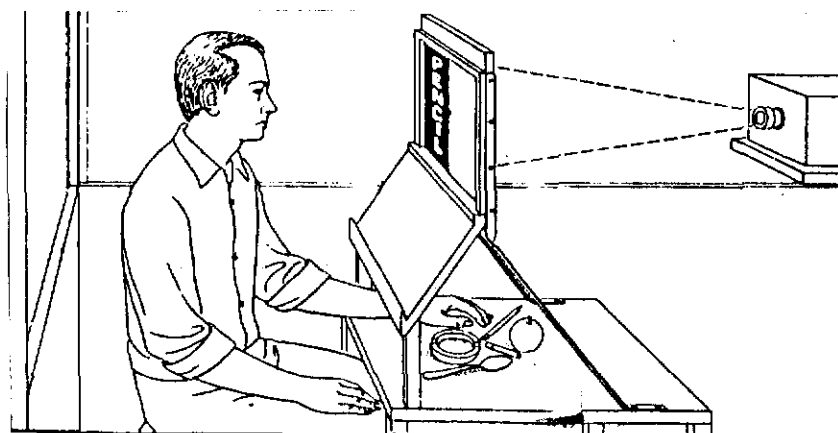
การวิจัยเริ่มจากการทดลองนำแมวมาผ่าตัดประสาทส่วนกลางออก เพื่อเป็น
การตัดการติดต่อระหว่างสมองซีกซ้ายและซีกขวา ต่อจากนั้นนำแผ่นป้ายสีดำมาปิดตา
ข้างซ้ายของแมว เพื่อให้แมวได้มองเห็นสิ่งต่าง ๆ ด้วยตาข้างขวา และถ่ายทอคลื่น
ที่ได้เห็นไปสู่เฉพาะสมองซีกขวาเท่านั้น ต่อจากนั้นก็นำแมวไปยังประตูสองบาน โดย
ประตูบานหนึ่งเขียนอักษร "V" ไว้แล้ววางอาหารไว้หลังประตูนั้น ส่วนอีกบานหนึ่ง
เขียนอักษรหัวกลับเป็น Δ สำหรับประตูบานนี้ไม่มีอาหาร

ในแต่ละครั้งที่ยกแผ่นป้ายขึ้น แมวจะต้องตัดสินใจเลือกประตูบานใดบานหนึ่ง
ซึ่งคาดว่า จะต้องมียาอาหาร ผลปรากฏว่า ในการลองผิดลองถูกของแมวนั้นส่วนใหญ่
แมวจะเลือกประตูบานที่มีอักษร "V" ซึ่งหมายความว่าแมวจะต้องเรียนรู้ถึงความ
แตกต่างของประตูทั้งสองบานจากการที่สังเกตสัญลักษณ์ด้วย

และเมื่อทำการทดลองใหม่โดยย้ายแผ่นป้ายสีดำมาปิดตาข้างขวา ในครั้งนี้
นำอาหารไว้ที่มีสัญลักษณ์ Δ ในการทดลองครั้งนี้ถ้าเป็นแมวปกติมันจะเกิดการถ่าย
โอนความรู้ทางลบ (Negative transfer) จากประสบการณ์เดิม แต่สำหรับแมว
ตัวที่ทำการทดลองนี้ไม่มีการถ่ายโอนความรู้เลย มันแสดงเหมือนกับว่ามันไม่รู้เลยว่า
สมองด้านขวาได้รับรู้อะไรไปแล้วบ้าง ซึ่งสรุปได้ว่าสมองทั้งสองซีกมีกระบวนการทำงาน
ที่เกี่ยวกับกระบวนการรับส่งข้อมูลเป็นอิสระจากกัน

ผลการทดลองดังกล่าวนี้ช่วยกระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ในวงการแพทย์
เกี่ยวกับการแก้ปัญหาการเป็นลมชัก โดยคัลยแพทย์ได้ให้เหตุผลว่า เนื่องจากคนไข้ที่
เป็นโรคลมชักส่วนใหญ่จะมีการเริ่มจากสมองส่วนเดียว และมันจะแผ่กระจายคล้าย
พายุไฟฟ้าไปสู่สมองอีกส่วนหนึ่ง ฉะนั้นเมื่อแพทย์ทำการผ่าตัด คอร์บัส แคลโลซิม อัน

จุดเพ่ง ภาพจะถูกส่งไปสมองด้านขวา การป้อนสิ่งเร้าเข้าไปในซีกใดซีกหนึ่งของสมอง นอกจากจะใช้การฉายภาพแล้ว อาจทำได้โดยการใช้มือสัมผัสก็ได้ สิ่งเร้าที่จับต้องด้วยมือขวา สมองซีกซ้ายเป็นผู้รับรู้และสิ่งเร้าที่จับต้องด้วยมือซ้ายสมองซีกขวาจะเป็นผู้รับรู้

ภาพประกอบ 1 ภาพแสดงความสามารถของสมองซีกขวาในการเข้าใจภาษา

(ชัยพร วิทชาวุธ 2520 : 78 อ้างอิงมาจาก Gazzaniga. 1976)

เมื่อผู้วิจัยให้คนไข้ผู้ได้รับการทดลองบอกเมื่อเขาเห็นภาพบนจอว่าเขาได้เห็นอะไร ผลการทดลองปรากฏดังนี้ คือ เมื่อภาพขึ้นจอปรากฏบนจอด้านขวา (รับรู้โดยสมองซีกซ้าย) คนไข้จะพูดทันทีว่า "ผมเห็นดินสอ" แต่ต่อมาเมื่อภาพขึ้นจอปรากฏบนจอด้านซ้าย (รับรู้โดยสมองซีกขวา) คนไข้กลับพูดว่า "ผมไม่เห็นอะไรเลย" ซึ่งแน่นอนที่สุดการทดลองนี้แสดงว่าคนไข้สามารถบอกชื่อสิ่งของต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเฉพาะสิ่งเร้าที่ผ่านเข้าทางสมองซีกซ้าย (ภาพที่ปรากฏบนจอด้านขวา) และจากผลการทดลองนี้ดูเหมือนว่าสมองซีกขวาจะบอกไม่ได้ คือ ไม่สามารถรับรู้อะไรได้

การทดลองต่อมาก็ได้ผลเช่นเดิม แต่ผู้วิจัยเชื่อว่า สมองซีกขวามีได้บอกมีคสำหรับสิ่งที่ปรากฏในสายตาเพียงแต่สมองซีกขวาไม่มีความสามารถในการแสดงสิ่งที่รับรู้ได้ออกมา

เป็นคำพูดได้เท่านั้น สิ่งยืนยันความเชื่อของผู้วิจัย คือ การทดลองต่อมาแทนที่จะให้คนไข้นบอกสิ่งที่เห็นผ่านทาง สมอชิงขวา ผู้วิจัยก็เปลี่ยนเป็นคำสั่งให้คนไข้กระทำตามประโยคคำสั่ง เช่น ให้คนไข้นหยิบสิ่งของตามคำหรือภาพที่ปรากฏบนจอ หรือให้เขียนคำที่เห็นบนจอ คราวนี้คนไข้สามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ ซึ่งผู้วิจัยมีความประหลาดใจอย่างยิ่งว่า ในเมื่อคนไข้พูดว่า เขาไม่เห็นอะไรเลย ในการรับรู้ด้วยสมอชิงขวา แต่เขากลับเขียนสะกดคำ หยิบหรือชี้วัตถุต่าง ๆ ตามคำสั่งได้อย่างถูกต้อง

คณะผู้วิจัยได้ทำการทดลองให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น โดยให้คนไข้นบอกคำตรงข้ามกับคำที่เห็นบนจอภาพ เช่น ถ้าคำที่ปรากฏบนจอเป็นคำว่า "ผู้ชาย" ให้คนไข้นตอบว่า "ผู้หญิง" โดยให้สิ่งเร้าผ่านสมอชิงขวา แต่ผลก็ยังปรากฏว่า สมอชิงขวาไม่สามารถตอบได้ แต่เขาทดลองให้คนไข้นตอบด้วยการเลือกสิ่งที่ได้เห็นจากจอภาพ จากตัวเลือกหลาย ๆ ตัว เช่น ให้เลือกคำที่มีความหมายสัมพันธ์กับคำบนจอภาพ เช่น ถ้าปรากฏคำว่า "นาฬิกา" ให้เลือกคำว่า "เวลา" จากกลุ่มคำหลาย ๆ คำ คนไข้ก็สามารถเลือกชี้ได้ถูกต้อง จากการทดลองนี้พบว่า ถ้าให้คนไข้เพียงแต่เลือกชี้คนไข้จะสามารถเลือกชี้ได้อย่างถูกต้อง

จากการทดลองดังกล่าว ปรากฏอย่างแน่ชัดว่า สมอชิงขวามีลักษณะเป็นไม้ไม่สามารถล้อออกมาเป็นคำพูดได้ แต่จะสามารถแสดงออกได้ว่าการรับรู้โดยผ่านการสื่อความหมายโดยตรงด้วยการปฏิบัติ เช่น การแตะสัมผัส การชี้ หรือแม้แต่การเขียนสะกดคำ

สมอชิงขวาเข้าใจคำที่แสดงอาการกระทำ (Action verbs) เมื่อพิจารณาพัฒนาการการเข้าใจภาษาของเด็กทารก จะเห็นได้ว่า มีลักษณะเดียวกัน คือ มีความสามารถในการเข้าใจประโยคคำสั่ง คณะผู้วิจัยจึงได้ทำการทดลองต่อไปนี้ โดยการให้คนไข้กระทำตามคำสั่ง เช่น ถ้าเห็นคำว่า "หัวเราะ" ก็ให้ทำท่าหัวเราะ

ในการทดลองเมื่อนายคำสั่งว่า "ถู" (Rub) ผ่านทางสมอชิงขวาคนไข้นก็ทำท่าเกาข้างหลังด้วยมือซ้ายเมื่อผู้วิจัยถามว่า "คำสั่งคืออะไร" คนไข้นกลับตอบว่า "คัน" (Itch)

ผลจากการทดลองนี้ ดูเหมือนว่า สมอชิกขวารับประโยคคำสั่งแล้วจึงการให้ร่างกายแสดงพฤติกรรมตามคำสั่ง ส่วนสมอชิกซ้ายซึ่งมีความสามารถในการสื่อสารออกมาเป็นคำพูดจะทำหน้าที่ในการแปลหรืออธิบายลักษณะของพฤติกรรมนั้น ๆ จากตัวอย่างการทดลองจะเห็นได้ว่า สมอชิกซ้ายพยายามที่จะอธิบายพฤติกรรมที่ได้สังเกตจากการกระทำของสมอชิกขวา โดยที่สมอชิกซ้ายเองไม่สามารถทราบว่าอะไร คือ สาเหตุของพฤติกรรมนั้น ๆ

ภาพประกอบ 2 ภาพแสดงความเข้าใจประโยคคำสั่งของสมอชิกขวา

(Gazzaniga. 1983 : 530)

5. การนำผลการวิจัยไปประยุกต์ใช้กับการสอนภาษาต่างประเทศ

อิชเชอร์ (Acher. 1982 : 24 - 25) กล่าวว่า จากผลการวิจัยที่พบว่า สมอชิกขวามีลักษณะเป็นใบ้ แต่ในขณะที่มันก็มีความสามารถพิเศษในการเข้าใจประโยคคำสั่ง และสามารถกระทำตามประโยคคำสั่งได้อย่างถูกต้อง ส่วนสมอชิกซ้ายก็มีความถนัดในการแสดงออกมาเป็นคำพูด หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า

สมองซีกซ้ายสื่อความหมายออกมาเป็นคำพูด (Verbal) ส่วนสมองซีกขวาจะสื่อความหมายด้วยพฤติกรรมทางสรีระ (Physical behavior) เช่น การชี้ การวาด การใช้ท่าทาง การใช้วิธีใบ้ ฯลฯ

จากข้อเท็จจริงนี้ อชเชอร์ ได้สังเกตการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กทารกพบว่า ในขณะที่เด็กทารกยังไม่สามารถพูดได้นั้น เป็นระยะที่สมองซีกซ้ายยังไม่มีวุฒิภาวะพอที่จะพูดได้ แต่การทำงานของสมองซีกขวามีพัฒนาการที่ก้าวหน้าไปไกลกว่าสมองซีกซ้ายมากได้จากความสามารถในการเข้าใจประโยคคำสั่งของเด็กทารก

อชเชอร์ มีความเชื่อว่า การเรียนภาษาต่างประเทศถ้าจะให้ได้ผลดีก็ควรจะเรียนในลักษณะเดียวกับการเรียนภาษาแม่ ฉะนั้นการสอนภาษาต่างประเทศจึงควรเน้นทางสมองซีกขวา เพราะจะช่วยให้การรับรู้และพัฒนาการทางการเรียนรู้ภาษาเป็นไปไต่รวดเร็วยิ่งขึ้น เพราะเมื่อเปรียบเทียบแล้ว สมองซีกขวามีพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาที่ช้ากว่าสมองซีกขวามาก วิธีการสอนภาษาจึงไม่ควรเร่งการทำงานของสมองซีกซ้าย คือ เร่งให้เด็กพูด แต่ควรจะให้เด็กค่อย ๆ สร้างความเข้าใจภายในเพื่อเป็นการสร้างแบบแผนการเรียนรู้ภาษาที่สมบูรณ์ต่อไป

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษา โดยวิธี T.P.R.

คุนิฮิระ และอชเชอร์ (Kunihira and Asher. 1965 : 277 - 289) ได้นำวิธีการสอนแบบ T.P.R. ไปทดลองสอนภาษาญี่ปุ่นกับนักศึกษาต่างชาติระดับวิทยาลัย โดยแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มทดลอง จำนวน 16 คน สอนโดยให้ฟังประโยคคำสั่งจากเทป ครูปฏิบัติให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่างทุกครั้ง และให้ผู้เรียนปฏิบัติตามครู
2. กลุ่มควบคุมที่ 1 จำนวน 15 คน ใช้วิธีการคล้ายกลุ่มทดลองต่างกันที่ผู้เรียนนั่งฟังและเป็นผู้สังเกตการกระทำของครูเท่านั้น
3. กลุ่มควบคุมที่ 2 จำนวน 18 คน ให้ผู้เรียนฟังเทปซึ่งมีประโยคคำสั่งภาษาญี่ปุ่น และมีการแปลประโยคคำสั่งนั้นเป็นภาษาอังกฤษด้วย

4. กลุ่มควบคุม 3 จำนวน 18 คน ให้ฟังเทปประโยคคำสั่งภาษาญี่ปุ่นในขณะเดียวกัน ผู้เรียนจะมีหนังสือคู่มือคำแปล กลุ่มนี้ครูไม่ได้กระทำตามประโยคคำสั่งให้ดูเป็นตัวอย่าง

หลังจากเสร็จสิ้นการสอนซึ่งเป็นเวลา 24 ชั่วโมง ให้ผู้เรียนทดสอบความคงทนในการเรียนรู้ โดยให้นักเรียนกระทำตามประโยคคำสั่ง ปรากฏว่า กลุ่มทดลองทำคะแนนความคงทนในการเรียนรู้สูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ในปี ค.ศ. 1972 อัชเชอร์ (Asher. 1972 : 133 - 139) ได้ทดลองสอนภาษาเยอรมันกับนักศึกษาผู้ใหญ่ใน แชนตาครุช ในรัฐแคลิฟอร์เนีย ซึ่งมีอายุระหว่าง 17 - 60 ปี จำนวน 11 คน เป็นเวลา 8 สัปดาห์ ๆ ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 2 ชั่วโมง โดยดำเนินการสอน ดังนี้

ผู้สอนพูดประโยคคำสั่งพร้อมกับปฏิบัติให้ดูเป็นแบบอย่าง ผู้เรียนฟังเงียบ ๆ ประโยคคำสั่งเริ่มจากง่าย ๆ แล้วเพิ่มความยากขึ้นเป็นลำดับ

การสอนคำศัพท์ ในชั่วโมงแรกเริ่มจากคำสั่งเป็นภาษาเยอรมันง่าย ๆ เช่น Walk! Stop! Turn! ภายในเวลา 30 นาที ประโยคคำสั่งจะขยายยาวขึ้น เช่น

Point to the table.

Touch the chair.

Pick up the money under the picture.

การสอนศัพท์จะใช้อุปกรณ์ของจริง ซึ่งเป็นของใช้ของผู้เรียนเอง ในชั่วโมงต่อมาก็นำคำศัพท์ซึ่งเป็นส่วนต่าง ๆ ของร่างกายมารวมใช้ในประโยคคำสั่ง เช่น

Touch your eyes.

Touch your right thumb.

Pick up the newspaper.

ต่อจากนั้นก็พยายามนำเสนอการฝึกที่เป็นจริงในชีวิตประจำวัน เช่น ในบ้าน ในห้างสรรพสินค้า ในสวนสาธารณะ ฯลฯ มาสร้างเป็นเรื่องราวในการสอน อุปกรณ์อีกอย่างหนึ่ง คือ บัตรคำซึ่งด้านหนึ่งเขียนเป็นภาษาอังกฤษ อีกด้านหนึ่งเขียนเป็นภาษาเยอรมัน บัตรคำนี้มีประโยชน์ใช้แทนของจริง เช่น ครูพูดคำสั่งเป็นภาษาเยอรมันว่า "Put the egg on the top of the plate" นักเรียนก็จะนำบัตรคำที่เขียนว่า "Egg" มาวางไว้บนบัตรคำที่เขียนว่า "plate" เป็นต้น นักเรียนจะใช้บัตรคำพร้อมกับการแสดงท่าทางไปด้วย การใช้บัตรคำนี้ได้ผลมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการสอนคำที่เป็นนามธรรม หลังจากเสร็จสิ้นการทดลอง 32 ชั่วโมง นักเรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้ถึง 500 คำ

การเรียนรู้ไวยากรณ์ของผู้เรียน เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองผู้สอนจะอ่านเรื่องเป็นภาษาเยอรมันแล้วพูดประโยคภาษาเยอรมันเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านให้นักเรียนตอบ "ถูก" "ผิด"

การพูด ภายหลังการสอน 16 ชั่วโมง นักเรียนสามารถพูดประโยคคำสั่งภาษาเยอรมันได้เป็นจำนวนมากโดยไม่ต้องดูกระดาน

ผลการทดลอง เมื่อเปรียบเทียบผลการเรียนของกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุมสองกลุ่ม กลุ่มที่หนึ่งเป็นนักเรียนที่เรียนจบหลักสูตรแรกแล้ว และกลุ่มที่สองเป็นกลุ่มที่เรียนภาษาเยอรมันจบหลักสูตรระดับสองแล้ว ผลปรากฏดังนี้

ทักษะการฟัง ใช้ข้อสอบวัดความเข้าใจในการฟัง จำนวน 58 ข้อ ข้อสอบทั้งหมดเป็นเรื่องที่มีคำศัพท์ที่ผู้เรียนทั้งสามกลุ่มเรียนมาแล้ว

กลุ่มทดลองสามารถทำคะแนนแบบทดสอบการฟังได้สูงกว่ากลุ่มควบคุมที่หนึ่งอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .005 แม้แต่การเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมที่สองซึ่งผ่านการเรียนภาษาเยอรมันมากกว่า 80 ชั่วโมง กลุ่มทดลองก็ยังคงทำคะแนนได้สูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .005 เช่นเดียวกัน

ทักษะการอ่าน หลังจากใช้ข้อสอบวัดความสามารถในการอ่าน จำนวน 37 ข้อ ถึงแม้ว่า คะแนนการอ่านจะไม่แตกต่างกัน เมื่อเปรียบเทียบคะแนนของกลุ่มทดลองกับ กลุ่มควบคุมทั้งสองกลุ่ม แต่ก็เป็นที่น่าประหลาดใจว่า ถึงแม้ว่า ในกลุ่มทดลองจะไม่มี การสอนอ่านอย่างเป็นระบบ แต่ผลก็แสดงให้เห็นว่ามีการถ่ายโอนทางบวกจากทักษะ การฟัง เพราะคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของกลุ่มทดลองใกล้เคียงกับกลุ่มควบคุม ทั้งสองกลุ่มมาก

ต่อมาในปี ค.ศ. 1974 อัชเชอร์ และคนอื่น ๆ (Asher and others. 1974 : 24 - 32) ได้ทำการทดลองสอนภาษาสเปนแก่นักศึกษาผู้ใหญ่ ใช้เวลาในการทดลอง 3 ชั่วโมง ต่อ 1 สัปดาห์ ในเวลา 2 ภาคเรียน วิธีสอนสอนด้วยประโยค คำสั่ง เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูดก็ให้พูดด้วยการใช้ประโยคคำสั่งเช่นเดียวกัน

เมื่อการสอนดำเนินไปได้ 20 เปอร์เซ็นต์ของเวลาเรียนทั้งหมด ปรากฏว่า ผู้เรียนสามารถพูดสเปนกับผู้สอน และสามารถใช้ภาษาสเปนนี้พูดกันเองในกลุ่มได้ ต่อมาก็สามารถแต่งเรื่อง และแสดงบทบาทสมมติเป็นภาษาสเปนได้ ในการสอนครั้งนี้ ไม่มีการสอนอ่านและเขียนเป็นระบบ แต่ผู้สอนใช้เวลาเพียงเล็กน้อยในตอนท้ายของ ชั่วโมงการสอนแต่ละครั้ง เขียนคำศัพท์และประโยคคำสั่งที่ได้เรียนมาแล้ว โดยไม่มีการ แปลเป็นภาษาอังกฤษ ผู้เรียนต่างก็จะลอกประโยคต่าง ๆ เหล่านั้นลงในสมุดของตน

เมื่อการสอนดำเนินไปได้ครึ่งหนึ่งของเวลาเรียนทั้งหมด (45 ชั่วโมง) ปรากฏผล ดังนี้

ผู้เรียนเข้าใจคำพูดซึ่งเป็นประโยคคำสั่ง	70	เปอร์เซ็นต์
สามารถพูดได้	20	เปอร์เซ็นต์
อ่านและเขียนได้	10	เปอร์เซ็นต์

สิ่งแรกที่ได้นับพบ คือ ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการฟังมาก คือ จากการ ทดลองสอน โดยวิธีนี้ภายใน 45 ชั่วโมง ผู้เรียนมีความสามารถเท่ากับนักเรียนใน

โรงเรียนโดยวิธีอื่นถึง 200 ชั่วโมง และเทียบเท่ากับนักศึกษาในวิทยาลัยที่เรียนด้วยวิธี Audio - lingual Method ถึง 75 - 100 ชั่วโมง

และผลสุดท้ายเมื่อเสร็จสิ้นการสอน คือ ในเวลา 90 ชั่วโมง ปรากฏว่าเมื่อนำมาเทียบกับการเรียนของกลุ่ม Audio - lingual Method แล้ว มีความสามารถเทียบเท่ากับกลุ่มนี้ที่ต้องใช้เวลาเรียนถึง 150 ชั่วโมง

ในปี ค.ศ. 1976 ดร.วูกรัฟ (Asher. 1982 : 12 citing Woodruff. 1967) แห่ง The American Association of Teacher of German ได้รายงานผลการสอนภาษาเยอรมัน ในปีแรกโดยการนำของ ดร.เจเนท คิง สวาฟฟา (Dr. Janet King Swaffa) ซึ่งสอนโดยวิธี T.P.R. ว่า

1. ทักษะการฟังและการอ่านของผู้เรียนที่เรียนโดยวิธี T.P.R. เพียงในเวลาเรียน 1 ภาคเรียน มีผลการเรียนเทียบเท่ากับผู้ที่เรียน โดยวิธี Audio - lingual ที่เรียนจบ 2 ภาคเรียน
2. เมื่อเปรียบเทียบอัตราส่วนการสอบผ่านจากภาคเรียนที่ 1 ไปต่อในภาคเรียนที่ 2 ปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนโดยวิธี T.P.R. มีอัตราสอบผ่าน 75 เปอร์เซนต์ ในขณะที่กลุ่มที่เรียนโดยวิธี Audio - lingual มีอัตราสอบผ่านเพียง 50 เปอร์เซนต์
3. จากการประเมินผลผู้เรียนในด้านแรงจูงใจ ปรากฏว่า ผู้เรียนในกลุ่ม T.P.R. มีแรงจูงใจในการเรียนสูงขึ้น

และในปี ค.ศ. 1983 คานจิ (Khanji. 1983 : 1777-A) ได้ทำการทดลองเปรียบเทียบผลการใช้เทคนิควิธีสอนภาษา 2 วิธี คือ วิธีสอนโดยประโยคคำสั่ง (Asher's total physical response, T.P.R.) และวิธีปฏิสัมพันธ์ทักษะ (Di pictro's strategic interaction, SI) โดยผู้วิจัยได้ทำการทดลองการสอนภาษาฝรั่งเศสกับนักศึกษาปีที่ 1 แห่งมหาวิทยาลัยเคลาแวร์ โดยแบ่งเป็นกลุ่มที่สอนโดยใช้วิธี T.P.R. จำนวน 24 คน และกลุ่มที่สอนโดยวิธี

SI จำนวน 30 คน ใช้เวลาในการทดลอง 14 สัปดาห์ เมื่อเสร็จสิ้นการทดลอง ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถทางภาษา 4 แบบคือ

1. สอบทักษะการพูดด้วยแบบสอบสัมภาษณ์และบันทึกทางวีดีโอ
2. แบบทดสอบโคลซ
3. แบบทดสอบเขียนตามคำบอก
4. แบบทดสอบวัดความรู้ทางไวยากรณ์

ผลการทดลองปรากฏว่า

1. นักศึกษากลุ่มที่เรียนโดยวิธี SI มีคะแนนค่าสหสัมพันธ์ระหว่างแบบทดสอบทั้ง 4 แบบ สูงกว่านักศึกษากลุ่มที่เรียนโดยวิธี T.P.R. ซึ่งมีสาเหตุเนื่องมาจากนักศึกษากลุ่ม T.P.R. ทำคะแนนการทดสอบทักษะการพูดได้ต่ำ

2. เมื่อเปรียบเทียบผลของคะแนนจากแบบทดสอบโคลซและแบบทดสอบวัดความรู้ทางด้านไวยากรณ์ของนักศึกษาทั้ง 2 กลุ่ม พบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

3. นักศึกษากลุ่ม SI มีพัฒนาทางภาษาในด้านไวยากรณ์และภาษาศาสตร์ดีขึ้น ในขณะที่พบว่ากลุ่ม T.P.R. พัฒนาเพียงด้านภาษาศาสตร์

ผู้วิจัยได้กล่าวสรุปว่า ผลจากการใช้วิธีสอน 2 วิธี ซึ่งทำให้ผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาในแต่ละทักษะแตกต่างกันนั้นมิใช่เป็นสิ่งที่น่าแปลก เนื่องจากวิธีการสอนแต่ละวิธีต่างก็มุ่งพัฒนาความสามารถของนักเรียนในด้านที่ต่างกัน

สรุปลักษณะข้อดีและข้อเสียของวิธีสอนแบบ T.P.R.

ลักษณะการเรียนการสอนโดยวิธี T.P.R. (Total Physical Response) จะเป็นวิธีการที่ได้ผลมากวิธีหนึ่งในการสอนภาษาต่างประเทศ ซึ่งอาจสรุปข้อดีได้ดังนี้

1. ไม่เสียเวลาในการเรียนมาก เนื่องจากผู้เรียนได้ประสบการณ์การเรียนภาษาต่างประเทศโดยตรงจากการปฏิบัติ ฉะนั้นวิธีสอนแบบนี้จึงไม่จำเป็นต้องนำภาษาแม่เข้ามาเกี่ยวข้องในการเรียนรู้ และครูก็ไม่ต้องเสียเวลาในการใช้ภาษาต่างประเทศนี้อธิบายความหมายของคำศัพท์หรือความหมายของประโยค ซึ่งเป็นวิธีที่กระทำได้ยากมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับนักเรียนระดับเริ่มเรียน

2. ประโยคคำสั่งเป็นประโยคที่ใช้กันเป็นส่วนมากในชีวิตประจำวัน เพราะเป็นลักษณะการสื่อสารโดยตรงระหว่างผู้พูด กับผู้ฟัง (บุรุษที่ 1 กับบุรุษที่ 2) วิธีการสอนโดยใช้ประโยคคำสั่งจึงเป็นวิธีที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการสอนภาษาในปัจจุบัน คือ เป็นวิธีที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative approach)

3. เป็นวิธีสอนที่ไม่เน้นธรรมชาติการเรียนรู้ภาษา คือ สอนตามลำดับทักษะ การฟัง พูด อ่าน และเขียน คำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียนในการที่จะพัฒนาแต่ละทักษะ และช่วยทำให้เกิดการถ่ายโอนการเรียนรู้ทางบวกในแต่ละขั้นได้ดีมาก

4. เป็นวิธีสอนที่ฝึกนักเรียนเป็นศูนย์กลาง และคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

5. ในด้านภาษาศาสตร์ โครงสร้างประโยคคำสั่งเป็นโครงสร้างพื้นฐานของโครงสร้างประโยคต่าง ๆ ฉะนั้นการสอนโดยใช้ประโยคคำสั่งจึงนับว่า เป็นวิธีที่สร้างความรู้ความเข้าใจพื้นฐานที่ดีมากให้แก่ผู้เรียน

6. ผู้เรียนมีข้อผิดพลาดน้อยหรือแทบไม่มีเลย เพราะผู้เรียนปฏิบัติตามคำสั่งซึ่งผู้สอนได้แสดงให้เห็นอยู่แล้ว

7. การที่ให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งทันที ทำให้ครูไม่ต้องรอคอยคำตอบเหมือนการสอนแบบอื่น ๆ ซึ่งอาจทำให้เกิดบรรยากาศที่น่าเบื่อในห้องเรียน ดังนั้นการสอนวิธีนี้จึงช่วยให้ทั้งครูและนักเรียนเกิดความพึงพอใจในบทเรียน บทเรียนมีบรรยากาศที่สนุกสนาน แต่ละฝ่ายสามารถได้รับข้อมูลย้อนกลับ (Feedback) ได้อย่างรวดเร็ว

8. เนื่องจากในครั้งแรกของการเรียน นักเรียนไม่ต้องใช้ทักษะการพูดและการเขียนใช้แต่ทักษะการฟัง จึงไม่มีการแก้คำผิดในด้านการออกเสียงไวยากรณ์ หรือการสะกดตัวที่ซ้ำซากจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่าย

9. ช่วยให้เกิดความทรงจำในการเรียนที่ถาวรและต่อเนื่องไปยังทักษะอื่น ๆ ได้อย่างดี เพราะการให้ผู้เรียนได้มีโอกาสดำเนินการ (Total physical) ตอบสนอง (Response) สิ่งเร้าที่เป็นคำสั่งภาษาต่างประเทศนั้นทำให้ผู้เรียนต้องใช้ประสาทสัมผัสและกล้ามเนื้อในการเรียนรู้ ซึ่งตามทฤษฎีเกี่ยวกับความจำกล่าวไว้ว่า การเรียนรู้โดยวิธีนี้จะทำให้ผู้เรียนเกิดความทรงจำที่คงทนถาวรไม่ลืมง่าย ๆ เช่นเดียวกับคนที่ขี่จักรยานหรือว่ายน้ำเป็น

10. เป็นวิธีสอนภาษาที่สอดคล้องกับกระบวนการเรียนรู้ภาษาของสมอง จึงช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่รวดเร็วและสมบูรณ์

11. เป็นวิธีที่ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน ช่วยให้เกิดความมั่นใจในตนเองยิ่งขึ้น และเกิดแรงจูงใจในการเรียนต่อไป

12. ครูสามารถประเมินผลการเรียนการสอนได้อย่างรวดเร็ว และกระทำได้ตลอดเวลา สามารถควบคุมพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนให้ไปสู่เป้าหมายของการสอนได้เป็นอย่างดี

ส่วนในด้านการข้อบกพร่องของวิธีสอนแบบ T.P.R. นี้ อาจจะสรุปได้ดังนี้

1. การสอนทักษะทางภาษาที่สลับซับซ้อน เช่น ทักษะการพูดและการเขียน วิธีสอนแบบ T.P.R. นี้ อาจจะไม่ได้นลเท่ากับวิธีสอนแบบอื่น

2. วิธีสอนแบบนี้ครูจะต้องมีการเตรียมตัวและวางแผนในการใช้ประโยคคำสั่งในการสอนเป็นอย่างดี คือ จะต้องเป็นขั้นตอนต่อเนื่องกันและพยายามทำให้เกิดความสนุกสนาน มิฉะนั้นอาจเกิดปัญหา คือ เมื่อใช้วิธีนี้ซ้ำซากติดต่อกันนาน ๆ นักเรียนอาจจะเกิดความเบื่อหน่ายได้

เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ

1. ความสำคัญของกิจกรรมในการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

การสอนภาษาอังกฤษมิได้มุ่งให้นักเรียนได้รับความรู้เพียงอย่างเดียว แต่ควรให้ผู้เรียนได้สนุกสนานกับการเรียนด้วย ความสนุกสนานเพลิดเพลินที่ได้รับพร้อมกับการเรียนนั้นจะช่วยให้นักเรียนรู้สึกรักวิชาที่เรียน และในขณะเดียวกันจะช่วยให้ นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษมากขึ้น ถ้าเปรียบเทียบการสอนของครูสองคน โดยครูคนหนึ่งสอนภาษาอังกฤษโดยเน้นแต่เนื้อหา เน้นการท่องกฎเกณฑ์หรือคำศัพท์ตลอด เวลาหนึ่งชั่วโมงเต็มที่สอน จะเห็นว่าบรรยากาศในห้องเรียนนั้นดูแห้งแล้ง น่าเบื่อหน่าย มีแต่ความเครียด ใบหน้าของนักเรียนนั้นจะมีแต่ความเฉยเมยปราศจากการยิ้มแย้ม และเสียงหัวเราะ ในขณะที่ครูอีกคนหนึ่ง หลังจากการสอนเนื้อหาจบแล้วได้แบ่งเวลา หายชั่วโมงสัก 10 - 15 นาที จัดกิจกรรมต่าง ๆ ให้นักเรียนร่วมกระทำ เช่น เล่น เกม ร้องเพลง หรือกิจกรรมอื่น ๆ บรรยากาศในห้องเรียนของครูคนนี้จะเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะและความสนุกสนานของนักเรียน ดูช่างเป็นบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความเคลื่อนไหว และมีชีวิตชีวาเป็นอย่างยิ่ง (บำรุง ไตรรัตน์ 2524 : 146)

ระวีวรรณ ศรีครามครัน (ระวีวรรณ ศรีครามครัน 2520 : 117) กล่าวถึงการจัดกิจกรรมประกอบการสอนภาษาอังกฤษว่า การสอนภาษาต่างประเทศนั้น ครูควรคำนึงถึงการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ประกอบการสอนด้วย เน้นให้เด็กได้มีโอกาสร่วมในกิจกรรมการเรียนอย่างทั่วถึงโดยฝึกทักษะทั้ง 4 ของเด็กด้วยในเวลาเดียวกัน

2. ประเภทต่าง ๆ ของกิจกรรมการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

บำรุง ไตรรัตน์ (บำรุง ไตรรัตน์ 2524 : 146 - 147) ได้แบ่งกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

2.1 กิจกรรมที่จัดในชั่วโมงเรียน

กิจกรรมที่จัดในชั่วโมงเรียน หมายถึง กิจกรรมที่จัดประกอบ การสอนในชั่วโมงนั้นโดยตรง ครูอาจจัดในตอนต้นชั่วโมง ตอนกลางชั่วโมง หรือตอน ท้ายชั่วโมงก็ได้ตามความเหมาะสม ตัวอย่างการจัดกิจกรรมในชั่วโมงเรียน เช่น การเล่นเกม การเล่าเรื่อง การร้องเพลง หรือการท่องโคลง เป็นต้น

2.2 กิจกรรมที่จัดนอกชั่วโมงเรียน

กิจกรรมที่จัดนอกชั่วโมงเรียน หมายถึง กิจกรรมประเภทที่ต้อง ใช้เวลานาน และต้องใช้การเตรียมตัวมากกว่าปกติ กิจกรรมบางอย่างอาจต้องจัด ต่อเนื่องกันตลอดทั้งภาคเรียน ตัวอย่างของกิจกรรมประเภทนี้ เช่น การจัดงานปาร์ตี้ เนื่องในวันสำคัญต่าง ๆ การจัดนิทรรศการ การตั้งชมรมภาษาอังกฤษ การจัดมุมภาษา ภาษาอังกฤษ เป็นต้น

3. เกมการสอน

เกมการสอน หมายถึง กิจกรรมในการเรียนการสอนซึ่งใช้วิธีการของเกมมา เป็นหลัก มีจุดมุ่งหมายสำคัญ คือ เพื่อให้เด็กได้เกิดการเรียนรู้ (สมพล ชูบัญชา 2524 : 14)

สมพล ชูบัญชา (สมพล ชูบัญชา 2524 : 14) ได้แบ่งเกมการสอนออก เป็น 3 ชนิด คือ เกม สถานการณ์จำลอง และบทบาทสมมุติ และได้กล่าวถึงความหมาย ของเกมการสอนแต่ละชนิดไว้ดังนี้

เกม หมายถึง กิจกรรมที่ก่อให้เกิดความสนุกสนาน ซึ่งมีการแข่งขันกันอย่างมี จุดมุ่งหมายและมีกฎเกณฑ์ ส่วนประกอบสำคัญของเกม คือ ผู้เล่น จุดมุ่งหมาย และ กฎเกณฑ์

สถานการณ์จำลอง คือ การเลียนแบบการสร้างสถานการณ์ให้ใกล้เคียงกับ ความเป็นจริงที่สุด แล้วให้ผู้เรียนเข้าไปเผชิญกับสถานการณ์นั้น เพื่อเปิดโอกาสให้ ผู้เรียนแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เหมือนกับอยู่ในสถานการณ์จริง ๆ

บทบาทสมมุติ คือ การกำหนดบทบาทของผู้เรียนไว้ในสถานการณ์ที่สมมุติขึ้นมา ผู้เรียนมีหน้าที่แสดงไปตามบทบาทนั้น ๆ โดยอาศัยบุคลิกภาพ ประสบการณ์ และความรู้สึกนึกคิดของตนเองเป็นหลัก

4. ความสำคัญและประโยชน์ของการใช้เกมประกอบการเรียนการสอน

เกมประกอบการสอน จัดเป็นสื่อการเรียนอีกประเภทหนึ่งซึ่งใช้ช่วยให้ นักเรียนเกิดความสุขสนาน ใช้เป็นเครื่องมือฝึกทักษะ เกมแต่ละเกมมีจุดมุ่งหมาย ที่แน่นอนว่าจะฝึกเนื้อหาอะไร หรือความสามารถอะไร (ลาวัดย์ พลกล้า 2523 :11)

นอกจากนี้ พวงเพ็ญ อินทรประวดี (พวงเพ็ญ อินทรประวดี 2523 :244) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้เกมประกอบการสอนว่า คนที่เคยนำเกมไปช่วยสอน ภาษาไม่ว่าจะสอนเด็กเล็ก ๆ เด็กวัยรุ่น หรือผู้ใหญ่ ต่างก็พออกพอใจกับผลที่ได้รับ และผู้เรียนเองยังพบอีกว่าการ เล่นเกมทำให้ผู้เรียนได้เรียนอย่างสนุกสนาน และ เป็นการผ่อนคลายอารมณ์ได้อย่างมากช่วยให้แม้จะกำลังเรียนอยู่ก็ตาม

5. ประเภทของเกมที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ

สังเวียน สฤณีกุล (สังเวียน สฤณีกุล 2521 : 315) ได้แยกประเภท ของเกมที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

5.1 Number Games เป็นเกมเกี่ยวกับการฝึกนับตัวเลขและจำนวน

5.2 Spelling Games เป็นเกมเกี่ยวกับการฝึกสะกดคำ
ฝึกเกี่ยวกับคำศัพท์ หรือฝึกเขียนตัวอักษรภาษาอังกฤษ

5.3 Vocabulary Games เป็นเกมฝึกการใช้และการออก
เสียงคำศัพท์

5.4 Pronunciation Games ฝึกการออกเสียงคำ

5.5 Structural Practice Games ฝึกสร้างประโยค
และการพูดที่ถูกต้อง

5.6 Rhyming Games เป็นการฝึกออกเสียงคำต่าง ๆ
ในลักษณะสัมผัสเสียง

5.7 Miscellaneous Games เป็นเกมที่มีการฝึกผสมผสานกันหลายประเภท ครูเลือกฝึกได้ตามที่เห็นว่าเหมาะสมกับวัยและระดับของผู้เรียน

6. กิจกรรมการร้องเพลงและการแสดงท่าทางประกอบเพลง

รีเบคกา มอร์แกน (Rebecca Morgan. 1971 : 78) กล่าวว่า เด็กจะสนุกสนานกับเรื่องราวหรืองานที่มีคนตรีเข้ามาเกี่ยวข้องกับตัว และครูควรตระหนักว่ากิจกรรมการเรียนสามารถทำให้สนุกสนานได้โดยใช้คนตรีเข้ามาช่วย.

สังเวียน สฤทธิกุล (สังเวียน สฤทธิกุล 2518 : 159) กล่าวถึงการใช้เพลงเป็นสื่อในการสอนว่า การสอนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้เกมประกอบการสอนสามารถกระตุ้นให้นักเรียนอยากเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น นักเรียนเกิดความสุขสนุกสนานและเข้าใจบทเรียนได้ดีสามารถฝึกการออกเสียง จังหวะของเสียงและการเน้นเสียงสูงต่ำ

ฉะนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า การจัดกิจกรรมต่าง ๆ ประกอบการสอนนั้นมีประโยชน์ต่อการสอนภาษาอังกฤษมาก โดยเฉพาะในด้านความสุขสนุกสนานซึ่งก่อให้เกิดทัศนคติที่ดีและเกิดแรงจูงใจในการเรียนและในขณะที่เดียวกันนักเรียนก็ได้ฝึกทักษะทางภาษาไปด้วย

7. งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษ

ในปี ค.ศ. 1972 ออร์คัต (Orcutt. 1972 : 147-A) ได้ทดลองใช้เกมประกอบการสอนภาษาโดยศึกษาว่า จะส่งผลต่อความสามารถในการเรียนรู้ ทัศนคติ พฤติกรรม และสัมพันธภาพเกี่ยวกับตนเองหรือไม่ โดยทดลองกับนักเรียนระดับอนุบาลจำนวน 162 คน ใช้เวลาทดลอง 6 สัปดาห์ สอนวันละ 30 นาทีทุกวัน แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มแรกสอนโดยให้เด็กเลือกเกมเอง กลุ่มที่สองสอนโดยครูเป็นคนเลือกเกม และกลุ่มที่สามสอนตามปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ ชุดการสอนที่ใช้สอนในแต่ละกลุ่มซึ่งสร้างโดย แลซซา จี กอทกิน (Lassa G. Gotkin) และใช้แบบทดสอบอีก 3 ชุด คือ Illinois Test of Psycholinguistic Ability (ITPA), Self - Social Constructs Test (SSCT) สร้างโดย ลอง และเฮนเดอร์สัน (Long and Henderson) และ Behavioral Maturity

Scale (BMS) สร้างโดย คิม แอนเดอร์สัน และบาชอร์ (Kim, Anderson and Bashaw) ปรากฏผลดังนี้

1. กลุ่มที่เด็กเลือกเกมเอง มีความสามารถในการใช้ภาษาได้ดีกว่ากลุ่มที่ครูเลือกให้

2. กลุ่มที่ใช้เกมประกอบการสอนทั้งสองกลุ่ม มีความเชื่อมั่นในตัวเองสูงกว่ากลุ่มที่สอนตามปกติ

3. กลุ่มที่ใช้เกมประกอบการสอนมีความแตกต่างจากกลุ่มที่ไม่ใช้เกมประกอบการสอนในทุกรูปแบบ

ดังนั้นจึงอาจสรุปผลการทดลองได้ว่า เกมมีอิทธิพลต่อความสามารถทางคำณานา วุฒิกวาระ และพฤติกรรมของเด็ก

และต่อมาในปี ค.ศ. 1977 พินเตอร์ (Pinter. 1977 : 710-A) ได้ทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำของนักเรียนระดับ 3 ในรัฐเพนซิลวาเนีย จำนวน 94 คน ได้รับการสอนโดยใช้เกม และใช้ตำรา ปรากฏว่า กลุ่มที่ใช้เกมสอนมีผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำ และความคงทนในการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่ใช้ตำราสอน

สำหรับในประเทศไทยนั้น นันทพร คชศิริพงศ์ (นันทพร คชศิริพงศ์ 2526 : 52 - 53) ได้ทำการศึกษาเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนทางการเรียนรู้คำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมและไม่มีเกมประกอบ ผลปรากฏว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อถึงช่วง 1 สัปดาห์ภายหลังการทดลองนักเรียนทั้งสองกลุ่มนี้มีความคงทนในการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อถึงช่วงไป 2 สัปดาห์ ปรากฏว่า ความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการวิจัยดังกล่าวนี้ แสดงให้เห็นว่า กิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ประกอบการสอนภาษานั้น มีประโยชน์และมีคุณค่าต่อการเรียนการสอนมาก

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

1. ความหมายของแรงจูงใจและแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

แรงจูงใจ เป็นสภาวะที่เกิดขึ้นในบุคคลเพื่อควบคุมพฤติกรรมที่จะมุ่งไปสู่เป้าหมาย (ชม ภูมิภาค 2516 : 54)

แรงจูงใจ เป็นองค์ประกอบภายใน ซึ่งกระตุ้นหรือนำทาง เป็นตัวรวมพฤติกรรมต่าง ๆ ไปสู่เป้าหมายที่วางไว้ (Murray. 1938 : 284) ส่วนในด้านแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น กิราร์ด (Girard. 1977 : 97) กล่าวว่าแรงจูงใจเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญมากในการเรียนภาษา ซึ่งความคิดเห็นดังกล่าวนี้สอดคล้องกับความคิดเห็นของ จาโคโบวิทส์ (Jacobovits) ซึ่งได้ทำการวิเคราะห์องค์ประกอบในการเรียนภาษาต่างประเทศของผู้เรียน พบว่า มีองค์ประกอบที่สำคัญ

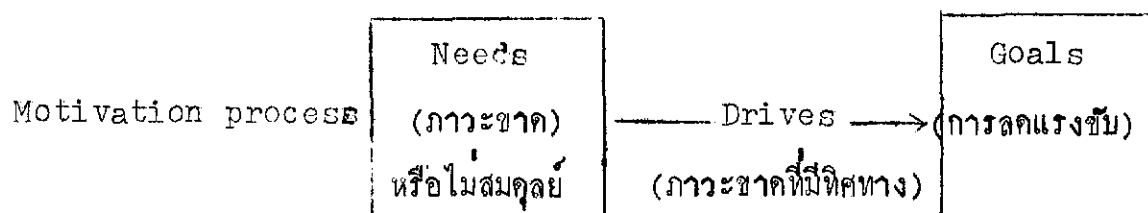
4 ประการ คือ ความถนัด สติปัญญา ความมานะพยายามหรือแรงจูงใจในการเรียน และองค์ประกอบอื่น ๆ ต่อมานักจิตวิทยา ชาวอเมริกัน และนักจิตวิทยา ชาวแคนาดา ได้ทำการศึกษาโดยยึดพื้นฐานการวิเคราะห์ของจาโคโบวิทส์ แล้วสรุปองค์ประกอบสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศออกมาเป็นเปอร์เซ็นต์ ดังนี้

1. ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ
(Aptitude)	33 เปอร์เซ็นต์
2. สติปัญญา (Intelligence)	20 เปอร์เซ็นต์
3. ความเข้มข้นของความมานะพยายามหรือแรงจูงใจ
(Perseverance of Motivation)	33 เปอร์เซ็นต์
4. องค์ประกอบอื่น ๆ	14 เปอร์เซ็นต์

จะเห็นว่า แรงจูงใจในการเรียนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญพอ ๆ กับความถนัดทางการเรียน ดังนั้นในการสอนภาษาต่างประเทศผู้สอนไม่ควรละเลยองค์ประกอบด้านแรงจูงใจนี้

การตั้งใจเรียนและการใช้เวลาในการศึกษาเล่าเรียนเป็นผลสะท้อนมาจากแรงจูงใจของผู้เรียน และเป็นที่ปรากฏอย่างเด่นชัดว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจที่เกิดจากแหล่งแรงจูงใจที่มีความหมาย จะมีความมานะพยายามในการเรียนมาก

อรรถิย ชื่นมนุญย์ (นิยม สารรัตน์ 2524 : 16 - 17 อ้างอิงมาจากอรรถิย ชื่นมนุญย์ 2520) ได้กล่าวถึงวงจรของแรงจูงใจ (The motivation cycle) ว่าประกอบด้วยส่วนประกอบ 3 ประการ ที่ต้องพึ่งพาซึ่งกันและกันและมีผลกระทบต่อกัน คือ ความต้องการ (Need) แรงขับ (Drives) และเป้าหมาย (Goals) ดังรูป

ภาพประกอบ 3 แสดงวงจรแรงจูงใจ

Needs	เป็นสภาพที่ขาดแคลนซึ่งเกิดขึ้นเมื่อใดก็ตามที่มีความไม่สมดุลย์ทางสรีระหรือทางใจ
Drives	เป็นตัวสำคัญของกระบวนการมีแรงจูงใจ หรือวงจรแห่งแรงจูงใจเพราะแรงขับ Drives จะเป็นตัวมุ่งกระทำ (Action oriented) และเสริมกำลังเพื่อไปสู่การบรรลุเป้าหมาย
Goal	เป็นจุดสุดท้ายของแรงจูงใจ หมายถึง อะไรก็ได้ที่จะทำให้แรงขับ (Drives) ลดลงหรือบรรเทาความต้องการ เพราะฉะนั้นการบรรลุเป้าหมายก็มีความโน้มเอียงที่จะช่วยให้ภาวะสมดุลย์ของกายหรือทางใจกลับมีใหม่ขึ้น

สำหรับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น การ์ดเนอร์ และแลมเบิร์ต (พวงเพ็ญ อินทรประวัติ 2523 : 45) อ้างอิงมาจาก Gardner and Lambert : 1959) ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือ แรงจูงใจที่เป็นเครื่องช่วยให้เกิดการเรียนรู้กับแรงจูงใจที่ช่วยสนับสนุน ซึ่งการ์ดเนอร์กล่าวว่า แรงจูงใจประเภทหลังมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนมากกว่า

ส่วนแมคนามารา (พวงเพ็ญ อินทรประวัติ 2523 : 45 อ้างอิงมาจาก Macnamara : 1971) ได้ชี้ให้เห็นว่า ข้อแตกต่างระหว่างการเรียนในห้องเรียนกับการเรียนในประเทศที่ใช้ภาษานั้น ๆ อยู่ที่แรงจูงใจ และตามปกติแล้วผู้เรียนมักจะไม่มีความสนใจที่จะพบกับครูโดยที่ยังไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน อย่างไรก็ตามดูเหมือนว่าผู้เรียนภาษาที่มักจะมีแรงจูงใจอย่างแรงกล้าที่จะศึกษาคือสื่อความหมายโดยไม่คำนึงว่าเขาจะอยู่ที่ไหน ดังนั้นปัญหาจึงมีอยู่ว่า ครูจะสร้างแรงจูงใจให้กับผู้เรียนในห้องเรียนได้อย่างไร ซึ่งคูเปอร์ (Cooper) ได้เน้นถึงปัจจัยสำคัญในการเรียนภาษาว่า ครูต้องจัดให้นักเรียนอยู่ในสถานการณ์ที่จำเป็นต้องใช้ภาษานั้น ๆ (พวงเพ็ญ อินทรประวัติ 2523 : 45 อ้างอิงมาจาก Cooper : 1973)

สรุปได้ว่า แรงจูงใจเป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญมากอย่างหนึ่งต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งนักเรียนแต่ละคนย่อมมีแรงจูงใจต่างกัน บางคนอาจมีแรงจูงใจ มีความสนใจอยากรู้ที่จะเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอยู่แล้ว บางคนอาจรู้สึกเฉย ๆ ไม่มีความสนใจเป็นพิเศษ หรือนักเรียนบางคนอาจรู้สึกไม่ชอบเรียนภาษาต่างประเทศ เพราะรู้สึกว่า เป็นวิชาที่ยาก อย่างไรก็ตามครูผู้สอนก็สามารถช่วยให้เด็กเรียนเหล่านี้เกิดการเรียนรู้ที่ขึ้นได้ ด้วยการพยายามสร้างแรงจูงใจประเภทที่ช่วยสนับสนุนให้เกิดขึ้นทุกครั้งที่สอน

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. 1977 กิราร์ด (Girard. 1977 : 100) ได้ทำการสำรวจโดยใช้แบบสอบถามความเห็นจากนักเรียนชายหญิง ซึ่งมีอายุระหว่าง 12 - 17 ปี จำนวน 1,000 คน เกี่ยวกับลักษณะของครูที่ตนต้องการได้คำตอบดังนี้ คือ

1. เป็นผู้สามารถสร้างบทเรียนที่น่าสนใจ
2. ออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน
3. อธิบายชัดเจน
4. พูดภาษาอังกฤษเก่ง
5. แสดงความสนใจนักเรียนอย่างทั่วถึง
6. ให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรม
7. มีความอดทนสูง
8. ใช้ภาษาพูดอยู่เสมอ
9. มีความสามารถในการทำให้นักเรียนทุกคนเรียนได้ดี
10. ใช้สื่อทัศนอุปกรณ์

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทย อังรา วงศ์โสธร (อังรา วงศ์โสธร

2519 : 217) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับนิสิต จำนวน 120 คน จากสถาบันการศึกษาต่อไปนี้แต่ละ 30 คน คือ นิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขตปทุมวัน และบางแสน ผลการวิจัยปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระหว่างกลุ่มแรงจูงใจสูงกับกลุ่มแรงจูงใจต่ำ กล่าวคือ กลุ่มแรงจูงใจสูงมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง กลุ่มแรงจูงใจต่ำมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ

นิยม สารรัตน์ (นิยม สารรัตน์ 2524 : 50) ได้ทำการวิจัยโดยเปรียบเทียบ เจตคติ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างผู้เรียนโปรแกรมศิลปภาษา กับผู้เรียนโปรแกรมวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 9 ปรากฏผลดังนี้

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับเจตคติ และแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ กล่าวคือ ถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจสูง ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง ถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจต่ำผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็จะต่ำด้วย

2. นักเรียนทั้งสองโปรแกรมมีเจตคติและแรงจูงใจสูง เฉพาะเรื่องการรู้จักความสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ ความต้องการที่จะเรียนภาษาอังกฤษและเจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษเท่านั้น ส่วนเจตคติที่มีต่อเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาความเข้มข้นของแรงจูงใจ แรงสนับสนุนของผู้ปกครองในการเรียนภาษาอังกฤษกับนิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองโปรแกรมมีค่า

3. เจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างนักเรียนทั้งสองโปรแกรมไม่แตกต่างกัน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคงทนในการเรียนรู้

1. ความหมายของการจำ มีผู้ให้ความหมายของการจำไว้หลายความหมายด้วยกัน เป็นต้นว่า

ประสาท อิศรปริศา (ประสาท อิศรปริศา 2522 : 137) กล่าวว่า ความจำ คือ การรักษาไว้ซึ่งผลที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือการเรียนรู้ให้คงอยู่ตลอดไป

ทวี ทอแก้ว (ทวี ทอแก้ว 2517 : 70) กล่าวว่า การจำ คือ การที่ร่างกายสามารถจะคิดแสดงอาการหรือพฤติกรรมที่เคยเรียนมาแล้วภายหลังที่ได้ทอดทิ้งไว้ชั่วระยะเวลาหนึ่ง โดยไม่ได้กระทำหรือแสดงอาการอย่างนั้นออกมา

2. กระบวนการแห่งความจำ การที่บุคคลจะจดจำสิ่งใดนั้นเราอาจแยกพฤติกรรมออกเป็นส่วน ๆ ได้ 4 ส่วน คือ (ทวี ทอแก้ว 2517 : 71)

2.1 บุคคลย่อมเรียนรู้ในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (Learning)

2.2 บุคคลย่อมสะสมสิ่งที่เรียนรู้ไว้ในระบบประสาท (Retention)

2.3 เมื่อบุคคลจำเป็นต้องใช้หรือมีสถานการณ์ใดสถานการณ์หนึ่งมากระตุ้นสิ่งที่ได้สะสมไว้จะถูกนำออกมา

2.4 การที่บุคคลนำความรู้ ความเข้าใจเก็บไว้ออกมาใช้ บุคคลก็สามารถที่จะแสดงพฤติกรรมซ้ำเดิมที่กระทำมาแล้วอีก

3. ส่วนประกอบของความจำ ความจำของคนน่าจะมีความสำคัญส่วนสมอง และมือประกอบอื่น ๆ บ้าง เช่น การกระทบกระเทือนทางสมองจะทำให้ความจำเปลี่ยนแปลงไป เป็นต้น ในที่นี้จะขอเสนอความคิดกว้าง ๆ ว่าความจำน่าจะมาจากสิ่งต่อไปนี้

3.1 เซลล์ประสาทหรือสมอง แคนรับความรู้สึกรับรู้สิ่งของของคนนั้นอยู่ที่สมอง จึงน่าจะมีลักษณะบางอย่างของประสาทที่สามารถในการจำ และความจำน่าจะมีความสัมพันธ์กับเซวอน (I.Q.) มากอยู่เหมือนกันจะเท็จจริงอย่างไรก็น่าพิจารณา ดู แลส่วนอื่น ๆ ก็มีอิทธิพลในการจำอีกไม่แพ้เรื่องเซลล์ประสาทหรือสมอง

3.2 ความตั้งใจขยันหมั่นเพียร นักเรียนผู้ใดที่หมั่นท่องบ่นอุทิศสละพยายาม สามารถจะทำให้ความจำยืนนานอยู่ได้ คือ การฝึกฝนทุกวันนั่นเอง

3.3 ความเข้าใจในเรื่องที่เรียน การเรียนที่ผู้เรียนมีความเข้าใจ มีความหมายต่อผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนจดจำได้ดีกว่าการเรียนโดยไม่เข้าใจ เพราะทำให้เกิดความเบื่อหน่ายเกลียดชัง มีเจตคติไม่ดีต่อการเรียนติดตามมาด้วย

3.4 การใช้ประสาทสัมผัสมาก ๆ เป็นม่อเกิดของความจำอีกทางหนึ่ง คือ ผู้เรียนได้กระทำในหลาย ๆ อย่าง เช่น การเรียนภาษา นอกจากการพูดแล้วยังได้เห็น ได้ยิน และยังได้กระทำอาการเคลื่อนไหวอีกก็จะจำได้ดี

3.5 ความจำจากการใช้กล้ามเนื้อ จะเป็นความจำที่คงทนถาวรมาก ไม่ลืมง่าย ๆ เช่น คนที่ขี่จักรยานเป็น แม้จะทิ้งไปสักสิบปีเขาก็ไม่ลืม ลักษณะการทำอย่างนั้น และแสดงออกมาง่ายมาก

4. ชนิดของการจำ ความจำสามารถแบ่งออกได้ดังนี้ คือ

4.1 การระลึกได้ (Recall) หมายถึง การที่บุคคลสะสมพฤติกรรมหรือสิ่งที่เรียนรู้แล้วสามารถนำออกมาใช้ได้ถูกต้อง เช่น เคยเรียนบทท่องจำก็สามารถท่องได้อีก

4.2 การจำได้เมื่อพบเห็น (Recognition) หมายถึง การที่บุคคลสามารถที่จะแสดงพฤติกรรมได้อีกเมื่อสิ่งเร้านั้นมาปรากฏเฉพาะหน้า เช่น เมื่อเราระลึกว่าคน ๆ นี้ เราเคยรู้จัก

4.3 การจำเหตุการณ์และรายละเอียด (Reintegration) หมายถึง การที่บุคคลพบกับสิ่งเร้าบางอย่างแล้วบุคคลนั้นจะระลึกถึงเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ผ่านมาแล้วได้โดยมีการระลึกย้อนหลัง วาดภาพเหตุการณ์ขึ้นมาใหม่ เช่น พบเพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่งทำให้ระลึกถึงตอนที่เรียนอยู่ชั้นเดียวกันว่ามีเหตุการณ์อย่างไรบ้าง เป็นต้น

4.4 การเรียนรู้ซ้ำ (Relearning) หมายถึง การที่บุคคลได้เรียนรู้สิ่งใดสิ่งหนึ่งมาแล้ว เมื่อเรียนครั้งที่ต่อมาจะกระทำไ้เร็วกว่าครั้งแรก เพราะมีความจำจากครั้งแรกเหลือเก็บไว้ เช่น การท่องสูตรคูณครั้งแรก และครั้งที่สองจะจำได้ดีขึ้น เป็นต้น

4.5 การจำโดยความเคยชินหรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า "การจำแบบนกแก้ว" คือ เพียงแต่จำคำต่าง ๆ ได้แต่ไม่รู้อความหมายของคำนั้น ๆ เช่น เกี่ยวกับการเรียนของคนเราบางเรื่องแม้จะจดจำได้จริง แต่หาสาระจากเรื่องราวไม่ได้เลย ในการสอนครูควรหลีกเลี่ยงไม่ให้เด็กจำแบบนี้มากนัก

5. ระบบความจำของมนุษย์

ความจำของมนุษย์เรานั้นสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ระบบ คือ (ชัยพร วิชาวุธ 2520 : 399)

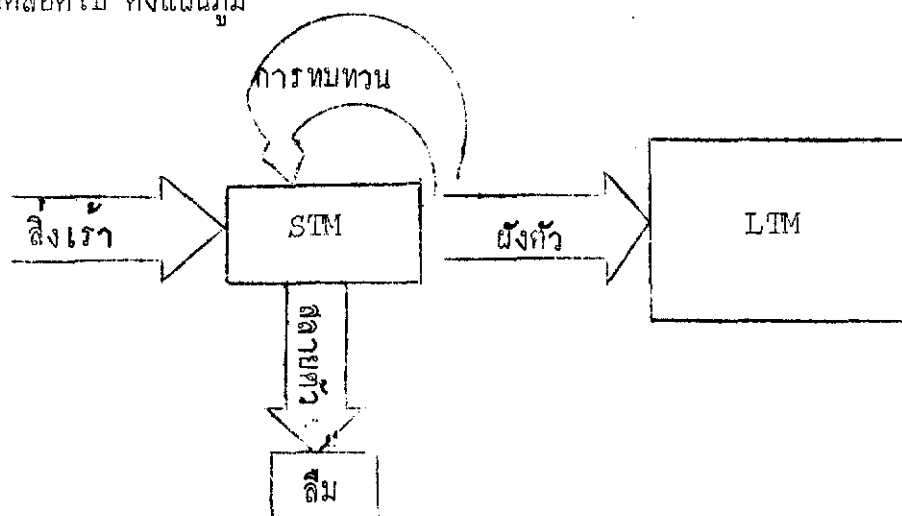
5.1 ระบบความจำจากการรู้สึกสัมผัส (Sensory memory) หมายถึง การคงอยู่ของความรู้สึกสัมผัสหลังจากที่เสนอสิ่งเร้าสิ้นสุดลง การสัมผัสนี้เป็นการสัมผัสด้วยอวัยวะสัมผัสทั้ง 5 ได้แก่ หู ตา จมูก ลิ้น และผิวหนัง หรือส่วนหนึ่งส่วนใด

5.2 ระบบความจำระยะสั้น (Short - term memory) เขียนย่อว่า STM คือ ความจำหลังการเรียนรู้เป็นความจำที่คงอยู่ในระยะเวลาสั้น ๆ ที่ตั้งใจจำหรือใจจดใจจ่อต่อสิ่งนั้นเท่านั้น เมื่อไม่ได้ใส่ใจในสิ่งเหล่านั้นแล้วความจำก็จะเลือนหายไป

5.3 ระบบความจำระยะยาว (Long - Term Memory) เขียนย่อว่า LTM คือ ความจำที่คงทนถาวรมากกว่าความจำระยะสั้น ไม่ว่าจะทิ้งระยะเวลาไว้นานเพียงใด ถ้าเมื่อต้องการรื้อฟื้นความจำนั้น ๆ จะระลึกออกมาได้ทันทีและถูกต้อง ระบบความจำระยะยาวนี้เป็นระบบความจำที่มีคุณค่ายิ่ง เป็นความหมายหรือความเข้าใจในสิ่งที่ตนรู้สึก เป็นการที่ความ จินตนาการอยู่กับประสบการณ์เดิม ความสนใจและความเชื่อของแต่ละคน

6. ทฤษฎีการจำการลืม

เป็นการอธิบายกระบวนการต่าง ๆ ในระบบความจำระยะสั้น STM และระบบความจำระยะยาว LTM แอดคินสัน และซีฟพรีน เป็นผู้สร้างทฤษฎีขึ้นมา (ชัยพร วิชาวุธ 2520 : 71 - 72) ซึ่งมีใจความว่า ระบบความจำระยะสั้นเป็นความจำชั่วคราว สิ่งใดก็ตามถ้าอยู่ในความจำระยะสั้นจะต้องได้รับการทบทวนอยู่เสมอ มิฉะนั้นแล้วความจำก็จะสลายตัวไปอย่างรวดเร็ว การทบทวนเป็นการป้องกันมิให้ความจำสลายตัวไปจากความจำระยะสั้น ถ้าสิ่งใดก็ตามถ้าอยู่ในความจำระยะสั้นเป็นระยะเวลานาน สิ่งเหล่านั้นก็จะมีโอกาสฝังตัวในความจำระยะยาวได้มาก และจะติดอยู่ในความจำตลอดไป ดังแผนภูมิ

ภาพประกอบ 4 แสดงทฤษฎีความจำสองกระบวนการ

ทั้งความจำระยะสั้นและความจำระยะยาวจะเกิดหลังการ เรียนรู้หรือรับรู้ผ่านไปแล้ว เราใช้ความจำระยะสั้นสำหรับการจำเพียงชั่วคราว ความจำระยะยาวเป็นความจำที่คงทนกว่า ความจำระยะสั้น เราจะไม่รู้สึกในสิ่งที่จำอยู่ในความจำระยะยาว แต่เมื่อต้องการหรือมีสิ่งใดมาสะกิดใจก็จะสามารถรื้อฟื้นขึ้นมาได้ กล่าวโดยสรุปความจำระยะยาวก็คือ ความคงทนในการจำนั่นเอง ซึ่งหมายถึง การคงไว้ซึ่งความรู้ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง หลังจากการเกิดการเรียนรู้ไปแล้ว สิ่งสำคัญนี้จะช่วยให้เกิดความคงทนในการจำอาจสรุปได้เป็น 2 ประการ คือ

ประการแรก ได้แก่ ลักษณะความสัมพันธ์หรือความต่อเนื่องของประสบการณ์ที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้

ประการที่สอง ได้แก่ การทบทวนสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้วเสมอ และการศึกษาทบทวนสิ่งที่ทำได้อีกจะช่วยให้ความจำถาวรยิ่งขึ้น

ช่วงระยะเวลาที่ความจำระยะสั้นฝังตัวกลายเป็นความจำระยะยาวหรือความคงทนในการจำ ประมาณ 14 วันหลังจากการที่ได้ผ่านการเรียนรู้ไปแล้ว (ชัยพร วิชาวุธ 2519 : 125)

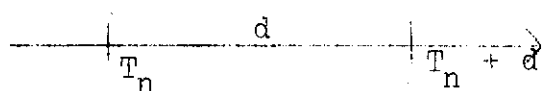
7. ความสัมพันธ์ของการเรียนรู้กับการจำ

ชัยพร วิชาวุธ (ชัยพร วิชาวุธ 2520 : 36 - 37) ได้กล่าวว่า การเรียนรู้และการจำไม่อาจแยกออกจากกันได้ ในการศึกษาการเรียนรู้ "ความจำ" ต้องเข้ามาเกี่ยวข้องกับคู่ และในการศึกษาความจำ "การเรียนรู้" ก็มักจะเข้ามาเกี่ยวข้องกับคู่เช่นกัน ดังนั้นการหาความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้กับความจำได้ ดังนี้

T_n การเสนอสิ่งเร้าเมื่อเวลา = n

$T_n + d$ การทดสอบเมื่อเวลา $n + d$

d ระยะเวลาระหว่างการเสนอสิ่งเร้าและการทดสอบลำดับขั้นของเหตุการณ์ซึ่งสามารถเขียนเป็นเส้นกราฟได้ดังนี้

ระยะเวลา d จะมีระยะเวลาเท่าไรก็ได้ แต่ค่าที่ d จะมีค่าไม่เท่ากับ 0 เพราะว่าการทดสอบจะต้องทำหลังจากการเสนอสิ่งเร้าไปแล้ว

ดังนั้น การทดสอบ $T_n + d$ จะเป็นการทดสอบผลที่เกิด T_n (การเรียนรู้) และการคงอยู่ของผลการเรียนรู้ที่ $T_n + d$ ซึ่งสามารถทดสอบผลการเรียนรู้ จึงมีความจำรวมอยู่ด้วยทุกครั้ง

ดังนั้น ในการศึกษาความจำโดยทั่วไปจะให้ผู้รับการทดลองประสบสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่งที T_n แล้วปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยอาจจะมีกิจกรรมสอดแทรกในช่วงระยะเวลา d แล้วก็ทดสอบที่ $T_n + d$ แต่การศึกษาความจำแตกต่างจากการศึกษาการเรียนรู้ที่จุดมุ่งหมายของการศึกษา ในการศึกษาความจำเราต้องการทราบว่าระยะ d และกิจกรรมสอดแทรกในช่วงเวลา d มีต่อผลที่เกิดจาก T_n อย่างไร หากผลเป็นการเรียนรู้ การทดสอบความจำก็คือ การทดสอบว่า ผลการเรียนรู้ยังคงอยู่หรือไม่

กล่าวโดยสรุป การศึกษาการเรียนรู้มุ่งที่ผลที่เกิดจาก T_n ว่าทำให้เกิดพฤติกรรมที่ $T_n + d$ เปลี่ยนไปหรือไม่ ส่วนการศึกษาความจำมุ่งที่การทรงไว้ซึ่งผลที่เกิดจากการเรียนรู้ รับรู้ หรือการประสบสิ่งเร้าที่ T_n และให้ความสำคัญต่อ d และกิจกรรมแทรกมากกว่าการศึกษาการเรียนรู้

8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคงทนในการเรียนรู้

พินเตอร์ (Pinter. 1977 : 710-A) ได้ทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการสะกดคำของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้เกม และโดยใช้คำรากับนักเรียนระดับ 3 ในรัฐเพนซิลวาเนีย จำนวน 94 คน 4 ห้องเรียน ทำการสอบก่อนและหลังการทดลองภายหลังการทดลอง 3 สัปดาห์ทดสอบเป็นครั้งที่ 3 เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการสะกดคำ ปรากฏว่าคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำของกลุ่มที่ใช้เกมสอนสูงกว่ากลุ่มที่ใช้คำราสอน และมีความคงทนในการจำสูงกว่าด้วย

นันทพร กษศิริพงศ์ (นันทพร กษศิริพงศ์ 2526 : 52 - 53) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน

ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากการสอน โดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมและไม่มีเกมประกอบ แล้วได้ทำการทดสอบความคงทนในการเรียนรู้หลังจากการทดลองผ่านไป 1 สัปดาห์ และ 2 สัปดาห์ ผลปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนจากการสอน โดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกม กับไม่มีเกมประกอบ และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 หลังจากการสอนทั้งช่วงไป 1 สัปดาห์ มีความคงทนในการสะกดคำ ทราบความหมาย และใช้คำได้ถูกต้องในประโยคแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 แต่เมื่อถึงช่วงไป 2 สัปดาห์ ปรากฏว่าความคงทนในการเรียนรู้ระหว่าง กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สมจิตร วรณวิไลย (สมจิตร วรณวิไลย 2527 : 46 - 49) ได้ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนภาษาอังกฤษโดยการสอนเสริม และไม่เสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการทดลอง พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยสอนเสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แตกต่างกับกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนความคงทนในการเรียนรู้ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วนี้ พอจะสรุปได้ว่าการสอนภาษาโดยวิธี T.P.R. ก่อให้เกิดผลดีหลายประการ แต่การที่จะนำวิธีสอนนี้ มาใช้ในห้องเรียนปกตินั้น เมื่อพิจารณาถึงข้อดี ข้อเสีย และข้อจำกัดของการสอนโดยวิธีนี้แล้ว ผู้วิจัยเห็นว่า น่าจะนำมาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสม โดยนำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เกม เพลง ละคร มาผสมผสาน ซึ่งอาจจะช่วยแก้ปัญหาในด้านข้อเสียและข้อจำกัดของวิธีสอนแบบ T.P.R. ได้ และเนื่องจากการสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีดังกล่าวนี้ยังไม่มี ผู้ศึกษาวิจัยไว้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่า การสอนโดยวิธีนี้จะมีผลต่อการเรียนของ นักเรียนทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจและความคงทนในการเรียนหรือไม่อย่างไร โดยนำมาศึกษาเปรียบเทียบกับ การสอนตามคู่มือครู ซึ่งครูโดยทั่วไปยึดเป็นหลักในการดำเนินการสอนอยู่ เพื่อเป็นแนวทางในการส่งเสริมการใช้เทคนิคการสอนใหม่ ๆ กับ การสอนวิชาภาษาอังกฤษต่อไป

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. (Total physical response) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. (Total physical response) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

3. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. (Total physical response) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู มีความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษในช่วงเวลาที่ต่างกัน แตกต่างกัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร ที่ใช้ในการศึกษาทดลองคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีบุญยานนท์ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528 จำนวน 12 ห้องเรียน 540 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีบุญยานนท์ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528 จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องละ 45 คน แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ

กลุ่มทดลอง จำนวน 45 คน ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริม

กลุ่มควบคุม จำนวน 45 คน ได้รับการสอนภาษาอังกฤษตามคู่มือครูหนังสือ Junior Active Context English Book I

วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. เนื่องจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนศรีบุญยานนท์ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี มีทั้งหมด 12 ห้องเรียน จัดนักเรียนแต่ละห้องแบบคละกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้การสุ่มเอามา 2 ห้องเรียน โดยวิธีสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster sampling)
2. เมื่อได้กลุ่มตัวอย่างมาแล้ว นำมาจับสลากอีกครั้งหนึ่งเพื่อเลือกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

เครื่องมือและวิธีสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. แผนการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริม มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1.1 ศึกษาทฤษฎีและหลักการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. (Total Physical Response) จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและจากหนังสือ English Through Actions ของ Asher (Asher. 1982 : 1 - 164)

1.2 ศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.3 ศึกษาหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในรายวิชา ภาษาอังกฤษหลัก (อ ๐11) ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521

1.4 สร้างแผนการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริม ซึ่งมีขั้นตอนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำและทบทวนบทเรียน โดยครูพูดประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษพร้อมกับแสดงท่าทางประกอบคำสั่งละ 2 - 3 ครั้ง นักเรียนฟังและปฏิบัติไปพร้อม ๆ กับครู

ขั้นที่ 2 ขั้นปฏิบัติ ครูสั่งให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่งโดยไม่ต้องดูแบบอย่างจากครู

ขั้นที่ 3 ขั้นประเมินการปฏิบัติและให้ข้อมูลย้อนกลับ ครูประเมินการปฏิบัติของนักเรียนด้วยการสังเกตและแสดงให้นักเรียนทราบถึงผลการปฏิบัติทุกระยะการปฏิบัติกิจกรรมของนักเรียน

ขั้นที่ 4 ขั้นกิจกรรมเสริม ครูให้นักเรียนเรียนทำกิจกรรม ซึ่งได้แก่ การเล่นเกม การแสดงท่าทางประกอบเพลง และการแสดงบทบาทสมมุติ เป็นต้น

ขั้นที่ 5 ขั้นทำแบบฝึกหัดส่งเสริมการเรียนรู้และประเมินผลการเรียนรู้

1.7 นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจและแก้ไขข้อบกพร่องแล้วไปทดลอง (Try out) ก่อนนำไปใช้ในการวิจัย

2. แผนการสอนภาษาอังกฤษตามคู่มือครู เป็นแผนการสอนที่สร้างขึ้นโดยผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษ และศึกษานิเทศก์เขตการศึกษา 8 เพื่อให้ครูได้ใช้เป็นแนวในการสอน โดยรายละเอียดในแผนการสอนประกอบด้วย

2.1 ชนิดของสมรรถภาพ

2.2 จุดประสงค์ปลายทาง

2.3 ประสพการณ์เดิม

2.4 เนื้อหา

2.5 สื่อการเรียน

2.6 ลำดับขั้นการสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนซึ่งแบ่งออกเป็น

9 ขั้นตอน

ขั้นที่ 1 เราความสนใจ คือการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความตั้งใจ จดจ่อในบทเรียน โดยครูอาจใช้วิธีพูดเร้าใจ สนทนา ชักถาม ทายปัญหา หรือใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ

ขั้นที่ 2 แจ้งจุดประสงค์ เพื่อให้นักเรียนทราบถึงจุดมุ่งหมายของการสอนของภาษานั้นโดยเฉพาะเจาะจงลงไป

ขั้นที่ 3 การกระตุ้นให้ผู้เรียนระลึกถึงการเรียนรู้พื้นฐานที่จำเป็นจะต้องนำมาใช้ในการเรียนนั้น โดยครูอาจใช้วิธี ชักถาม สนทนา หรือให้ปฏิบัติ

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนใหม่โดยใช้สื่อกระตุ้น เป็นการเริ่มกิจกรรมของบทเรียนใหม่ โดยใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ประกอบการพูด อธิบาย ชักถาม ให้ตัวอย่าง

ขั้นที่ 5 ให้แนวการเรียนรู้ โดยครูบอกแนวทางให้นักเรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมด้วยตัวของเขาเอง

ขั้นที่ 6 ขั้นปฏิบัติ โดยให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมตามจุดประสงค์

ขั้นที่ 7 การให้ข้อมูลย้อนกลับ โดยครูแสดงให้นักเรียนทราบว่า การปฏิบัติของนักเรียนนั้นได้ผลหรือไม่เพียงใด

ขั้นที่ 8 การประเมินผลการปฏิบัติ โดยครูวัดหรือประเมินว่าผลงานของนักเรียนนั้นได้ผลตามจุดประสงค์หรือไม่เพียงใด โดยใช้วิธีการประเมินหรือเครื่องมือที่เหมาะสม

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอนการเรียนรู้ เป็นการสรุป ย้ำทบทวนบทเรียนที่ผ่านมา เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการ เรียนรู้ที่ฝังแน่นขึ้น

3. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อวัดความสามารถของนักเรียนในด้านทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน หลังจากเสร็จสิ้นการทดลอง ข้อสอบมีลักษณะเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก ซึ่งมีขั้นตอนการสร้างดังนี้

3.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบจากหนังสือเทคนิคการเขียนข้อสอบของ ชวาล แพรัตกุล (ชวาล แพรัตกุล 2520 : 118 - 210) และเทคนิคการวัดและประเมินผลการ เรียนวิชาภาษาอังกฤษจากหนังสือ Testing English as a Second Language โดย Harris (Harris. 1969 : 1 - 112) และหนังสือ Modern Language Testing ของ Valette (Valette. 1977 : 1 - 333)

3.2 ศึกษาจุดประสงค์รายวิชาอังกฤษหลัก 1 (อ 011) แล้วทำการวิเคราะห์จุดประสงค์การเรียนรู้

3.3 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 80 ข้อ ตามจุดประสงค์ของแผนการสอน

3.4 นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity)

และองความเห็นว่าข้อสอบแต่ละข้อสามารถวัดวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องการวัดหรือไม่ โดยใช้เกณฑ์การกำหนดคะแนนความคิดเห็นไว้ดังนี้ (บุญเชิด วิทยุณันตพงษ์ 2526 : 88 - 91)

$$\begin{aligned}
 + 1 &= \text{แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้น} \\
 0 &= \text{ไม่แน่ใจว่าข้อสอบวัดจุดประสงค์ข้อนั้นหรือไม่} \\
 - 1 &= \text{แน่ใจว่าข้อสอบไม่วัดจุดประสงค์ข้อนั้น}
 \end{aligned}$$

บันทึกผลการพิจารณาองความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนในแต่ละข้อ แล้วนำไปหาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาหรือดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ โดยผู้วิจัยจะคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ .5 ซึ่งแสดงว่าข้อสอบนั้นมีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา ส่วนข้อที่มีค่าดัชนีความสอดคล้องน้อยกว่า .5 ผู้วิจัยจะคัดออกหรือไม่ก็นำไปแก้ไขปรับแต่งข้อสอบใหม่

3.5 นำแบบทดสอบที่หาค่าดัชนีความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาแล้วนี้ไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528 โรงเรียนศรีบุญยานนท์ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี จำนวน 100 คน เพื่อหาคุณภาพของแบบทดสอบ

3.6 นำแบบทดสอบมาวิเคราะห์เป็นรายข้อโดยการตรวจให้คะแนนข้อที่ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบ หรือตอบเกินกว่า 1 แห่งให้ 0 คะแนน แล้วนำมาวิเคราะห์เพื่อหาค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) โดยใช้เทคนิค 27 % ของ ฟาน (Fan. 1952 : 1 - 32) แล้วคัดเลือกเฉพาะข้อสอบที่มีค่าความยากง่าย (p) ระหว่าง .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนก (r) ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป

3.7 นำแบบทดสอบที่คัดเลือกแล้วจากข้อ 3.6 ได้จำนวน 40 ข้อ ไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 โรงเรียนศรีบุญยานนท์ ที่มีใช้กลุ่มเดียวกับกลุ่มตัวอย่างในข้อ 3.5 จำนวน 100 คน แล้วนำมาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบโดยใช้สูตร KR-20 ของครุเกอร์ ริชาร์ดสัน (ล้วน สายยศ

และอังกฤษ สายยศ 2524 : 169) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ .80

4. แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

4.1 ศึกษาหลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ของ วิเชียร เกตุสิงห์ (วิเชียร เกตุสิงห์ 2524 : 137 - 139) และของโกวิท ประวาลพุกษ์ และสมศักดิ์ สินธุระเวชญ์ (โกวิท ประวาลพุกษ์ และสมศักดิ์ สินธุระเวชญ์ 2523 : 86 - 105) และศึกษาจากงานวิจัยของ นิยม สารรัตน์ (นิยม สารรัตน์ 2524 : 63 - 83) และสร้างแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียน ภาษาอังกฤษโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) ตามวิธีการของลิเคิร์ต (Likert)

ข้อความในแบบสอบถามจะสอบถามในด้านความรู้สึกพอใจ ความต้องการ หรือ ความมานะพยายามที่จะเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้นักเรียนแสดงว่ามีความรู้สึก หรือการกระทำที่ตรงกับข้อใดมากที่สุด โดยกำหนดให้นักการให้คะแนนในแต่ละข้อดังนี้คือ

ถ้าข้อความนั้นแสดงความรู้สึกหรือการกระทำไปในทางบวก (Positive) ให้คะแนนดังนี้

มากอย่างยิ่ง	ให้	5 คะแนน
มาก	ให้	4 คะแนน
ปานกลาง	ให้	3 คะแนน
น้อย	ให้	2 คะแนน
น้อยอย่างยิ่ง	ให้	1 คะแนน

ถ้าข้อความนั้นแสดงความรู้สึกหรือการกระทำไปในทางลบ (Negative) ให้คะแนนดังนี้

มากอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน
มาก	ให้	2	คะแนน
ปานกลาง	ให้	3	คะแนน
น้อย	ให้	4	คะแนน
น้อยอย่างยิ่ง	ให้	5	คะแนน

ตัวอย่างแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างขวามือของนักเรียนเฉพาะข้อที่ตรงกับ
ความรู้สึก หรือการกระทำของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว

ข้อความ	ความรู้สึกหรือการกระทำ				
	มาก อย่างยิ่ง	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อย อย่างยิ่ง
(๐) เมื่อเปรียบเทียบกับวิชา อื่น ๆ แล้ว ข้าพเจ้า ชอบวิชาภาษาอังกฤษ.....					
(๐๐) ข้าพเจ้ารู้สึกถึงความ ซ้ำซากน่าเบื่อหน่าย ของวิชาภาษาอังกฤษ.....					

4.2 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบ
ความเหมาะสมของการใช้ภาษา และลักษณะข้อความทางบวกและทางลบตามที่ผู้วิจัยต้องการ
จะวัด ตลอดจนตรวจสอบเนื้อหาด้วยว่าเป็นแบบสอบถามที่วัดแรงจูงใจหรือไม่

4.3 นำแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษไปหาคุณภาพ โดยนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528 โรงเรียนศรีบุญยานนท์ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี จำนวน 100 คน ที่มีไข่วัดอย่าง

4.4 นำผลการตรวจให้คะแนนของแบบสอบถามมาหาค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถามเป็นรายข้อ โดยตรวจและรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนของผู้ที่ตอบได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด นำมาแบ่งคะแนนเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 25 เปอร์เซนต์ แล้วใช้ t-test ทดสอบความต่างของคะแนนเฉลี่ยของแบบสอบถามเป็นรายข้อ (วิเชียร เกตุสิงห์ 2524 : 137 - 139) แล้วเลือกเฉพาะข้อที่มีอำนาจจำแนกสูง โดยพิจารณาค่า t ที่ $.05$, df 48 มีค่าตั้งแต่ 2.00 ขึ้นไป จำนวน 20 ข้อ โดยมีสัดส่วนที่มีความหมายไปในทางบวกและทางลบพอ ๆ กัน

4.5 นำแบบสอบถามไปหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient Alpha) ของ ครอนบาค (Cronbach. 1970 : 161) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับเท่ากับ .80

การดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Controlled Group Pretest-Posttest Design (ลวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 226) ซึ่งมีแบบแผนการทดลองดังตาราง

ตาราง 1 แสดงแบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	ทดสอบก่อน	ทดลอง	ทดสอบหลัง
RE	T ₁	X	T ₂
RC	T ₁	~X	T ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการวิจัย

- R แทน การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม (Random design)
 E แทน กลุ่มทดลอง (Experimental group)
 C แทน กลุ่มควบคุม (Control group)
 T₁ แทน การทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest)
 T₂ แทน การทดสอบหลังการทดลอง (Posttest)
 X แทน การสอนภาษาอังกฤษโดยวิธี T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริม
 ~X แทน การสอนภาษาอังกฤษตามคู่มือครู

ในการดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัยนี้ ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. ทำการสอบก่อนเรียน (Pretest) นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
2. นำแบบสอบถามวัดแรงจูงใจการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษมาให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบก่อนการทดลองสอน
3. ดำเนินการทดลองสอนกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยใช้เนื้อหาและระยะเวลาที่เท่ากัน โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้ง 2 กลุ่ม

4. ทำการทดสอบหลังการทดลองทันที (Post-test) นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ค่ายแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษฉบับเดียวกันที่ทำก่อนการเรียน (Pre-test)

5. ให้นักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม ทำแบบทดสอบวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษภายหลังการทดลองสอนอีกครั้งหนึ่งด้วยแบบสอบถามฉบับเดียวกันก่อนการทดลอง

6. ทำการทดสอบหลังการทดลองเมื่อเวลาถึงช่วงไป 2 สัปดาห์ และ 3 สัปดาห์ ด้วยข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษฉบับเดิม

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษภายหลังการทดลองระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยใช้ t-test ในรูป Difference Score

2. เปรียบเทียบคะแนนแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้ t-test ในรูป Difference Score

3. เปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเมื่อเวลาถึงช่วงไป 2 สัปดาห์ และ 3 สัปดาห์ ภายหลังการทดลอง โดยใช้ t-test ในรูป Difference Score

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาคุณภาพของเครื่องมือ

1.1 หากดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์ โดยใช้สูตร (บุญเชิด วิทยุโชนันตพงษ์ 2526 : 88 - 91)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC คือ ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
 $\sum R$ คือ ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
 N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

1.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา
ภาษาอังกฤษ โดยใช้สูตร KR-20 (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 169)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left(1 - \frac{\sum pq}{S_t^2} \right)$$

เมื่อ r_{tt} แทน ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ
 n แทน จำนวนข้อของแบบทดสอบ
 S_t^2 แทน ค่าความแปรปรวนรวมของคะแนนรวมทั้งฉบับ
 p แทน สัดส่วนของการตอบถูกในแต่ละข้อ = $\frac{\text{จำนวนคนที่ตอบถูก}}{\text{จำนวนคนทั้งหมด}}$
 q แทน สัดส่วนของการตอบผิดในแต่ละข้อหรือ $q = 1-p$

1.3 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามจากการแบ่งคะแนนกลุ่มสูง และ
กลุ่มต่ำ โดยคำนวณจากสูตร (Ferguson. 1971 : 152)

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}, \text{ df} = N_1 + N_2 - 2$$

เมื่อ t แทน ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ
 $\bar{X}_1$ แทน คะแนนเฉลี่ยของคะแนนคำตอบเป็นรายข้อในกลุ่มสูง
 $\bar{X}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยของคะแนนคำตอบเป็นรายข้อในกลุ่มต่ำ
 S_1^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนคำตอบเป็นรายข้อในกลุ่มสูง
 S_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนนคำตอบเป็นรายข้อในกลุ่มต่ำ
 n_1 แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มสูง
 n_2 แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มต่ำ

1.4 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้สูตร Alpha Coefficient (α) (Cronbach, 1970 : 161)

$$\alpha_k = \frac{k}{k-1} \left(1 - \frac{\sum S_i^2}{S_t^2} \right)$$

เมื่อ α_k แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
 S_t^2 แทน ความแปรปรวนของคะแนนแบบสอบถามทั้งหมด
 $\sum S_i^2$ แทน ผลรวมของค่าความแปรปรวนของคะแนนของแบบสอบถามแต่ละข้อ
 k แทน จำนวนข้อในแบบสอบถาม

2. เปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คะแนนแรงจูงใจ และคะแนนความคงทนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยคำนวณจากสูตร t-test ในรูป Difference Score (Edward, 1954 : 256)

$$t = \frac{\bar{X}_{D_1} - \bar{X}_{D_2}}{\sqrt{\frac{S_{D_1}^2}{N_1} + \frac{S_{D_2}^2}{N_2}}}, \quad df = \frac{\left(\frac{S_{D_1}^2}{N_1} + \frac{S_{D_2}^2}{N_2} \right)^2}{\frac{\left(\frac{S_{D_1}^2}{N_1} \right)^2}{N_1-1} + \frac{\left(\frac{S_{D_2}^2}{N_2} \right)^2}{N_2-1}}$$

เมื่อ t	แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา
$\bar{X}_{D1}$	แทน คะแนนเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างการทดสอบ หลังการ เรียนกับก่อนการ เรียนของกลุ่มทดลอง
$\bar{X}_{D2}$	แทน คะแนนเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างการทดสอบ หลังการ เรียนกับก่อนการ เรียนของกลุ่มควบคุม
S_{D1}^2	แทน ความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่างระหว่าง การทดสอบหลังการ เรียนกับก่อนการ เรียนของ กลุ่มทดลอง
S_{D2}^2	แทน ความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่างระหว่าง การทดสอบหลังการ เรียนกับก่อนการ เรียนของ กลุ่มควบคุม
N_1	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มทดลอง
N_2	แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่มควบคุม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากผลการทดลองและการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน คะแนนเฉลี่ย
$\bar{X}_{T_1}$	แทน คะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลอง
$\bar{X}_{T_2}$	แทน คะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองทันที
$\bar{X}_{T_3}$	แทน คะแนนเฉลี่ยหลังการทดลอง เมื่อทิ้งช่วง 2 สัปดาห์
$\bar{X}_{T_4}$	แทน คะแนนเฉลี่ยหลังการทดลอง เมื่อทิ้งช่วง 3 สัปดาห์
$\bar{X}_{D_1}$	แทน คะแนนเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างการทดสอบก่อนการทดลองกับหลังการทดลองทันที
$\bar{X}_{D_2}$	แทน คะแนนเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างการทดสอบหลังการทดลองทันทีกับหลังการทดลองเมื่อทิ้งช่วง 2 สัปดาห์
$\bar{X}_{D_3}$	แทน คะแนนเฉลี่ยของความแตกต่างระหว่างการทดสอบหลังการทดลองทันทีกับหลังการทดลองเมื่อทิ้งช่วง 3 สัปดาห์
$S_{D_1}^2$	แทน ความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่างระหว่างการทดสอบก่อนการทดลองกับหลังการทดลองทันที

s_{D2}^2	แทน ความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่างระหว่างการทดสอบ หลังการทดลองทันทีกับหลังการทดลองเมื่อถึงช่วง 2 สัปดาห์
s_{D3}^2	แทน ความแปรปรวนของคะแนนความแตกต่างระหว่างการทดสอบ หลังการทดลองทันทีกับหลังการทดลองเมื่อถึงช่วง 3 สัปดาห์
t	แทน ค่าอัตราส่วนวิกฤต t ใน t -distribution
df	แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ
*	แทน นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ลำดับขั้นในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม
2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
3. การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
4. การเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

รายละเอียดในการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวนี้ ได้แสดงไว้ตามลำดับขั้นดังต่อไปนี้

1. การวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม

ผู้วิจัยได้นำคะแนนการทดสอบก่อนการสอน การทดสอบหลังการสอนทันที การทดสอบหลังการสอนเมื่อถึงช่วง 2 สัปดาห์ และการทดสอบเมื่อถึงช่วง 3 สัปดาห์ มาหาค่าคะแนนเฉลี่ยและค่าความแปรปรวนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ดังแสดงตามตาราง 2

ตาราง 2 ค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมจากการทดสอบแต่ละครั้ง

กลุ่มตัวอย่าง	ค่าสถิติพื้นฐาน	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง ทันที	หลังการทดลอง 2 สัปดาห์	หลังการทดลอง 3 สัปดาห์
กลุ่มทดลอง	$\bar{X}$	14.7556	28.9333	29.6889	29.5778
	S^2	8.4069	32.7980	28.1699	23.2661
กลุ่มควบคุม	$\bar{X}$	12.8000	23.2444	22.7556	23.2444
	S^2	8.0711	12.2736	13.1635	15.2514

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตาราง 2 ปรากฏว่า เมื่อเปรียบเทียบคะแนนระหว่าง การทดสอบก่อนการทดลองและภายหลังการทดลองทันที พบว่า คะแนนการทดสอบภายหลัง การทดลองทันทีของทั้งสองกลุ่มสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเจน และในด้านการกระจายของคะแนน พบว่า ก่อนการทดลองทั้งสองกลุ่มมีการกระจายของคะแนนพอ ๆ กัน (ค่าความแปรปรวน เท่ากับ 8.4064 และ 8.0711) แต่ภายหลังการทดลองปรากฏว่า กลุ่มทดลองมีการกระจาย ของคะแนนมาก ส่วนกลุ่มควบคุมมีการกระจายของคะแนนน้อย (ค่าความแปรปรวนเท่ากับ 32.7980 และ 12.2736) และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนระหว่างการทดสอบหลังการทดลอง ทันทีกับการทดสอบเมื่อถึงช่วงเวลา 2 สัปดาห์ และ 3 สัปดาห์ ภายหลังการทดลอง พบว่า คะแนนการทดสอบ 3 ครั้งหลังนี้ ของแต่ละกลุ่มไม่แตกต่างกันนัก

2. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ปรากฏผลดังตาราง 3 และตาราง 4

ตาราง 3 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}_{T_1}$	$\bar{X}_{T_2}$	$\bar{X}_{D_1}$	$S_{D_1}^2$	t
กลุ่มทดลอง	45	14.7556	28.9333	14.1778	18.8573	5.34 ^{**}
กลุ่มควบคุม	45	12.8000	23.2444	10.4444	10.6933	

$$^{**} p < .01$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 3 พบว่าผลต่างของคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

ตาราง 4 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมจำแนกตามทักษะแต่ละด้าน

ทักษะ	กลุ่มทดลอง				กลุ่มควบคุม				t
	$\bar{X}_{T_1}$	$\bar{X}_{T_2}$	$\bar{X}_{D_1}$	$S^2_{D_1}$	$\bar{X}_{T_1}$	$\bar{X}_{T_2}$	$\bar{X}_{D_1}$	$S^2_{D_1}$	
ทักษะการฟัง	3.6	8.7	5.1	1.74	3.8	6.4	2.6	1.14	10.02**
ทักษะการพูด	3.4	6.3	2.9	3.80	2.8	5.5	2.7	2.19	0.97
ทักษะการอ่าน	3.4	5.4	2.0	1.82	2.6	4.7	2.1	1.08	0.62
ทักษะการเขียน	3.1	8.4	5.3	3.88	3.5	6.6	3.1	4.30	5.26**

** $p < .01$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 4 พบว่า ผลต่างของคะแนนเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลังการทดลองกับก่อนการทดลอง จำแนกตามทักษะแต่ละด้านของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ได้ผลดังนี้

ผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการฟังและทักษะการเขียน ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการพูดและการอ่านของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงว่านักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครูมีผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการฟังและการเขียนแตกต่างกัน ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางด้านทักษะการพูดและการอ่านของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน

3. การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ปรากฏผลดังตาราง 5

ตาราง 5 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

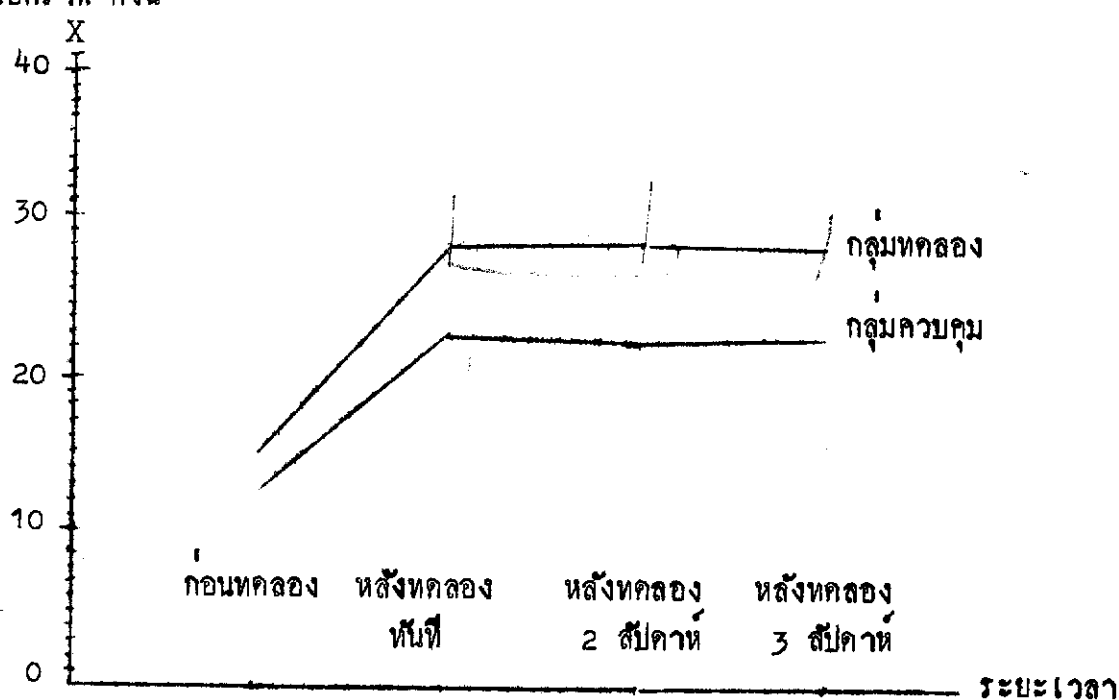
กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}_{T_1}$	$\bar{X}_{T_2}$	$\bar{X}_{D_1}$	$S^2_{D_1}$	t
กลุ่มทดลอง	45	73.4889	82.5778	8.5778	6.9333	15.93 ^{**}
กลุ่มควบคุม	45	72.0444	74.7556	2.7112	2.5420	

$$^{**} p < .01$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 5 พบว่า ผลต่างของคะแนนเฉลี่ยของคะแนนแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครูมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมมีแรงจูงใจในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

4. การเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ปรากฏผลดังภาพประกอบ 5 ตาราง 6 และตาราง 7

จากการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบแต่ละครั้งตามตาราง 2 ผู้วิจัยได้นำค่าคะแนนเฉลี่ยในการสอบแต่ละครั้งของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมาแสดงให้เห็นโดยกราฟ ดังนี้

ภาพประกอบ 5 กราฟแสดงค่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในการสอบแต่ละครั้ง

จากกราฟนี้ แสดงให้เห็นว่า กลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษทั้ง 2 ครั้ง คือ การทดสอบหลังการทดลองเมื่อถึงช่วง 2 สัปดาห์ และ 3 สัปดาห์ สูงขึ้นกว่าการทดสอบหลังการทดลองทันที และค่าเฉลี่ยของคะแนนการสอบทั้ง 3 ครั้งนี้ไม่ต่างกันมากนัก ส่วนกลุ่มควบคุมนั้นมีคะแนนเฉลี่ยจากการสอบหลังการทดลองเมื่อถึงช่วง 2 สัปดาห์ ลดลงจากการทดสอบหลังการทดลองทันทีเล็กน้อย และ

เมื่อทำการทดสอบอีกครั้งหนึ่งในสัปดาห์ที่ 3 ภายหลังจากทดลองคะแนนเฉลี่ยจึงสูงขึ้นเล็กน้อยเมื่อเปรียบเทียบกับ การสอบในสัปดาห์ที่ 2 ภายหลังจากทดลอง แต่ไม่สูงไปกว่าคะแนนการสอบหลังการทดลองทันที

ตาราง 6 การเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เมื่อถึงช่วงเวลา 2 สัปดาห์ภายหลังจากทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}_{T2}$	$\bar{X}_{T3}$	$\bar{X}_{D2}$	S_{D2}^2	t
กลุ่มทดลอง	45	28.9333	29.6889	0.7556	4.2736	2.94*
กลุ่มควบคุม	45	23.2444	22.7556	0.4888	3.6791	

$$* p < .05$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 6 พบว่า ผลต่างของคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบเมื่อเสร็จสิ้นการทดลองทันที และการทดสอบเมื่อถึงช่วงเวลา 2 สัปดาห์ภายหลังจากทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครูมีความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ เมื่อถึงช่วง 2 สัปดาห์ภายหลังจากทดลองแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริม มีความคงทนในการเรียนรู้สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

ตาราง 7 การเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม เมื่อถึงช่วงเวลา 3 สัปดาห์ภายหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}_{T_2}$	$\bar{X}_{T_4}$	$\bar{X}_{D_3}$	$S^2_{D_3}$	t
กลุ่มทดลอง	45	29.1556	29.5778	0.4222	5.1289	0.82
กลุ่มควบคุม	45	23.2444	23.2444	0.0000	6.8098	

$$p > .05$$

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 7 พบว่า ผลต่างของคะแนนเฉลี่ยของคะแนนการทดสอบเมื่อเสร็จสิ้นการทดลองทันที และการทดสอบเมื่อถึงช่วง 3 สัปดาห์ภายหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งแสดงว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริม และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู มีคะแนนความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษเมื่อถึงช่วงเวลา 3 สัปดาห์ภายหลังการทดลองไม่แตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู ซึ่งมีรายละเอียดพอสังเขปได้ดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมายในการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริมกับการสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริมกับการสอนตามคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริมกับการสอนตามคู่มือครู

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริม และการสอนตามคู่มือครูมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครูมีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
3. นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู มีความคงทนในการเรียนรู้ในช่วงเวลาที่ต่างกัน แตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนศรีบุญยานนท์ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528 จำนวน 12 ห้องเรียน มีนักเรียนทั้งสิ้น จำนวน 540 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ของโรงเรียนศรีบุญยานนท์ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2528 จำนวน 2 ห้องเรียน ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster sampling) โดยการจับสลากจากกลุ่มประชากรซึ่งมีการจัดนักเรียนแต่ละห้องแบบคละกัน แล้วนำนักเรียนทั้ง 2 ห้องเรียนนี้มาจับสลากเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมอีกครั้งหนึ่ง จำนวนกลุ่มละ 45 คน
3. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง
 - 3.1 แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริมซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น และแผนการสอนภาษาอังกฤษตามคู่มือครู จากเนื้อหาวิชาอังกฤษหลัก 1 (อ 011) หนังสือ Junior Active Context English Book I บทที่ 2 - 5
 - 3.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษซึ่งสร้างขึ้นตามจุดประสงค์ของแผนการสอน เป็นแบบทดสอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ มีความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับเท่ากับ .80

3.3 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามวิธีการของ ลิเคิร์ต (Likert Type Scale) ซึ่งประกอบด้วย ข้อความที่วัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและมีช่องแสดงความคิดเห็น 5 ช่อง จำนวน 20 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .80

4. การดำเนินการทดลอง

4.1 ทำการทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) กับนักเรียนทั้งสองกลุ่มด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4.2 ทำการทดสอบวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง กับนักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยใช้แบบสอบถามวัดแรงจูงใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

4.3 ดำเนินการทดลองสอนโดยผู้วิจัยเป็นผู้ทดลองสอนเองทั้งสองกลุ่ม กลุ่มทดลองดำเนินการสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response) โดยใช้กิจกรรม เสริม และกลุ่มควบคุมดำเนินการสอนตามแผนการสอนซึ่งสร้างขึ้นตามคู่มือครู

4.4 ทำการทดสอบหลังการทดลองสอนทันทีกับนักเรียนทั้งสองกลุ่มด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับเดียวกันที่ใช้ก่อนการทดลอง

4.5 ทำการทดสอบวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษภายหลังการทดลองด้วยแบบสอบถามฉบับเดิม

4.6 ทำการทดสอบภายหลังการทดลองเมื่อถึงช่วงเวลาไป 2 สัปดาห์ และ 3 สัปดาห์ ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับเดิม

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษภายหลังการทดลอง ระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง โดยใช้ t-test ในรูป Difference Score

2. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยใช้ t-test ในรูป Difference Score

3. เปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เมื่อเวลาถึงช่วงไป 2 สัปดาห์ และ 3 สัปดาห์ ภายหลังการทดลอง โดยใช้ t -test ในรูป Difference Score

สรุปผลการวิจัย

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู มีคะแนนแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู มีความคงทนในการเรียนรู้ในช่วงเวลาที่ต่างกันคือ 2 สัปดาห์ และ 3 สัปดาห์ ภายหลังการทดลองแตกต่างกันดังนี้

3.1 เมื่อถึงช่วง 2 สัปดาห์ภายหลังการทดลอง นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความคงทนในการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.2 เมื่อถึงช่วง 3 สัปดาห์ภายหลังการทดลอง นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความคงทนในการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

อภิปรายผล

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

จากการทดลองปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 1 ที่ตั้งไว้ เนื่องจากงานวิจัยที่เปรียบเทียบการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. ที่เสริมด้วยกิจกรรมต่าง ๆ กับวิธีสอนตามคู่มือครูนั้นยังไม่เคยปรากฏมาก่อนทั้งในประเทศและต่างประเทศ ดังนั้นการที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูนั้น อาจเนื่องมาจากเหตุผลต่าง ๆ ที่มาช่วยสนับสนุน ดังนี้

1. ผลจากการนำวิธี T.P.R. มาใช้สอนในช่วงแรกของการสอน ซึ่งในขณะทำการสอนนั้น ผู้วิจัยได้สังเกตพบว่า การสอนโดยใช้ประโยคคำสั่งโดยวิธีครูเป็นผู้สาธิตการปฏิบัติคำสั่งนั้นก่อน ทุกครั้งที่เริ่มสอนคำศัพท์หรือคำสั่งใหม่เป็นวิธีที่ช่วยให้เด็กเกิดความมั่นใจในการแสดงออกมากขึ้น มีความมั่นใจที่จะปฏิบัติตามคำสั่งภาษาอังกฤษโดยไม่ต้องกังวลเรื่องการทำผิด เพราะในการปฏิบัติของนักเรียนนั้น นักเรียนมีโอกาสดังสังเกตการปฏิบัติของครูที่เป็นแม่แบบอยู่แล้ว และเมื่อครูปฏิบัติตามคำสั่งให้นักเรียนดู 2 - 3 ครั้ง นักเรียนส่วนใหญ่ก็จะจำได้และสามารถปฏิบัติเองได้ และเป็นที่น่าสังเกตว่าวิธีนี้ช่วยให้นักเรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์ต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว โดยครูไม่ต้องเสียเวลาแปลหรืออธิบายคำศัพท์นั้น ๆ ส่วนนักเรียนเองก็ไม่ต้องเสียเวลานึกแปลเป็นภาษาไทย เพราะนักเรียนสามารถรู้ความหมายได้ทันทีจากท่าทางการปฏิบัติที่ครูสาธิตให้ดู ผลดีของวิธีสอนดังกล่าวนี้สอดคล้องกับการทดลองของ ริชาร์ด พักซ์ ซึ่ง อัสเชอร์ (Asher. 1982 : 34) กล่าวว่า พักซ์ ได้ทดลองสอนภาษาสเปนนักเรียนระดับ 6 ในรัฐแคลิฟอร์เนีย โดยนำวิธี T.P.R. มาใช้ในครั้งแรกของการสอน ส่วนในครั้งหลังของแต่ละคาบนั้น พักซ์ ได้ใช้วิธีสอนตามปกติตามแนวของหนังสือแบบเรียนที่ใช้ปรากฏว่า วิธีสอนดังกล่าวประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี และพักซ์ยังได้รายงานอีกว่า เขาได้สังเกตเห็นการถ่ายโอนการเรียนรู้ทางบวกจากวิธี T.P.R. อย่างชัดเจนอีกด้วย

2. ผลจากการใช้กิจกรรมเสริม ซึ่งในการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมนั้น เมื่อเริ่มต้นด้วยวิธี T.P.R. เพื่อฝึกให้นักเรียนฟัง และเรียนรู้คำศัพท์โดยการปฏิบัติตามคำสั่งแล้ว ผู้วิจัยได้เลือกใช้กิจกรรมต่าง ๆ เช่น เกม เพลง เป็นกิจกรรมการสอนที่ต่อเนื่องจากวิธี T.P.R. โดยมีจุดมุ่งหมายให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้คำศัพท์และโครงสร้างคำยิ่งขึ้น และเกิดความสนุกสนานภายในขณะเดียวกัน

จากการสังเกตในขณะที่สอนพบว่า ถ้าใช้ประโยคคำสั่งซ้ำ ๆ กัน นักเรียนจะมีความสนใจอยู่ในช่วงเวลาประมาณ 10 - 15 นาทีเท่านั้น ถ้าใช้ประโยคคำสั่งเดิมมากกว่าเวลาดังกล่าวความสนใจของนักเรียนจะเริ่มลดลง ดังนั้นการที่ผู้วิจัยได้ใช้กิจกรรมต่าง ๆ มาช่วยเสริม จึงนับว่ามีประโยชน์และช่วยแก้ปัญหานี้ได้มาก เพราะช่วยให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานในขณะที่เรียน ผลดังกล่าวนี้สอดคล้องกับ ซิมิค (บงกช ศุภธาดา 2527 : 11 อ้างอิงมาจาก Srebic, 1976) ซึ่งได้ทดลองหาวิธีแก้ไขปัญหาลักษณะเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษที่ตนเองสอนอยู่ในประเทศยูโกสลาเวียว่า ทำอย่างไรนักเรียนจึงจะมีความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ในที่สุดเขาก็พบว่า การใช้เกมสอนภาษาช่วยแก้ปัญหานี้ได้มากที่สุด ทำให้บรรยากาศในห้องเรียนมีชีวิตชีวา นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วและเป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้ภาษา และนอกจากนี้ นันทพร คชศิริพงษ์ (นันทพร คชศิริพงษ์ 2526 : 26) ได้ทำการทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนจากการสอนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมประกอบกับนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดที่ไม่มีเกมประกอบพบว่า กลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดที่มีเกมประกอบ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดที่ไม่มีเกมประกอบอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลจากการทดลองนี้พอจะสรุปได้ว่า การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธี T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมเป็นวิธีหนึ่งที่ทำให้ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้เร็วกว่าการสอนตามคู่มือครู

อย่างไรก็ตามเมื่อผู้วิจัยวิเคราะห์คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยจำแนกตามทักษะแล้วเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม ปรากฏผลดังนี้

ทักษะการฟัง นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีคะแนนผลต่างของคะแนนเฉลี่ยทางด้านทักษะการฟังระหว่างก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมมีคะแนนทางด้านทักษะการฟังสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู เนื่องจากผู้วิจัยได้ใช้วิธีเป็นส่วนหนึ่งของการสอนในกลุ่มทดลอง ผลการวิจัยดังกล่าวจึงสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อชเชอร์ (Asher, 1972 : 133 - 139) ซึ่งได้ทดลองใช้วิธี T.P.R. สอนภาษาเยอรมันกับนักศึกษาผู้ใหญ่ในรัฐแคลิฟอร์เนีย เมื่อเสร็จสิ้นการทดลอง ซึ่งใช้เวลาทั้งสิ้น 16 ชั่วโมง แล้วเขาได้ให้กลุ่มทดลองทำแบบทดสอบวัดความเข้าใจในการฟังเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมซึ่งเรียนภาษาเยอรมันตามปกติมาเป็นเวลามากกว่า 80 ชั่วโมง ผลปรากฏว่า กลุ่มทดลองทำคะแนนได้สูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .005 และเมื่อพิจารณาในค่านัยของการใช้กิจกรรมเสริมที่มีต่อทักษะการฟัง กิจกรรมต่าง ๆ ก็มีส่วนช่วยเสริมด้านทักษะการฟังด้วยเช่นกัน

ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า การสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมเป็นการสอนวิธีหนึ่งซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาทางด้านทักษะการฟังได้ดีกว่าการสอนตามคู่มือครู

ทักษะการพูด นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีคะแนนผลต่างของคะแนนเฉลี่ยทางด้านทักษะการพูดระหว่างก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สาเหตุที่ปรากฏผลเช่นนี้นั้นเมื่อพิจารณาในค่านัยหลักของวิธีสอนแบบ T.P.R. จะเห็นได้ว่าวิธีดังกล่าวไม่มุ่งที่จะเร่งในด้านทักษะการพูด แต่จะมุ่งเน้นในด้านทักษะการฟัง ความเข้าใจคำสั่งและการ

ปฏิบัติตามคำสั่งมากกว่า ดังที่ อ้อยทิพย์ กรมกุล (อ้อยทิพย์ กรมกุล 2524 : 25 - 29) ได้กล่าวถึงทฤษฎีของ อัชเชอร์ ในด้านทักษะการพูดว่า "ไม่ควรพยายามบังคับให้ผู้เรียนพูดในขณะที่ผู้เรียนกำลังเรียนภาษาที่สองจากการฟังอยู่ ผู้เรียนแต่ละคนจะเริ่มพูดและสามารถพูดได้ด้วยตนเองตามธรรมชาติเมื่อมีความพร้อม" จากหลักการดังกล่าวนี้แสดงว่า วิธีสอนภาษาแบบ T.P.R. เป็นวิธีที่พัฒนาทักษะทางภาษาของผู้เรียนในลักษณะค่อยเป็นค่อยไปโดยในขั้นแรกจะไม่เน้นในด้านทักษะการพูดเลย

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนจากการตอบแบบสอบถามด้านทักษะการพูด พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูเล็กน้อย ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากผลของการใช้กิจกรรมเสริมในช่วงหลังของแต่ละคาบต่อจากการใช้วิธี T.P.R. ซึ่งในช่วงนี้ทำให้นักเรียนได้มีโอกาสมีกิจกรรมที่จะต้องฝึกพูดด้วยเช่นกัน

ทักษะการอ่าน นักเรียนที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีคะแนนผลต่างของคะแนนเฉลี่ยทางด้านการอ่านระหว่างก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ สอดคล้องกับงานวิจัยของ อัชเชอร์ (Asher, 1972 : 133-139) ซึ่งได้ใช้วิธี T.P.R. สอนภาษาเยอรมันกับนักศึกษาผู้ใหญ่ ในรัฐแคลิฟอร์เนีย โดยใช้เวลาสอนทั้งสิ้น 16 ชั่วโมง เมื่อเสร็จสิ้นการทดลองแล้ว เขาได้ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเปรียบเทียบกับนักเรียนที่เรียนตามปกติจบหลักสูตรระดับ 1 และระดับ 2 แล้ว ผลปรากฏว่าคะแนนด้านการอ่านนี้ไม่แตกต่างกัน อัชเชอร์ ได้ให้ข้อสังเกตว่า ถึงแม้ว่าผู้เรียนในกลุ่มที่ได้รับการสอนวิธี T.P.R. จะไม่ได้รับการสอนอ่านอย่างเป็นระบบ แต่ผลก็แสดงให้เห็นว่ามีการถ่ายโอนทางบวกจากทักษะการฟังเพราะคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านของผู้เรียนในกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนวิธี T.P.R. ใกล้เคียงกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามปกติทั้ง 2 กลุ่มมาก

ทักษะการเขียน นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริม และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีคะแนนผลต่างของคะแนนเฉลี่ยทางด้านทักษะ การเขียนระหว่างก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียน ที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ทั้งนี้เมื่อพิจารณาคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแต่ละทักษะ จะเห็นได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมมีแนวโน้มของ คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งทักษะการฟัง การพูด และการอ่านสูงกว่านักเรียนที่ ได้รับการสอนตามคู่มือครูอยู่แล้ว ผลดังกล่าวจึงอาจเป็นส่วนช่วยสนับสนุนทำให้ผลสัมฤทธิ์ ทางด้านการเขียนของนักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมสูงกว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูด้วย

2. แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

จากการทดลองปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรม เสริมและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีคะแนนผลต่างของคะแนนเฉลี่ยจากการ ทดสอบวัดแรงจูงใจระหว่างก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 2

สิ่งที่ทำให้แรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนทั้งสองกลุ่มแตกต่างกัน โดยกลุ่ม ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมมีแรงจูงใจในการเรียนสูงกว่ากลุ่มที่ ได้รับการสอนตามคู่มือครุนั้นอาจได้แก่บรรยากาศในการเรียนที่ต่างกัน จากการสังเกต พบว่า บรรยากาศในการเรียนของกลุ่มที่เรียนโดยวิธี T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมเต็มไปด้วย ความสนุกสนาน ทั้งในช่วงที่ใช้วิธี T.P.R. และในช่วงกิจกรรมเสริม ในช่วง ที่ใช้วิธี T.P.R. นั้น อชเชอร์ (Asher, 1983 : 12) ได้กล่าวถึงผลของวิธี ดังกล่าวในด้านแรงจูงใจไว้ว่า จากการที่ คอกเตอร์ เจเนตคิง สวาฟฟา (Dr. Jenet King Swaffa) ได้นำวิธี T.P.R. ไปใช้สอนภาษาเยอรมันแล้วประเมินผล ผู้เรียนในด้านแรงจูงใจพบว่า ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนสูงขึ้น สำหรับในช่วง

กิจกรรมเสริม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้เกมประกอบการสอนนั้นน่ามีส่วนช่วยให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนสูงขึ้นด้วยเช่นกัน ซึ่ง พวงเพ็ญ อินทรประวดี (พวงเพ็ญ อินทรประวดี 2523 : 244) กล่าวว่า เกมสามารถช่วยให้เกิดผลดีในการเรียนภาษาไม่ว่าผู้เรียนจะอยู่ในวัยใด เกมนอกจากจะช่วยทำให้บรรยากาศในห้องเรียนเต็มไปด้วยความสนุกสนานแล้วยังช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกการใช้ภาษาได้เป็นอย่างดีด้วย

ส่วนการสอนตามคู่มือครูนั้น กิจกรรมการสอนส่วนใหญ่จะเน้นในด้านการฝึกพูดตามขอบ ฝึกการออกเสียง บรรยากาศโดยทั่วไปจึงไม่สนุกสนานเท่ากับกลุ่มทดลอง

ฉะนั้นจึงอาจสรุปได้ว่า การสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียนสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู

3. ความคงทนในการเรียนรู้

จากผลการทดลองปรากฏว่า คะแนนความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษจากการทดสอบเมื่อถึงช่วง 2 สัปดาห์ ภายหลังการทดลองของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมและนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมมีคะแนนความคงทนสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู ซึ่งตรงกับสมมุติฐานข้อที่ 3 ส่วนคะแนนความคงทนในการเรียนรู้เมื่อถึงช่วง 3 สัปดาห์ภายหลังการทดลองของทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ ซึ่งจากการพิจารณาค่าความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ย กลุ่มที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมมีค่าคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยในการทดสอบแต่ละครั้งของกลุ่มที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริม ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองทันที คะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองเมื่อถึงช่วง 2 สัปดาห์ และคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองเมื่อถึงช่วง 3 สัปดาห์ เป็น 28.93, 29.68 และ 29.57 ตามลำดับ จะเห็นได้ว่าคะแนนเฉลี่ยที่ได้ไม่แตกต่างกันมากนักจากคะแนนเฉลี่ยเมื่อสิ้นสุดการทดลองทันที ซึ่งแสดงว่านักเรียนในกลุ่มที่ได้รับการ

การสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมมีความคงทนในการเรียนรู้ก็ ผลดังกล่าว
 นี้ส่วนหนึ่งอาจเนื่องมาจากวิธีสอนแบบ T.P.R. ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาใช้ในช่วงแรก
 ของการสอนแต่ละคาบ โดยครูพูดประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษพร้อมกับสาธิตการปฏิบัติ
 ตามคำสั่งแล้วจึงให้นักเรียนปฏิบัติตามคำสั่ง ซึ่งสอดคล้องกับผลการทดลองของ คุนิฮิระ
 และ อัสเชอร์ (Kunihira and Asher. 1965 : 277-289) ซึ่งได้ศึกษา
 เกี่ยวกับความคงทนในการเรียนรู้ว่า การสอนโดยประโยคคำสั่งวิธีใดจะให้ผลคือ
 ความคงทนในการเรียนรู้ของผู้เรียนมากที่สุด เช่นการสอนโดยประโยคคำสั่งด้วยการให้
 นักเรียนฟังประโยคคำสั่งและดูการสาธิตของครูโดยนักเรียนไม่ต้องปฏิบัติ การสอนโดย
 ให้นักเรียนฟังประโยคคำสั่งและดูคู่มือคำแปล การสอนโดยให้นักเรียนฟังประโยคคำสั่ง
 จากเทปซึ่งมีคำแปลประกอบ เป็นต้น ผลปรากฏว่าการสอนโดยมีครูสาธิตการปฏิบัติตาม
 คำสั่งพร้อมกับให้นักเรียนปฏิบัติไปด้วยนั้น เป็นวิธีที่ช่วยให้นักเรียนเกิดความคงทนในการ
 เรียนรู้ได้ดีที่สุด และยังสอดคล้องกับคำกล่าวของ ประสาท อิศรปริตติ (ประสาท อิศรปริตติ
 2522 : 137) ซึ่งได้กล่าวถึงส่วนประกอบของการจำไว้ว่า การใช้ประสาทสัมผัสมาก ๆ
 เป็นบ่อเกิดของความจำอีกทางหนึ่ง การเรียนภาษานอกจากจะให้ผู้เรียนได้พูด ได้เห็น
 ได้ยิน แล้วยังได้กระทำอาการเคลื่อนไหวอีกก็จะทำให้จำได้ดีขึ้น

นอกจากนี้การใช้กิจกรรมประกอบการสอนในกลุ่มทดลองอาจจะเป็นสิ่งที่ช่วย
 สนับสนุนให้เกิดผลดีในด้านความคงทนในการเรียนรู้ด้วยอีกประการหนึ่ง เนื่องจากผล
 ดังกล่าวสอดคล้องกับผลการทดลองของ ฟินเตอร์ (Pinter. 1977 : 710-A)
 ซึ่งได้ทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการสะกดคำของนักเรียนที่ได้รับ
 การสอนโดยใช้เกมและการสอนตามตำราโดย ฟินเตอร์ ได้ทดสอบความคงทนในการ
 เรียนรู้เมื่อถึงช่วง 3 สัปดาห์ ภายหลังจากการทดลอง ซึ่งผลปรากฏว่า ทั้งผลสัมฤทธิ์และ
 ความคงทนในการเรียนของกลุ่มที่เรียนโดยใช้เกมสูงกว่ากลุ่มที่เรียนโดยใช้ตำรา

สรุปได้ว่า การสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมมีแนวโน้ม
 ทำให้นักเรียนมีความคงทนในการเรียนสูงกว่าการสอนตามคู่มือครู

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้างนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1.1 จากผลการวิจัยพบว่า การสอนภาษาอังกฤษโดยวิธี T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริมนี้ให้ผลดีแก่ผู้เรียนทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนรู้ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษหรือแม้แต่ผู้สอนภาษาต่างประเทศอื่น ๆ เช่น ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเยอรมัน ฯลฯ จึงควรพิจารณานำเทคนิควิธีสอนนี้ไปใช้ ซึ่งผลที่เห็นเด่นชัดมาก คือผลทางด้านทักษะการฟังซึ่งนับว่าเป็นทักษะพื้นฐานของการเรียนภาษาค้างนี้วิธีสอนดังกล่าวนี้จึงอาจจะเหมาะสำหรับการสอนนักเรียนระดับเริ่มเขียนมากกว่าระดับอื่น

1.2 จากผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมการสอนภาษาประเภทต่าง ๆ เช่น เกม เพลง มีประโยชน์ช่วยเสริมการเรียนการสอนภาษาได้มาก ครูผู้สอนควรจะมีการแลกเปลี่ยนความคิดและประสบการณ์ในการสอนกิจกรรมเหล่านี้บ่อยเสมอ และควรนำไปใช้ประกอบการสอนให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนด้วย

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้จัดทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อวัดความสามารถของผู้เรียนรวม 4 ทักษะ คือทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งในบางทักษะ เช่น ทักษะการพูด และทักษะการเขียน ผู้วิจัยได้จัดทำแบบทดสอบในลักษณะวัดความสามารถของผู้เรียนโดยอ้อม กล่าวคือเป็นแบบทดสอบชนิดเลือกตอบ ดังนั้นผลการวิจัยจากการวิเคราะห์ข้อมูลจำแนกตามทักษะอาจจะไม่เด่นชัดเท่าที่ควร ฉะนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปจึงควรศึกษาให้ละเอียดและเด่นชัดว่า วิธีสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมนี้จะให้ผลต่อผู้เรียนในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแต่ละทักษะอย่างไร เพื่อเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอนในการ

การเลือกกิจกรรมเสริมที่เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของการเรียนการสอนด้วย

พิจารณาเลือกเทคนิควิธีสอนให้เหมาะสมกับจุดประสงค์ของการสอนต่อไป

2.2 หลักการสอนภาษาโดยวิธี T.P.R. (Total Physical Response) มีความแตกต่างจากหลักการสอนภาษาวิธี Silent Way มาก จึงน่าจะมีการศึกษาเปรียบเทียบการสอน 2 วิธีนี้ว่าจะให้ผลแตกต่างกันอย่างไร การสอนวิธีใดเหมาะกับนักเรียนระดับใดและทักษะใด

2.3 ควรนำวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริมไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่มีวัยและระดับความสามารถทางการเรียนต่าง ๆ กัน เพื่อศึกษาว่า เมื่อใช้วิธีสอนดังกล่าวนี้กับผู้เรียนที่มีวัยและระดับความสามารถต่าง ๆ กันแล้วจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแรงจูงใจในการเรียนแตกต่างกันหรือไม่

ဘဏ္ဍာရန်ကုန်

บรรณานุกรม

กานดา ณ ถลาง วิธีสอนภาษาอังกฤษกับหลักจิตวิทยา โรงพิมพ์พระจันทร์ 2521,
105 หน้า

โกวิท ประวาลพดกซ์ และสมศักดิ์ สิ้นธุระเวช การประเมินในชั้นเรียน
วัฒนาพานิช 2523, 280 หน้า

จรรยา สุวรรณทัต และคนอื่น ๆ ผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษของเด็กไทยระดับ
ชั้นต่าง ๆ รายงานการวิจัย ฉบับที่ 19 กรุงเทพมหานคร : สถาบันวิจัยทาง
พฤติกรรมศาสตร์ 2515, 217 หน้า

ชวาล แพรัตกุล เทคนิคการวัดผล วัฒนาพานิช 2520, 407 หน้า

ชัยพร วิชาวุธ จิตวิทยาดมับประสบการณ์ โรงพิมพ์บริษัทสารมวลชน จำกัด
2519, 198 หน้า

_____ ความจำมนุษย์ โรงพิมพ์ชวนพิมพ์ 2520, 166 หน้า

ชม ภูมิภาค จิตวิทยาการเรียนการสอน สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด 2516,
238 หน้า

ทวี ทอแก้ว จิตวิทยาการศึกษา โรงพิมพ์โอเคียนสโตร์ 2517, 172 หน้า

นันทพร คชศิริพงษ์ การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้
คำศัพท์วิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากการสอนโดยใช้แบบฝึกหัด
ที่มีเกมและไม่มีเกมประกอบ วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2526, 168 หน้า อัดสำเนา

นิยม สารรัตน์ การเปรียบเทียบเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
ระหว่างผู้เรียนในโปรแกรมวิทยาศาสตร์กับผู้เรียนในโปรแกรมศิลปภาษาของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 9 วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์ 2524, 90 หน้า อัดสำเนา

บุญเจิด ภูณโณนันทพงษ์ การทดสอบแบบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2526, 285 หน้า
 บงกช ศุภราชา การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการจำวิชาหลัก
 ภาษาไทยระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้เกมและไม่ใช้เกมประกอบการสอน
 ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2527,
 186 หน้า อุดรธานี

บำรุง ไตรรัตน์ วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ คณะศึกษาศาสตร์
 มหาวิทยาลัยศิลปากร พระราชวังสนามจันทร์ นครปฐม 2524, 254 หน้า
 ประสาท อิศรปริศา จิตวิทยาการเรียนรู้กับการสอน สำนักพิมพ์กราฟิอาร์ต
 2523, 195 หน้า

พวงเพ็ญ อินทรประวัติ รวบรวมบทความการเรียนรู้การสอนภาษาอังกฤษ โครงการ
 บริการทางวิชาการ ฝ่ายวิชาการมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา 2523,
 367 หน้า

ระวีวรรณ ศรีครามครัน การสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษา โรงพิมพ์
 มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2520, 135 หน้า

_____ หลักและเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษในชั้นมัธยมศึกษา ห.จ.ก. กุณพิณอักษรกิจ
 2527, 379 หน้า

ลาวัลย์ พลกล้า การสอนคณิตศาสตร์แบบปฏิบัติการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร 2523, 119 หน้า

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ หลักการวิจัยทางการศึกษา โรงพิมพ์วีทีจี
 2524, 287 หน้า

วิเชียร เกตุสิงห์ หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เรือนอักษร
 2524, 153 หน้า

ศรีวัย สุวรรณกิตต์ วิธีสอนภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิมพ์โลก
 2522, 260 หน้า

- ศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา, หน่วย คู่มือแนวการสอนตามหลักสูตรมัธยมศึกษา
พุทธศักราช 2524 จงเจริญการพิมพ์ 2524, 67 หน้า
- ศึกษานิเทศก์, กระทรวง หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 จงเจริญ
 การพิมพ์ 2520, 252 หน้า
- สังเวียน สฤณีกุล และคนอื่น ๆ วิธีสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา
 โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง 2521, 375 หน้า
- สันทนา สุชาคารัตน์ วิธีสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา 2 บริษัทรุ่งศิลป์
 การพิมพ์ 2527, 408 หน้า
- สมณเตียร แก่นมณี การประเมินหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
 ปรินญาพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2524,
 144 หน้า อักสาเนา
- สุไร พงษ์ทองเจริญ วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน ฉบับปรับปรุง โรงพิมพ์
 ประมวลศิลป์ 2526, 268 หน้า
- สมจิตร วรณวิไลย การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์และความคงทนในการเรียนรู้วิชา
ภาษาอังกฤษโดยการสอนเสริมและไม่เสริมวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ปรินญาพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร 2527, 133 หน้า อักสาเนา
- สมพล ชูบุษชา การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการสอนหลักภาษาไทยด้วยการสอน
แบบบรรยายโดยใช้และไม่ใช้เกมประกอบการสอน วิทยานิพนธ์ ค.ม.
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2524, 187 หน้า อักสาเนา
- ฉัจฉรา วงศ์โสธร "ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังและแรงจูงใจของนักศึกษาต่อ
 ผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษ" วารสารภาษา 6 : (1 - 2) ตุลาคม 2529,
 หน้า 211 - 218

- อนันต์ ศรีโสภา การวัดผลการศึกษา ไทยวัฒนาพานิช 2525, 326 หน้า
- _____ ทฤษฎีการวัดและการทดสอบ ไทยวัฒนาพานิช 2525, 280 หน้า
- อุทัย ภิรมย์รัตน์ และเพ็ญศรี รังสิยากุล ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษแก่ผู้เริ่มเรียน
 โรงเรียนพณิชยการวิทยาลัยรามคำแหง 2521, 206 หน้า
- อ้อยทิพย์ กรมกุล "การเรียนรู้โดยการปฏิบัติ" ภาษาปริทัศน์ ปีที่ 1 ฉบับที่ 2
 (ม.ค. - พ.ค.) 2524 สถาบันภาษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หน้า 24 - 29
- Asher, J.J. Learning Another Language Through Action,
 California, Sky Oaks Production, Inc., 1982. 163 p.
- _____ "Children's First Language as a Model for
Language Learning," The Modern Language Journal,
 56(3), 133 - 289, 1972.
- Asher, J.J. Kusudo J. and de la Torre, R. "Learning a
 a Second Language through Command The Second Field Test,"
The Modern Language Journal. 58, (1-2), 24 - 32, 1974.
- Cronbach, Lee Joseph. Essential of Psychological Testing.
 3rd.ed., New York, 1970. 752 p.
- Edwards, Aloen Louis. Statistical Sethods for the Behavioral
Sciences, New York, Rinehart, 1954. 542 p.
- Fan, Chung - Teh. Item Anlysis Table. New Jersey, Education
 Testing Service, Princeton, 1952. 32 p.
- Ferguson, George A. Statistical Analysis in Psychology and
Education, 3rd.ed., New York, McGrow-Hill Book Company,
 1971. 492 p.
- Gardner R.C. and Lambert W.E. Attitude and Motivation in
Second Language Learning. Newbury House Publishers,
 Inc., 1972. 316 p.
- Girard Denis. "Motivation : the Responsibility of the
 Teacher," English Language Teaching Journal. Jan.
 1977. 102 p.
- Gazzaniga, M.S. "Language Comprehension in the Right
 Hemisphere With Prolenged Laterlized Assessment
 procedures," American Psychologist, May, 1983.
 p. 528 - 536.

- Harris, P. David. Constructing the Test Reading English as a Second Language. Wintrop 1972. 340 p.
- Khauji, Rajai Rashead. "Two Inovative Methods in Foreign Language Teaching : Their Effects on the Acquisition of Interactive Skills," Dissertation Abstracts International. 44(6) : 1777-A, December 1983.
- Kunihira S. and Asher J.J. "The Strategy of the Total Physical Response," An Application to Learning Japanese International Review of Applied Linguistics. 1965. 53(4).
- Lee, W.R. Language Teaching Games and Contests Oxford. Oxford University Press. 1979. 203 p.
- Murray, Henry A. "Exploration in Psychology," A Clinical and Experimental Study of Fifty Men of College Age. New York, Oxford University Press, 1938.
- Orcutt, Larry Emmment. "Child Management of Instructional Games : Effects Upon Cognitive Abilities, Behavioral Maturity and Self Concept of Disadvantaged Preschool Children." Dissertation Abstracts. I : 147-A, July, 1972.
- Pinter, Donna Dac Krewedl. "The Effects of an Academic Game on the Spelling Achievement of Third Graders," Dissertation Abstracts International. 21710-A, August, 1977.
- Rebecca Morgan. "Sing a Song of Subicets," Grade Teacher. 89, September 1971.
- Vallete, Rebecca M. Modern Language Testing Harcourt. Brace & World, Inc. 1967, 200 p.
- Widdowson, H. Teaching Language as Communication. Oxford, Oxford University Press. 1981, 168 p.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แผนการสอนวิชาภาษาอังกฤษแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริม

Lesson Plan

Period 1 : Time 50 minutes

Objective : To teach speaking through the presentation of new vocabulary and structures.

Structural Items : It is a pen. It is not a pencil.

Words : bag, box, bench, brush, blackboard, notebook, comb, chair, door, picture, window

Content : from the JACE book 1 page 5.

Teaching Aids : 1. real objects
2. picture cards
3. word cards

Evaluation : 1. Observe the students' activity.
2. Check the students' exercise.

Teaching Procedure

1. Ask the students for four volunteers. Then the four students stand in front of the classroom.
2. The teacher gives the following commands, and demonstrates through the commands. The volunteers then perform together with the teacher. The rest of the class watch the performance.

Stand up.

Sit down.

Stand up again.

Now sit on your chair again.

Walk to the table.

Walk to the door.

Walk to the blackboard.

3. Put the things such as a comb, a brush, a notebook, a pen, a pencil etc. on the table, then give the following commands;

Touch the pen.

Touch the notebook.

Touch the comb.

Touch the ruler.

Touch the bag.

Point to the bag.

Point to the box.

Point to the blackboard. etc.

4. Give the presented commands to the whole class, then get them perform through these commands altogether. .

5. Give the commands to the students one by one such as;

Supaporn, stand up, please. Sit down.

Chutima, walk to the door then touch the door.

Pichai, touch the blackboard.

Danai, touch the brush, please.

6. Put all of the pictures on the blackboard and put the word cards below each picture.

7. Point to the pictures and say;

a notebook - It is a notebook. It's notebook.

a chair - It is a chair. It's a chair.

a comb - It is a comb. It's a comb.

8. Tell the students to repeat the sentences.

9. Point to the picture of a notebook and say;

It is a notebook. It is not a ruler.

It's a notebook. It isn't a ruler.

10. Use actions to show the meaning of the sentences above and then write the sentences on the board as a model.

11. Divide the students into groups of four to practice the following conversation.

A : B, point to the door, please. (B points to the door.)

C : It isn't a door. It's a window.

B : It isn't a window. It's a door.

D : Right, it's a door.

12. Have the students do the exercises in the workbook.

Period 2 : Time 50 minutes

Objective : The students can tell whether the phrases or sentences they have heard right or wrong.

Structural Items : It's a pen. It isn't a pencil.

Words : a bench, a bag, a chair, a picture, a brush,
a table, count, one, two, three, four, five, six,
seven, eight, nine, ten, ...twenty

Content : from the JACE book 1 page 8.

Aids : 1. picture cards
2. some real objects in the classroom

Evaluation : 1. Observe the students' activity.
2. Check the students' exercises.

Teaching Procedure

1. Revise some of the commands taught earlier.
Point to the blackboard.
Point to the door.
Point to the pictures on the wall.
Stand up and touch your desk.
Sit down and touch a notebook on your desk.

2. Put something such as a pen, a pencil, a notebook, a ruler, a brush, etc. on the table; then say to the students:

Sirikamol, come here and touch the notebook.

Thank you. Go back to your chair.

Somchai come here and point to the bag, please.

Supaporn, point to the brush on the table.

Nantana, point to the ruler on the table, please.

3. Demonstrate counting the things on the table, then say, "Count" "Count the things on the table."

"One, two, three, four, five, six,..."

Danai, come here. Count the things on the table, please.

Malee, count the windows.

Somporn, count the notebooks in your bag.

4. Tell the students the meaning of "right" and "wrong".

5. The teacher shows the class two books and says, "There are three books in my hands" Then asks them whether it is right or wrong.

Students : "Wrong"

The teacher stands still and says, "I'm standing"

"Is it right or wrong?"

Students : "Right"

6. Have the students make their own sentences along with actions in front of the class, and the rest have to tell whether it is right or wrong.

7. Assign the students to do the exercise in the workbook.

Period 3 : Time 50 minutes

Objective: The students should be able to greet their friends in English.

Structural Items Good morning, Good afternoon, Good evening

How are you ?

I'm fine, thank you.

Content: "Greeting"

Teaching aids: 1. puppets
2. flat cards
3. stripped commands

Evaluation: 1. Observe the students' activity.
2. Check the students' exercise.

Teaching Procedure :

1. Revise some of the commands taught earlier.

Stand up.

Sit down.

Point to the picture.

Point to the picture of the king.

Touch the notebook on your desk.

Pick up all the books and notebooks on your desk and count them.

2. Novel commands. The teacher shows the children two puppets and says, "This is John and this is Mary. Now John will greet Mary."

John : "Good morning, Mary. How are you today?"

Mary : "I'm fine, thank you. And you?"

John : "I'm well, thank you."

(Repeat this conversation 3 times.)

The teacher explains how to greet in English and some cultural points about greeting comparing with their own culture. (Should be in Thai.)

3. Then using the puppets, the teacher demonstrates how to greet in various time such as in the morning, in the afternoon and in the evening.

4. Put the flat cards of the greeting model on the board.

5. Get the students practice greeting in groups.

Divide the students into two groups and suppose them to be Mary and John. The teacher uses these commands :

The time is in the morning. John, greet Mary.

The time is in the afternoon. Mary, greet John.

The time is in the evening. John, greet Mary.etc.

6. Let the students play a game called "Greet your friends" The teacher gives half of the students stripped commands which direct them to greet their friends like:

The time is in the morning.

Greet Manop.

It's in the afternoon.

Greet Danai.

etc.

7. Randomly, the teacher selects two or three pairs of the students to speak in front of the class.

8. Get the students copy the greeting model in their notebooks and assign them to do the exercise in the workbook.

Period 4 : Time 50 minutes

Objective: The students should be able to talk about some pictures or real things in English.

Structural Items . What's it ?

It's a

It's an

Content: from the JACE book 1 page 12

Teaching Aids: 1. Real objects in the classroom.
2. Stripped commands.

Evaluation: 1. Observe the students' oral practice.
2. Check the students' written exercise.

Teaching Procedure

1. Review. The teacher motivates the children by having them play "Simon Says" game.

The teacher as the leader of the game utters some commands. The students must act out through only the commands beginning with "Simon says" and they don't have to act out through the commands without the phrase "Simon says".

2. Novel vocabulary. The teacher puts the pictures of new vocabulary such as a ball, an egg, a truck,

a shoe, a hat, etc. on the board. Then demonstrate the following commands.

Point to the truck.

Touch the van.

Pick up the orange.

Draw a shoe on the blackboard, please.

Draw an egg and an orange, please. etc.

The teacher selects some students randomly to perform these commands.

The teacher faces all the pictures down and shows each one rapidly, asks the children with this question, "What's it?" The students have to answer, "It's a....." or "It's an"

3. Let the students play a game called "Draw what you hear".

Divide the students into 4 groups and get them stand in rows. The children who stand in front of each row take some stripped commands from the teacher then relay the commands by whispering to one another. The last one of each row have to perform through the commands they have heard.

The commands are :

Draw an egg.

Draw a car.

Draw a hat.

Draw a shoe.

Draw a notebook.

Draw Manop on a chair. etc.

The one who can finish drawing the picture first and correctly will be the winner.

4. Assign the students to do the exercise in the workbook.

Period 5 : Time 50 minutes .

Objective: The students should be able to ask and answer some Yes - No questions.

Structural Items: Is it a.....?

Is it an.....?

Yes, it is.

No, it isn't.

Content: from the JACE book 1 page 14.

Teaching Aids: 1. real objects in the classroom.

2. the students.

3. number cards

Evaluation: 1. Observe the students' activity.

2. Check the students' written exercise.

Teaching Procedure :

1. Review of numbers. The students act out through these commands :

Count your fingers.

Count the windows in this room.

Count the books in your bag.

Count the pictures in this room.

Malai, count the pens in Wimol's bag.

2. The teacher asks the children with the question, "How many.....are there?"

3. Novel commands. The teacher demonstrates these commands :

Throw a pencil to Danai.

Hit Prapai.

Give a book to Winai. etc.

4. The teacher gives each student a number card like

1 : one

 ,

2 : two

 Then the teacher pronounce each word clearly, the child who has the card have to show it to his friends, then all the students pronounce that word again and spell it. For example :

Teacher : one

Student with a card

1 : one

 shows it to his or her friends.

All of the students pronounce "one" and spell

"o-n-e- one"

5. Get the students think out some vocabulary they have learned, each child for one word. Like this :

Teacher : Number one.

Student with a number one card : I say, "It's a pen."

Teacher : Number two.

Student with a number two card : I say, "It's an egg." etc.

6. Let the students play a game called "Twenty Questions."

Divide the students into two teams. Each team assigns 5 puzzles. The students from the other team can guess only 20 times for each puzzle by using this question : "Is it a.....? The answer will be "No, it isn't." If they can guess correctly, the answer will be "Yes, it is."

7. Assign the students to do the exercise in the workbook.

Period 6 : Time 50 minutes

Objective : The students should be able to write simple sentences they have learned.

Structural Items: What is it ?

Is it a.....?

Is it an.....?

Content: from the JACE book 1 page 16 - 17

Teaching Aids. 1. real objects in the classroom

2. students' pair work sheet

Evaluation: 1. Observe the students' activity.

2. Check the students' written exercise.

Teaching Procedure

1. Review some of the commands taught earlier
such as ;

Nantana, count the books in your bag.

How many books are there in your bag? Give
your English book to me, please.

Bancha, give me your pens, please.

Kitti, count the boys in this room, please.

How many boys are there?

Pichai, draw an egg on the blackboard, please.

What's it?

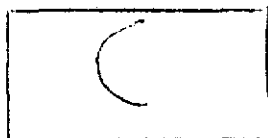
Wattana, Can you draw a car? Please draw a car
in your notebook and then show it to your
friends.

2. Get the students use their own commands to their friends, one command for each. The commands should not be the same.

3. Pair work. The teacher tells the students to face each other in pairs. Then gives them the pair-work sheet, for student A and student B. Tell them not to look at their partner's sheet. They have to complete the pictures only by asking questions.

The sheet for student A

1)

Is it an egg ?

Is it an apple ?

Is it the sun ?

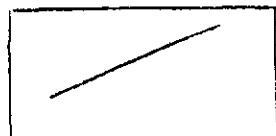
what is it ?

2)

It's a car

3)

4)

Is it a bus ? What is it?

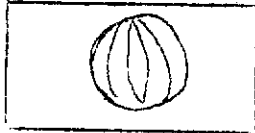
It's a shoe.

Is it a truck ?

Is it a pen ?

The sheet for student B

1)

It's a ball

2)

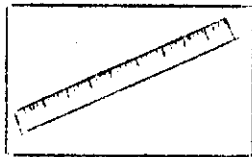
Is it a hat ?

Is it a bag ?

Is it a chair ?

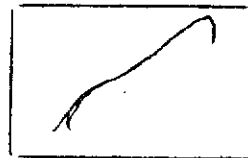
What is it ?

3)

It's a ruler.

4)

Is it a key ?

Is it a coat ?

Is it a brush ?

What is it ?

4. The teacher asks one or two pairs of the students to perform in front of the classroom.

5. The teacher tells the students to copy both the pictures and the questions in their notebooks again.

Period 7 : Time 50 minutes

Objective : The students should be able to pronounce the sentences they have learned correctly.

Structural Items : What 's it ? Is it a.....?

It's a..... No, it isn't.

Yes, it is.

Words : shelf, glass, cup, bed, cap, wall, hand, watch,
clock, handbag, drawer

Content : from the JACE book 1 page 18 - 19

Teaching Aids : 1. real objects in the classroom
2. picture cards

Evaluation :

1. Observe the students' activity.
2. Check the students' exercise.

Teaching Procedure :

1. Review some of the commands taught earlier.

The teacher utters the commands and the students do them
altogether..

Touch your chair.

Count your fingers.

Show me your English books.

Point to the window.

Stand up. Sit down on your desk. etc.

2. Novel commands. The teacher demonstrates the following commands : Use the pictures as teaching aids in case there are no real objects that can not be found in the classroom.

Put the watch on a wrist.

Put a hand in the handbag.

Put the books in the drawer.

Put the books on the shelf.

Put the picture on the wall.

Put the key in the cap. etc.

3. The teacher puts all the pictures of the new vocabulary on the blackboard. Then the teacher uses the following commands :

Point to the shelf.

Point to the clock.

Point to the watch.

Point to the glass.

Point to the wall.

Nantiya, put the glass on the shelf.

Pimarn, put the cup on the shelf. etc.

4. The teacher writes the sentence patterns on the blackboard, then explains them to the students and let them read the sentences after.

Point to	a	comb.	(,please.)
Touch	the	window.	
Draw	your	brush.	
Pick up		shelf	
		blackboard.	
		clock.	

	key			desk.
	cup	in		shelf.
Put your	books	on	your	drawer.
	clock	under		bag.
	watch			

5. Tell the students to write their own sentences from the charts.

Period 8 : Time 50 minutes

Objective : The students should be able to write some simple sentences they have learned correctly.

Structural Items : Where is the.....?

Where is it ? It's

Words : in, on, under, in front of, near, above

Content : from the JACE book 1 page 20-21

Teaching Aids : 1. picture cards

2. word cards

3. sheet

Evaluation : 1. Observe the students' activity.

2. Check the students' exercise.

Teaching Procedure

1. Review some of the commands taught earlier.

Where's your English book, Pimarn ? Put it on your desk.

Everybody, put your hands on your desk, please.

Malai, where's your pen? Please show me your pen.

Danai, please put your bag in your drawer. etc.

2. Novel commands. The teacher demonstrates the new commands as followed

Put the book on the notebook.

Put the pen between the book and the notebook.

So now, the book is on the notebook. The notebook is under the book. The pen is between the book and the notebook.

Show your hand above your head.

Now I'm showing my hand above my head.

Pimarn, come here and stand near me, Now Pimarn
is standing in front of me.

3. The teacher uses these commands for several times until the students can understand the commands well.

4. The teacher presents the vocabulary of things in the kitchen through the picture cards.

This is a cupboard. Nantiya, come here and show your friend the cupboard.

Kitti, put the cup and the glass on the cupboard, please.

This is a piece of cheese. This is a bag of salt.

Nantana, put the cheese and the salt on the table, please.

This is a pan. This is an oven. Wittaya, please put the pan on the oven.

This is a plate. This is a sink. Danai, please put the plate in the sink.

5. When the students have already known the meaning of each word the teacher puts the word cards on the blackboard and asks the students to read the words again.

6. The teacher draws a big square on the blackboard and says, "Suppose this is our kitchen. Now, let's set our kitchen."

Darunee, put the oven in the kitchen.

Where will we put the sink ? O.K. Pimarn,
put the sink near the oven.

Warakorn, please put the table in front of
the sink.

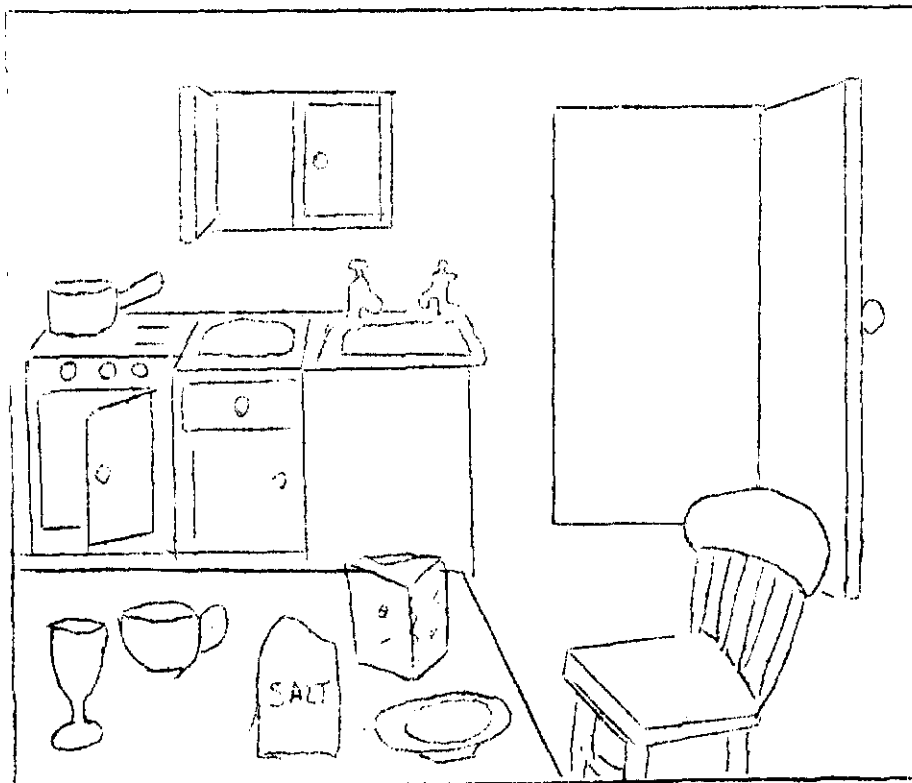
Sakun, put the chair near the table.

Kitti, put the cup and the glass on the table.

Wittaya, put the cheese on the table.

Malai, put the salt near the **cheese**.

Danai, put the plate near the **salt**.

7. The teacher uses the question "Where.....?" to ask the students again.

8. Let the students play a game called "Find the mice."

The teacher gives the sheet for the game.

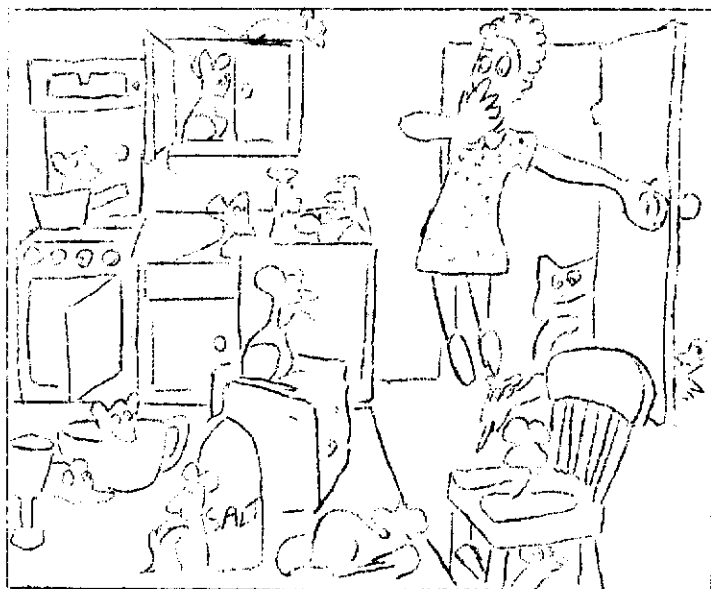
Let them work in pairs.

This is the students' sheet.

Where are the mice ?

You have ten minutes to find them. There are sixteen mice.

Example There's a mouse on the cupboard.

9. After the game, the teacher assigns them to write down the answers individually.

Period 9 : Time 50 minutes

Objective : The students should be able to plus in English.

Words : plus, one.....fifty, sixty, seventy. eighty,
ninety, one hundred

Content : from the JACE book 1 page 20-21

Teaching Aids : 1. number cards
2. the song chart

Evaluation : 1. Observe the students' activity.
2. Check the students' written exercise.

Teaching Procedure

1. The teacher talks to the students about the game they played previous period.
2. Suppose the students are mice. Then teach them to sing this song.

Do you like cats ?

Do you like cheese ?

Do you like cheese ?

Yes, I do.

Yes, I do.

Do you like to eat cheese ?

Do you like to eat cheese ?

Yes, I do.

Yes, I do.

Do you like meat ?

Do you like meat ?

Yes, I do.

Yes, I do.

Do you like to eat meat ?

Do you like to eat meat ?

Yes, I do.

Yes, I do.

Do you like cats ?

Do you like cats ?

No, I don't.

No, I don't.

Do you like to meet cats ?

Do you like to meet cats ?

No, I don't.

No, I don't.

3. The teacher asks the students about the mice
in their sheet again.

How many mice are there in your sheet ?

Teera, please count the mice loudly.

Warakorn, please count the students in this room.

Malai, count the windows in this room.

4. The teacher shows the students the number cards and teaches them to pronounce each word correctly.

5. The teacher tells them the meaning of the word "plus".

$$9 + 1 = 10$$

Plus nine with one. Then the answer is ten,

or we can say that nine plus one is ten.

6. The teacher writes the numbers on the blackboard and asks the students like:

Plus nine with twelve. Pichai, give me the answer, please.

Pimarn, what is ten plus five ?

Kitti, what is thirty plus forty ?

Warakorn, please tell me the answer of sixty plus thirty. etc.

7. Assign the students to do the written exercise.

Period 10 : Time 50 minutes

Objective : The students should be able to understand
the teacher's commands in English well.

Structural Items : Go to....., Go back to.....,
Open....., Close.....,

Content : from the JACE book 1 page 28

Teaching Aids : 1. sheet "Let's go on a tiger hunt"
2. real objects in the classroom

Evaluation : 1. Observe the students' activity.
2. Check the students' written exercise.

Teaching Procedure

1. Review some of the commands taught earlier.
Wittaya, come here, please.
Count the windows in this room.
How many windows are there ?
Thank you. Go back to your seat.
All the windows are open. Teera, please
close the windows. (The teacher demonstrates.)
Everybody, please open your book on page 45.
Now, shut it.
Open it. Close it. Open it. Shut it.

' Tell the students that the meaning of the words "close" and "shut" are the same.

2. The teacher gives the students the sheet "Let's go on a tiger hunt." And preteaches them some vocabulary which they don't know. The teacher tells the students to repeat what the teacher has just said phrase by phrase and follow the teacher's motions.

Let's go on a tiger hunt.

Let's go on a tiger hunt. Open the door.

(demonstrate)

Let's go out the door. Close the door.

(clap hands)

Walk, walk, walk.....

Oh, look ! I see a river.

We can't go over it. We can't go under it.

We must go in it. Swim, swim, swim.....

(demonstrate)

Whew, we made it ! Walk, walk, walk,.....

Oh look ! I see tall grass.

We can't go over it. We can't go around it.

We must go through it. Swish, swish, swish.....

Whew, we made it ! Walk, walk, walk.....

Oh look ! I see a bridge.

We can't go under it. We can't go around it.

We must go on it. Walk, walk, walk.....

Whew, we made it. Walk, walk, walk.....

Oh look ! I see a tree. I'm going to climb up
the tree.

Climb, climb, climb.....(demonstrate)

Oh look ! I see a cave. Let's go and see what's
in the cave.

Climb down the tree. Walk, walk, walk.....

Sh-sh.....Let's go quietly. Let's go softly.

(Whisper) Oh look ! I see two eyes. And
there's a nose.

And lots of hair.

It's a tiger ! Run, run, run,.....up the tree.

Down the tree.....run, run run.....over the
bridge.....

Run, run, run,.....through the grass.....
swish, swish, swish.....

Into the river.....swim, swim, swim.....

Run to school.

Open the door. Shut the door. (clap hands)

Whew, we made it!

3. The teacher tells the students to copy this
story as a hand writing and draw a picture to explain the
story.

Period 11 : Time 50 minutes

Objective : The students should be able to use the
possessive adjectives.

Structural Items : This is his car.

His car is under the tree.

Words : my, your, his her, their, our

Content : from the JACE book 1 page 29

Teaching Aids : 1. real objects
2. sheet

Evaluation : 1. Observe the students' activity.
2. Check the students' written exercise.

Teaching Procedure :

1. The teacher motivates the students by teaching them a song. Everybody performs the motion through the song.

Head shoulder

Head, shoulder, knees and toes, knees and toes.

(2 times)

And eyes and ears and mouth and nose.

2. The teacher gets the students to act out these commands :

Put your hand on your head.

Put your hands on your shoulders.

Put your hand on your eye.

Touch your nose.

Touch your ear.

Touch your mouth.

Pimarn, touch Nantiya's hand. Or we can say
that Pimarn is touching her hand.

(Tell the students to repeat again.)

Nantiya, touch Pimarn's shoulder.

Nantiya is touching his shoulder.

Kitti, come here and touch my hand.

Kitti is touching my hand. The teacher tells
the students to say,

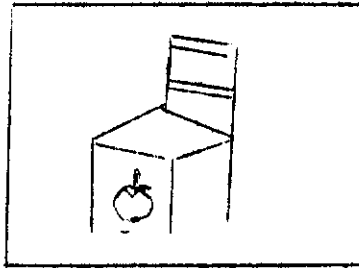
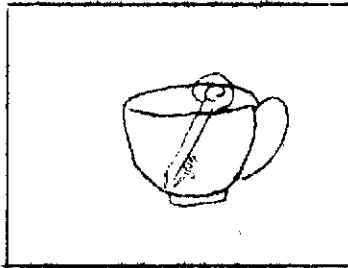
"Kitti is touching your hand."

Malai, come here and touch my hand and Kitti's
hand.

In this case, the teacher explains that they
have to say, "Malai is touching your hands."
but the teacher or Kitti has to say, "Malai
is touching our hands."

3. Let the students play a game called "Find the lost things". The teacher gives them some worksheets, tells them to work in pairs.

Student A's sheet

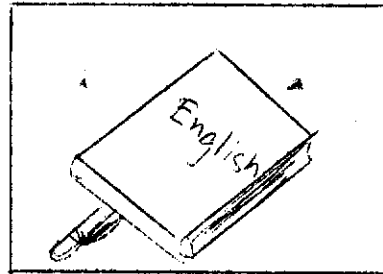
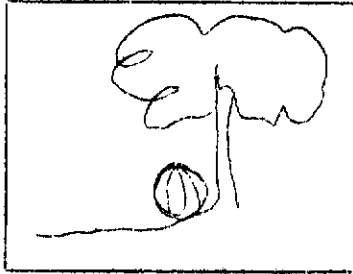

Questions

1. Can you see my cat ?
2. Can you find Tom's ball ?
3. Can you see my mother's car ?
4. Can you find Mary's pen ?

Answers (Complete it by yourself)

1. No, I can't.
2. No,.....
3. Yes, (his, her my, your) key is
.....
4. Yes, (his, her, my, our) apple is
.....

Student B's sheetQuestionsAnswers (Complete it by

1. Can you see my school bag ?	yourself)
2. Can you find John's dog ?	1. I'm sorry, I can't.
3. Can you see Malee's key ?	2. Yes, (his, her, my,
4. Can you see Pimarn's	your) ball is.....
apple ?	
	3. No,.....
	4. Yes, (his, her, my,
	our) pen is.....

4. After all the students have already worked in pairs, the teacher selects two or three pairs to perform in front of the classroom again.

5. Assign them to write down both the complete questions and answers in their notebooks.

Period 12 : Time 50 minutes

Objective : The students should be able to write some simple sentences about the pictures they have seen.

Words : coffee, water, chalk, paper, a piece of,

Content : from the JACE book 1 page 30

Teaching Aids : 1. real objects
2. paper

Evaluation : 1. Observe the students' activity.
2. Check the students' written exercise.

Teaching Procedure

1. Review some commands and present new vocabulary using real things.

The teacher gives each student a piece of paper, then says, "Now everyone has a piece of paper in your hand. Please show me your paper. Write your name on the top of the paper. (Point to the top of the paper.)

Pimarn, come here and stand in front of this classroom.

Can everyone see Pimarn's face ?

Please draw Pimarn's face.

Now draw a small house.

Draw a tree.

Please show me your picture.

2. The teacher shows an empty glass. Then tells the students, "This is a glass. "Then shows the other glass with some water in it, and says, "There is some water in this glass. This is a glass of water.

Can you draw a glass of water ?

Please draw a glass of water.

This is a piece of chalk. Please draw a piece of chalk.

This is a cup with coffee in it. Please draw a cup of coffee.

3. The teacher gets the students talk about the pictures they have drawn by asking them these questions :

What is in your first picture ?

What is in your second picture ?

What is in your third picture ? etc.

4. The teacher writes the new words such as a piece of chalk, a cup of coffee on the board.

5. Tell the students to write sentences under their each picture such as, "This is Pimarn's face."

Period 13 : Time 50 minutes

Objective : The students should be able to use some commands in English.

Content : from the JACE book 1 page 21

Teaching Aids : 1. real objects in the classroom.
2. the students.

Evaluation : 1. Observe the students' activity.
2. Check the students' exercise.

Teaching Procedure

1. Ask the students to sing "Head and
2. Review some commands as followed :
 - Put your hand on your head.
 - Put your hand on your toe.
 - Open your mouth.
 - shut your mouth.
 - Touch your friend's shoulder.
 - Give your friend a pen.
 - Sit on your desk.
 - Sit on the floor.
 - Touch your feet.
 - Sit down.
 - Touch your foot.

Stand on one foot.

Open your English book.

Shut it. etc.

3. Novel commands. The teacher communicates the meaning of the following commands by acting or gesturing.

Please clap your hands.

Please stamp your feet.

Please shout "chaiyo"

Then asks them, "Are you happy?"

4. The teacher uses this song to teach them.

If you're happy

If you're happy and you know it, clap your **hands**. (twice)

If you're happy and you know it and you really want to show
it, clap your hands.

.....stamp your feet.

.....shout "Chaiyo".

.....do all three.

(The students demonstrate the motions while singing the song.)

5. Assign the students to translate some English commands into Thai.

Period 14 : Time 50 minutes

Objective : To teach writing through the presented new vocabulary and structures.

Structural Items : Five plus two is seven.

Words : Numbers from one to one hundred.

Content : from the JACE book 1 page 31 - 36

Teaching Aids : 1. Real Objects in the classroom.
2. Number cards.

Evaluation : 1. Observe the students' activity.
2. Check the students' written exercise.

Teaching Procedure

1. Review. The teacher selects one student at a time and very quickly fires five to ten commands and questions such as :

Danai, touch your book.

Count the books in your bag.

Tell me how many books you have.

Is there only one door in this room ?

How many windows are there ?

Walk to Sakun and count the pencils in her bag.

Tell me how many pencils she has. etc.

2. Practice of number. Have students repeat counting from one to one hundred after the teacher.

3. Copying Contest. Give each student two or three number cards with both numbers and words on it as :

1 : one

2 : two

3 : three

4 : four

Tell them to walk around to copy the cards from their friends as fast as they can. The time should be limited in 15 minutes. The one who can copy all the number cards first and correctly will be the winner.

4. The teacher writes, " $1 + 2 = 3$ " on the board and says, "One plus two is three." and tells students to repeat. Then asks them the question "What is one plus two ?" again.

Use these problems to practice them orally

$$2 + 8 = 10$$

$$6 + 9 = 15$$

$$7 + 5 = 12$$

$$10 + 20 = 30$$

$$32 + 68 = 100$$

$$45 + 12 = 57 \quad \text{etc.}$$

5. Assign them to write in words as their homework.

Period 15 : Time 50 minutes

Objective : To teach speaking through the presented objects
and pictures.

Structural Items : What is it ?

It is an apple.

Is it an egg ?

Yes, it is.

No, it isn't.

Words : match, knife, comb, tie, fork, spoon, blouse,
flag, soldier

Content : from the JACE book 1 page 34 - 35

Teaching Aids : 1. real objects
2. picture cards
3. Word cards

Evaluation : Observe the students' activity.

Teaching Procedure

1. Put objects and pictures on the table then
review these commands.

Kith, come here and pick up the knife.

Show it to your friends.

Put it down near the apple.

Malai, give me the matches.

Sakun, point to the tie, please.

Touch my blouse.

Point to my skirt.

Pick up the knife and the fork.

2. Oral practice. The teacher shows the objects and the pictures again rapidly each time asks them, "What is it ?" or "Is it a _____?"

3. Miming game. Divide the students into two teams, A and B. The teacher has a list of words for each team. Each team sends pairs of students to play the game. Each pair of the two teams alternately plays the game in front of the class. One student has to act out to show the meaning of his word without speaking and the other has to guess the meaning.

4. Assign them to do the exercise in the workbook.

Period 16 : Time 50 minutes

Objective : To teach speaking and writing through the presented new vocabulary and structures

Structural Items : They are glasses.

I have two books.

Words : glasses, plates, saucers, cups, knives, matches, magazines, flags, forks,

Content : from the JACE book 1 page 37 - 38

Teaching Aids : 1. real objects
2. pictures

Evaluation : 1. Observe the students' activity.
2. Check the students' written exercise.

Teaching Procedure

1. Practice of numbers. The teacher says, "Pick up your pencil and write the numbers as I say them. Ready 1"

Then the teacher says a number, pauses for the students to write, and then the teacher writes the number on the blackboard for immediate feedback. The numbers begin with regular intervals as 1, 2, 3, 4 or 10, 20, 30, and so forth, then irregular intervals as 15, 18, 21, 23, 35, 48 etc.

2. Practice of plural form. The teacher picks up a book and says, "It's a book" then picks up two books and say, "I have two books" and writes down the words "one book - two books" on the board quickly. Then teacher asks students "How many books have I ?"

Practice with the following:

Show me three notebooks.

Show me two pencils.

Danai, touch two windows.

Sakun, point to two pictures. etc.

3. The teacher writes the **singular** and plural form of nouns on the board and teaches the students to pronounce them such as.

a book .. two books

a soldier - ten soldiers

a glass - three glasses

a match - four matches

a knife .. two knives etc.

4. Practice from the pictures in the textbook, using the following commands and questions :

Open you book on page 36..

Count the soldiers on that page.

How many soldiers are there ?

Count the flags.

Count the ties.

How many spoons are there ?

How many combs are there ?

How many birds are there ? etc.

5. Practice with "They 're _____." Use the pictures on page 36 and ask the questions as followed :

T : What are in the picture number 14 ?

SS : They 're shirts.

T : What are in the picture number 22 ?

SS : They 're knives. etc.

6. Have the students practice in groups. Divide the students into two groups then tell them to ask and answer the question about the pictures such as :

Group A : What are in the picture number 14 ?

Group B : They 're shirts.

Group B : What are in the picture number 15 ?

Group A : They 're birds. etc.

7. Assign them to do the written exercise in the workbook.

ภาคผนวก ข

แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้ถามเกี่ยวกับความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ ขอให้นักเรียนอ่านและพิจารณาข้อคำถามแต่ละข้อว่า พฤติกรรมหรือความรู้สึกในแต่ละข้อนั้นตรงกับความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียนมากหรือน้อยเพียงใด สิ่งที่สำคัญที่สุดคือขอให้นักเรียนตอบให้ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

2. วิธีตอบแบบสอบถาม ในข้อหนึ่ง ๆ จะมีช่องว่างให้นักเรียนเลือกตอบ 5 ช่อง คือ มากอย่างยิ่ง มาก ปานกลาง น้อย และน้อยอย่างยิ่ง ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้ออย่างละเอียดก่อน เมื่อคิดว่าจะตอบช่องใดก็ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ให้ตรงกับช่องนั้น ๆ

3. การตอบแบบสอบถามฉบับนี้ไม่มีผลต่อคะแนนการเรียนของนักเรียน แต่ประการใด นักเรียนมีอิสระในการตอบอย่างเต็มที่ คำตอบของนักเรียนจะมีประโยชน์และมีคุณค่ามากที่สุดก็ต่อเมื่อนักเรียนตอบตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ตัวอย่าง

ความรู้สึกหรือการกระทำ ขอความ	มาก อย่างยิ่ง	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อย อย่างยิ่ง
(๐) เมื่อเปรียบเทียบกับวิชาอื่น ๆ แล้วข้าพเจ้าชอบวิชาภาษาอังกฤษ				✓	

คำอธิบาย

จากตัวอย่างข้อ (๐) แสดงว่า เมื่อข้อความที่ให้แสดงความรู้สึกเมื่อ
เปรียบเทียบวิชาภาษาอังกฤษกับวิชาอื่น ๆ แล้ว นักเรียนต้องการตอบว่า ชอบภาษา
อังกฤษน้อย

แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน นักเรียนมีความรู้สึกหรือการ
กระทำตรงกับข้อความต่อไปนี้ มาก หรือน้อยเพียงใด

ข้อความ	ความรู้สึกหรือการกระทำ				
	มากที่สุด อย่างยิ่ง	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อย อย่างยิ่ง
1. เมื่อเปรียบเทียบวิชาอื่น ๆ แล้วข้าพเจ้าชอบวิชาภาษาอังกฤษ.....					
2. เมื่อข้าพเจ้าได้รับการบ้าน วิชาต่าง ๆ แล้ว ข้าพเจ้า จะทำการบ้านวิชาภาษาอังกฤษ ก่อนวิชาอื่น บ่อยครั้ง.....					
3. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการฝึกใจเรียน วิชาภาษาอังกฤษ.....					

ความรู้สึกรู้สึกหรือการกระทำ ความ ชอบความ	มาก อย่างยิ่ง	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อย อย่างยิ่ง
4. ภายหลังชั่วโมงภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าจะใช้เวลาทบทวนสิ่งที่ เรียนมาแล้วอย่างตั้งใจ.....					
5. ข้าพเจ้ามักจะลืมทำการบ้านวิชา ภาษาอังกฤษบ่อยครั้ง.....					
6. ในชั่วโมงภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้า มักจะใจลอยเวลาเรียน.....					
7. ข้าพเจ้ามีความมานะในการ เรียน วิชาภาษาอังกฤษ.....					
8. ข้าพเจ้ารู้สึกถึงความซ้ำซาก เบื่อบ่อยของวิชาภาษาอังกฤษ.....					
9. ข้าพเจ้ามีความคิดและความ ต้องการที่จะหาวิธีเรียนวิชา ภาษาอังกฤษให้ได้.....					
10. ข้าพเจ้ามีความต้องการให้ตัดวิชา ภาษาอังกฤษออกจากหลักสูตร.....					
11. ข้าพเจ้ารู้สึกว่ากิจกรรมในชั่วโมง ภาษาอังกฤษมักจะเป็นกิจกรรม ที่สนุกสนานทำให้ข้าพเจ้าอยาก เรียนยิ่งขึ้น.....					

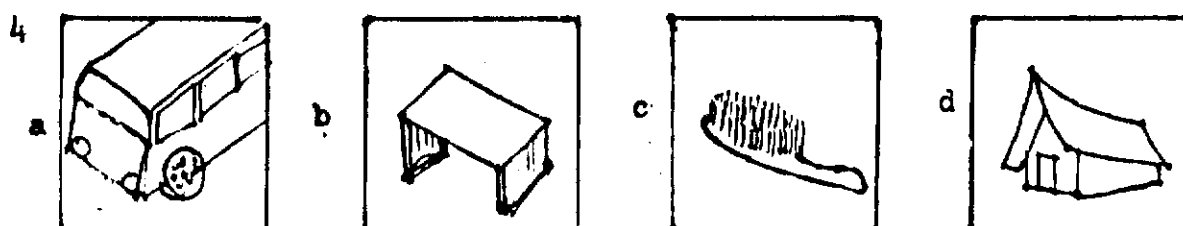
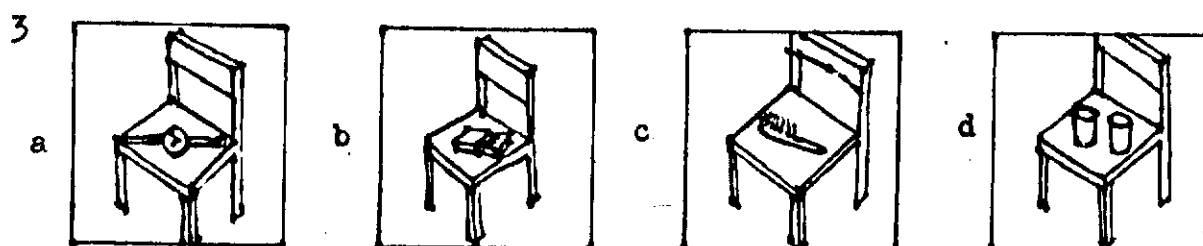
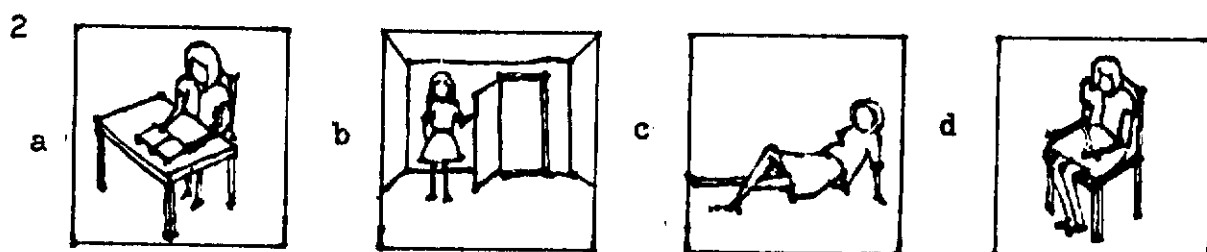
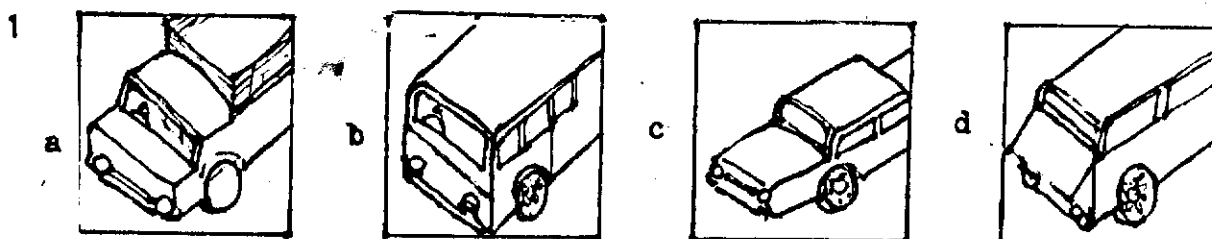
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1 (อ 011)

ทักษะการฟัง

จุดประสงค์ที่ 1 แสดงว่ารู้ความหมายของประโยคที่ได้ยิน

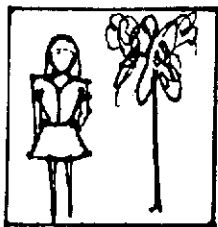
คำสั่ง

จงกาเครื่องหมาย x หั้มตัวอักษรหน้าภาพที่มีความหมายตรงกับประโยค
หรือข้อความที่มักเรียนได้ยิน (นักเรียนจะได้ยินเสียงจากเทปข้อละ 2 ครั้ง)

5

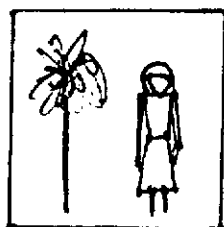
a

b

c

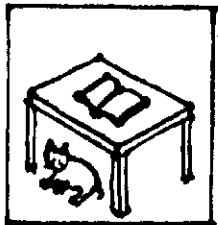

d

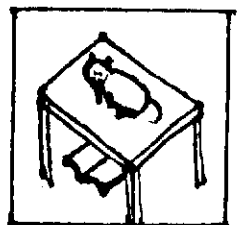

6

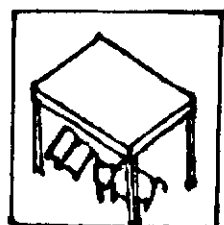
a

b

c

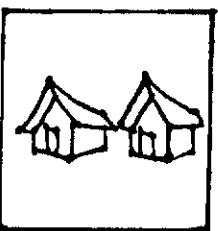

d

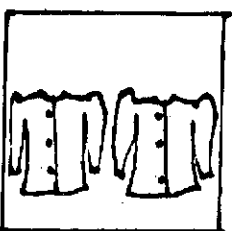

7

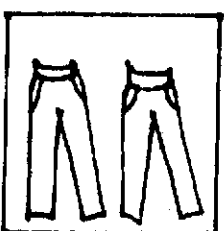
a

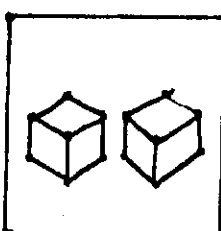
b

c

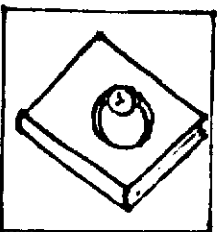

d

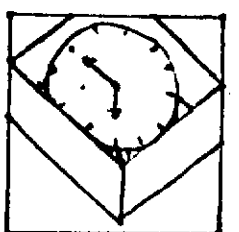

8

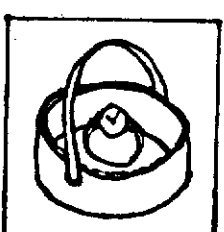
a

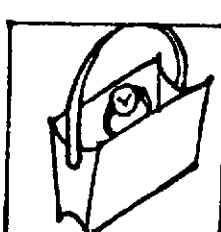
b

c

d

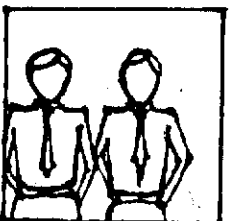

9

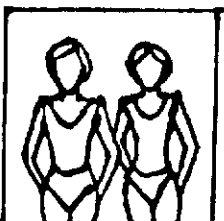
a

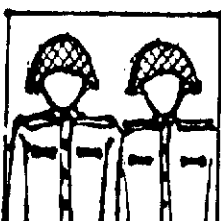
b

c

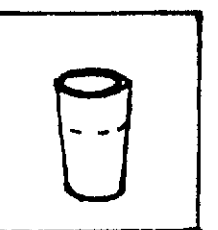

d

10

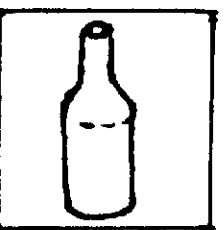
a

b

c

d

ทักษะการพูด

จุดประสงค์ที่ 2 สนทนาเกี่ยวกับการทักทายได้

คำสั่ง จงเลือกประโยคหรือข้อความที่จะตอบบทสนทนาต่อไปนี้ให้เหมาะสม

11. A : How are you today ? B :
 a. Thank you very much. b. I'm fine, thank you.
 c. I'm very good, thank you.
 d. I'm the best.
12. A : How is your brother today ? B :
 a. She is fine. b. He is fine.
 c. He is a teacher. d. He is a student.
13. Tom : Hello ! I'm Tom. What's your name ?
 Johnny :
 a. Good morning. I'm a boy.
 b. I'm fine. I'm Johnny.
 c. I'm O.K. I'm Johnny.
 d. Hello ! I'm Johnny.
14. A : Are you a student ? B :
 a. Yes, I am. b. Yes, I am not a teacher.
 c. No, you aren't a teacher.
 d. No, you are not a student.

จุดประสงค์ที่ 3 ถามและตอบเกี่ยวกับชีวิตประจำวันได้

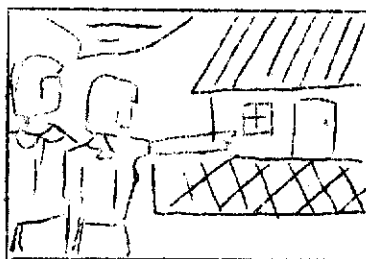
คำสั่ง อ่านบทสนทนาต่อไปนี้ แล้วเลือกข้อความที่เป็นคำถามหรือคำตอบที่เหมาะสมของแต่ละข้อ

15. A : How many boys are there in your house ?
 B :
 a. There is four. b. There are four boys.
 c. Two and two are four. d. There are boys.
16. A: Can you see Ann's books ? B :
 a. Yes, she is on the chair.
 b. Yes, her books are under the chair.
 c. No, she isn't on the chair.
 d. No, they are on the chair.
17. A :? B : There is one glass of milk.
 a. How many is there on the table ?
 b. How many milk are there on the table ?
 c. How many glasses of milk are there on the table ?
 d. How many glass of milk is there on the table?

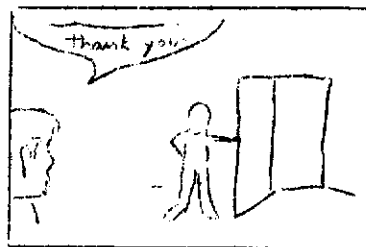
จุดประสงค์ที่ 4 ใช้ภาษาในการออกคำสั่งง่าย ๆ ได้

คำสั่ง จงเลือกประโยคคำสั่งที่เหมาะสมกับสถานการณ์ตามภาพต่อไปนี้

18. a. Close the door, please.
b. Touch your house, please.
c. Point to your house, please.
d. Draw your house, please

19. a. Close the door, please.
b. Point to the door, please.
c. Shut the door, please.
d. Open the door, please.

32.? It's in my bag.
 a. What is in your notebook ?
 b. How is your notebook ?
 c. Where is your notebook ?
 d. Is your notebook clean ?
33. ? There are forty - five.
 a. How many are there ?
 b. How many are the students ?
 c. How are the students there ?
 d. How many students are there ?
34. จงเรียงลำดับตัวอักษรต่อไปนี้ให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง
 ? you soldier are a
 a. You a soldier are b. You are a soldier ?
 c. Are you a soldier ? d. A soldier you are ?
35. is Tom behind me sitting .
 a. Tom is behind me sitting.
 b. Tom behind me is sitting.
 c. Behind me Tom is sitting.
 d. Tom is sitting behind me.
36. $32 + 28 = 60$
 a. Thirty - two plus twenty - eight is sixty.
 b. Thirteen - two plus twenty - eight is sixty.
 c. Thirty - two plus twenty - eight is sixty.
 d. Thirteen - two plus twenty - eight is sixteen.
37. Are you in your classroom ?
 a. Yes, you are b. Yes, I am
 c. No, you aren't d. No, I am

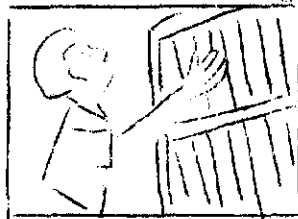
จงเลือกประโยคที่บรรยายภาพได้ถูกต้อง

38.

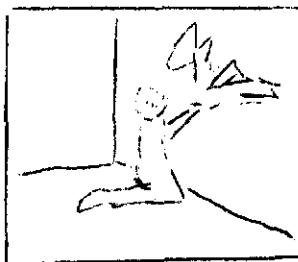
- a. The boy and the umbrella.
- b. He's under the umbrella.
- c. The boy's under the umbrella.
- d. The boys're under the umbrella.

39.

- a. He's reading a book
- b. He's putting a book on the shelf.
- c. He's opening his book.
- d. He's pointing to the books on the shelf.

40.

- a. He's sitting on the wall.
- b. He's writing on the wall.
- c. He's playing on the wall.
- d. He's drawing on the wall.

ข้อความในเพลง สำหรับข้อสอบวัดทักษะการฟัง

1. It's a truck. It isn't a van.
2. Where's your sister ?
She's sitting on the floor.
3. The watch is on the chair.
4. What's it ?
It's a brush.
5. Where's the girl ?
She's standing in front of a tree.
6. Where's the cat ?
The cat's under the table. It's near a newspaper.
7. I have two blouses.
8. Where's your watch ?
It's in my handbag.
9. What are they ?
They're soldiers.
10. What do you want ?
I want a jug of water.

ภาคผนวก ก

- ตารางค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม
วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- ตารางค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษ
- ตารางคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
- ตารางคะแนนแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ตาราง 8 แสดงค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) และค่าความยากง่าย
มาตรฐาน (Δ) ของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก 1
(อ 001) จำนวน 40 ข้อ

ข้อ	p	r	Δ	ข้อ	p	r	Δ
1	.72	.44	10.7	21	.58	.34	12.2
2	.75	.30	10.3	22	.37	.24	14.4
3	.77	.32	10.1	23	.35	.20	14.6
4	.76	.20	10.2	24	.59	.31	12.0
5	.72	.24	10.6	25	.59	.31	12.0
6	.52	.21	12.8	26	.33	.26	14.7
7	.78	.59	10.0	27	.49	.33	13.1
8	.77	.35	10.0	28	.20	.28	16.4
9	.79	.41	9.8	29	.67	.60	11.2
10	.38	.35	14.2	30	.39	.28	14.1
11	.60	.33	11.9	31	.48	.23	13.2
12	.61	.35	11.9	32	.68	.51	11.1
13	.27	.31	15.5	33	.77	.36	10.1
14	.52	.37	12.8	34	.77	.49	10.1
15	.72	.44	10.7	35	.56	.30	12.4
16	.80	.26	9.7	36	.78	.59	10.0
17	.76	.24	10.1	37	.74	.41	10.4
18	.76	.33	10.1	38	.73	.55	10.5
19	.77	.44	10.0	39	.74	.41	10.4
20	.78	.29	9.9	40	.73	.55	10.5

ตาราง 9 แสดงค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดแรงงูใจในการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้ค่าตามประกอบ จำนวน 20 ข้อ

ข้อ ข้อ	กลุ่มสูง		กลุ่มต่ำ		ค่าอำนาจ จำแนก (t)
	$\bar{X}$	S_H^2	$\bar{X}$	S_L^2	
1	4.47	0.333	2.85	0.573	8.526
2	3.81	0.656	2.60	0.500	5.654
3	4.90	0.110	3.83	1.006	5.654
4	3.64	0.426	2.25	0.456	7.433
5	4.87	0.333	3.54	0.660	6.751
6	4.84	0.833	4.01	0.526	3.190
7	4.20	0.493	2.88	0.656	2.486
8	4.93	0.076	3.53	2.676	4.217
9	4.76	0.210	3.60	0.590	6.480
10	5.00	0.000	4.03	0.610	6.259
11	4.85	0.440	3.74	0.930	4.723
12	4.51	1.693	3.41	1.373	3.134
13	4.83	1.468	2.89	0.250	7.376
14	4.53	2.923	4.14	0.776	3.143
15	4.83	1.240	3.18	1.393	5.061
16	4.78	0.293	3.67	0.760	5.415
17	4.64	0.406	3.20	1.833	4.832
18	4.44	0.340	3.12	0.360	7.904
19	4.44	0.590	2.72	2.235	5.119
20	4.88	0.193	3.12	0.693	9.263

ตาราง 10 แสดงคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเปรียบเทียบระหว่าง
การสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D
1	15	33	18	24	15	26	11
2	17	30	13	25	14	32	18
3	12	22	10	26	18	34	16
4	16	28	12	27	14	28	14
5	19	37	18	28	15	30	15
6	11	23	12	29	9	18	9
7	15	18	3	30	10	24	14
8	9	29	20	31	15	35	20
9	10	23	13	32	13	32	19
10	14	32	18	33	13	25	12
11	17	32	15	34	17	28	11
12	17	31	14	35	14	29	15
13	22	37	15	36	14	30	16
14	17	25	8	37	16	36	20
15	16	28	12	38	13	19	6
16	19	31	12	39	15	34	19
17	17	36	19	40	12	29	17
18	20	37	17	41	13	23	10
19	16	33	17	42	13	19	6
20	17	36	19	43	14	22	8
21	16	34	18	44	11	17	6
22	16	33	17	45	10	28	18
23	18	36	18				

ตาราง 11 แสดงคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเปรียบเทียบระหว่าง
การสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม

เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D
1	18	25	7	24	7	21	14
2	14	20	6	25	10	19	9
3	11	20	9	26	13	19	6
4	14	21	7	27	18	27	9
5	12	21	9	28	15	30	15
6	12	20	8	29	9	20	11
7	11	21	10	30	16	30	14
8	15	22	7	31	13	22	9
9	13	19	6	32	10	21	11
10	17	22	5	33	12	21	9
11	10	23	13	34	12	27	15
12	20	30	10	35	13	21	8
13	9	19	10	36	19	30	11
14	13	25	12	37	13	21	8
15	16	30	14	38	11	20	9
16	13	28	15	39	12	23	11
17	7	24	17	40	14	24	14
18	12	24	12	41	12	25	13
19	13	25	12	42	13	22	9
20	14	21	7	43	11	22	11
21	12	31	19	44	9	20	11
22	13	22	9	45	15	22	7
23	10	26	16				

ตาราง 12 แสดงคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเปรียบเทียบระหว่างการสอบ
หลังการทดลองทันทีและการสอบหลังการทดลองเมื่อถึงช่วง 2 สัปดาห์ และ 3 สัปดาห์ ของ
กลุ่มทดลอง

เลขที่	หลังการ ทดลอง ทันที	ถึงช่วง 2สัปดาห์	D	ถึงช่วง 3สัปดาห์	D	เลขที่	หลังการ ทดลอง ทันที	ถึงช่วง 2สัปดาห์	D	ถึงช่วง 3สัปดาห์	D
1	33	30	-3	32	-1	24	26	29	3	29	3
2	30	29	-1	31	1	25	32	34	2	33	1
3	22	26	4	24	2	26	34	33	-1	33	-1
4	28	28	0	30	2	27	28	23	-5	26	-2
5	37	37	0	36	-1	28	30	31	1	33	3
6	23	24	1	24	1	29	18	16	-2	18	0
7	18	20	2	28	10	30	24	23	-1	24	0
8	29	28	-1	29	0	31	35	35	0	36	1
9	23	23	0	23	0	32	32	33	1	31	-1
10	32	34	2	30	-2	33	25	24	-1	25	0
11	32	32	0	31	-1	34	28	27	-1	31	3
12	31	31	0	29	-2	35	29	31	2	30	1
13	37	37	0	37	0	36	30	32	2	32	2
14	25	26	1	26	-1	37	36	35	-1	32	-4
15	28	32	4	29	1	38	19	21	2	22	3
16	31	31	0	31	0	39	34	34	0	33	-1
17	36	36	0	33	-3	40	29	32	3	29	0
18	37	39	2	39	2	41	23	29	6	24	1
19	33	33	0	33	0	42	19	23	4	24	5
20	36	36	0	36	0	43	22	23	1	21	-1
21	34	35	1	35	1	44	17	23	6	21	4
22	33	34	1	34	1	45	28	28	0	28	0
23	36	36	0	36	0						

ตาราง 13 แสดงคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเปรียบเทียบระหว่างการสอบ
 หลังการทดลองทันทีและการสอบหลังการทดลองเมื่อถึงช่วง 2 สัปดาห์ และ 3 สัปดาห์ ของ
 กลุ่มควบคุม

เลขที่	หลังการ ทดลอง ทันที	ถึงช่วง 2 สัปดาห์	D	ถึงช่วง 3 สัปดาห์	D	เลขที่	หลังการ ทดลอง ทันที	ถึงช่วง 2 สัปดาห์	D	ถึงช่วง 3 สัปดาห์	D
1	25	28	3	28	3	23	26	29	3	29	3
2	20	20	0	21	1	24	21	19	-2	19	-2
3	20	21	1	20	0	25	19	18	-1	16	-3
4	21	20	-1	19	-2	26	19	18	-1	19	0
5	21	21	0	21	0	27	27	27	0	27	0
6	20	21	1	22	2	28	30	31	1	31	1
7	21	21	0	18	-3	29	20	19	-1	18	-2
8	22	22	0	22	0	30	30	26	-4	28	-2
9	19	18	-1	21	2	31	22	20	-2	24	2
10	22	22	0	23	1	32	21	20	-1	22	1
11	23	21	-2	19	-4	33	21	21	0	22	1
12	30	24	-6	31	1	34	27	22	-5	27	0
13	19	21	2	21	2	35	21	20	-1	19	-2
14	25	24	-1	24	-1	36	30	31	1	29	-1
15	30	32	2	32	2	37	21	20	-1	21	0
16	28	30	2	30	2	38	20	20	0	21	1
17	24	26	2	25	1	39	23	22	-1	23	0
18	24	22	-2	21	-3	40	24	22	-2	22	-2
19	25	25	0	24	-1	41	25	22	-3	23	-2
20	21	23	2	24	3	42	22	22	0	25	3
21	31	27	-4	27	-4	43	22	21	-1	22	0
22	22	22	0	20	-2	44	20	20	0	20	0
						45	22	23	1	24	2

ตาราง 14 แสดงคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเปรียบเทียบระหว่างการสอบ
ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ในด้านทักษะการฟังของกลุ่มทดลอง (คะแนนเต็ม

10 คะแนน

เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D
1	4	10	6	24	2	8	6
2	4	9	5	25	5	10	5
3	3	8	5	26	4	10	6
4	4	10	6	27	5	10	5
5	5	10	5	28	5	9	4
6	4	9	5	29	1	5	4
7	2	5	3	30	2	7	5
8	3	8	5	31	3	10	7
9	3	8	5	32	4	9	5
10	5	9	4	35	2	7	5
11	5	9	4	34	4	10	6
12	5	10	5	35	3	6	3
13	6	10	4	36	3	9	6
14	2	6	4	37	3	10	7
15	3	9	6	38	5	7	2
16	6	10	4	39	2	10	8
17	6	10	4	40	1	8	7
18	6	10	4	41	2	9	7
19	5	10	5	42	2	7	5
20	4	10	6	43	3	7	4
21	3	10	7	44	3	5	2
22	3	10	7	45	3	9	6
23	4	10	6				

ตาราง 15 แสดงคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเปรียบเทียบระหว่างการสอบ
ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ในด้านทักษะการฟังของกลุ่มควบคุม (คะแนนเต็ม
10 คะแนน)

เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D
1	4	8	4	24	2	5	3
2	4	6	2	25	2	6	4
3	4	6	2	26	4	4	0
4	5	7	2	27	6	8	2
5	3	6	3	28	6	10	4
6	4	6	2	29	1	6	5
7	4	5	1	30	5	8	3
8	5	6	1	31	4	7	3
9	4	6	2	32	4	7	3
10	5	7	2	33	3	5	2
11	4	5	1	34	4	6	2
12	6	8	2	35	3	6	3
13	3	6	3	36	6	9	3
14	4	6	2	37	4	5	1
15	5	8	3	38	3	4	1
16	4	6	2	39	4	6	2
17	2	6	4	40	5	7	2
18	4	8	4	41	3	6	3
19	3	7	4	42	4	6	2
20	4	7	3	43	3	6	3
21	3	9	6	44	2	4	2
22	2	5	3	45	4	6	2
23	4	7	3				

ตาราง 16 , แสดงคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเปรียบเทียบระหว่าง
การสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ในด้านทักษะการฟังของกลุ่มทดลอง
(คะแนนเต็ม 9 คะแนน) นพด.

เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D
1	3	7	4	24	4	6	2
2	4	5	1	25	2	7	5
3	2	4	2	26	5	8	3
4	4	6	2	27	2	7	5
5	4	9	5	28	3	9	6
6	3	4	1	29	3	1	-2
7	4	3	-1	30	3	5	2
8	2	8	6	31	5	9	4
9	1	3	2	32	2	7	5
10	4	5	1	33	3	6	3
11	2	8	6	34	6	5	-1
12	3	7	4	35	5	7	2
13	5	8	3	36	4	7	3
14	3	5	2	37	5	8	3
15	4	7	3	38	3	5	2
16	4	8	4	39	4	7	3
17	2	8	6	40	3	7	4
18	4	9	5	41	4	6	2
19	3	8	5	42	2	3	1
20	3	9	6	43	4	5	1
21	4	7	3	44	2	3	1
22	4	7	3	45	2	7	5
23	5	7	2				

ตาราง 17 แสดงคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเปรียบเทียบระหว่าง
การสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ในก้านทักษะการพูดของกลุ่มควบคุม
(คะแนนเต็ม 9 คะแนน)

เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D
1	6	7	1	24	3	4	1
2	2	4	2	25	3	4	1
3	2	4	2	26	2	6	4
4	3	5	2	27	3	9	6
5	3	5	2	28	2	6	4
6	3	5	2	29	3	4	1
7	3	6	3	30	4	9	5
8	2	4	2	31	3	6	3
9	2	4	2	32	2	4	2
10	4	5	1	33	2	4	2
11	2	6	4	34	2	6	4
12	4	6	2	35	3	5	2
13	2	3	1	36	5	8	3
14	2	6	4	37	3	4	1
15	4	4	0	38	2	5	3
16	3	7	4	39	2	5	3
17	3	5	2	40	3	4	1
18	3	7	4	41	3	6	3
19	4	6	2	42	3	5	2
20	3	6	3	43	2	5	3
21	4	7	3	44	2	5	3
22	3	7	4	45	3	4	1
23	1	9	8				

ตาราง 18 แสดงคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเปรียบเทียบระหว่าง
ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ในด้านทักษะการอ่านของกลุ่มทดลอง (คะแนนเต็ม
9 คะแนน)

เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D
1	4	7	3	24	4	5	1
2	5	7	2	25	3	7	4
3	4	4	0	26	5	5	0
4	3	2	-1	27	2	6	4
5	4	7	3	28	3	4	1
6	2	4	2	29	2	4	2
7	4	3	-1	30	2	5	3
8	1	5	4	31	3	6	3
9	2	5	3	32	3	5	2
10	3	7	4	33	4	5	1
11	4	6	2	34	4	4	0
12	3	4	1	35	2	5	3
13	5	9	4	36	3	5	2
14	6	6	0	37	4	8	4
15	5	3	-2	38	2	3	1
16	5	4	-1	39	4	8	4
17	4	8	4	40	4	5	1
18	5	7	2	41	3	3	0
19	3	6	3	42	4	4	0
20	5	6	1	43	2	5	3
21	4	8	4	44	2	2	0
22	4	7	3	45	1	6	4
23	5	8	3				

ตาราง 19 แสดงคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเปรียบเทียบระหว่าง
การสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ในด้านทักษะการอ่านของกลุ่มควบคุม
(คะแนนเต็ม 9 คะแนน)

เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D
1	4	3	-1	24	0	6	6
2	3	5	2	25	2	4	2
3	2	4	2	26	3	5	2
4	3	4	1	27	4	5	1
5	2	4	2	28	3	5	2
6	2	3	1	29	2	5	3
7	0	4	4	30	3	3	0
8	3	6	3	31	2	6	4
9	3	4	1	32	2	4	2
10	3	4	1	33	4	6	2
11	2	5	3	34	3	5	2
12	5	6	1	35	3	4	1
13	2	5	3	36	3	5	2
14	3	5	2	37	3	5	2
15	3	7	4	38	2	4	2
16	3	5	2	39	3	5	2
17	0	6	6	40	3	6	3
18	2	4	2	41	3	4	1
19	3	4	1	42	2	6	4
20	2	4	2	43	3	5	2
21	2	5	3	44	2	5	3
22	4	4	0	45	4	5	1
23	2	4	2				

ตาราง 20 แสดงคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเปรียบเทียบระหว่าง
ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ในด้านทักษะการเขียนของกลุ่มทดลอง (คะแนนเต็ม
12 คะแนน)

เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D
1	4	9	5	24	5	7	2
2	4	9	5	25	4	8	4
3	3	6	3	26	4	11	7
4	5	10	5	27	5	5	0
5	6	11	5	28	4	8	4
6	2	6	4	29	3	8	5
7	5	7	2	30	3	7	4
8	3	8	5	31	4	10	6
9	4	7	3	32	4	11	7
10	2	11	9	33	4	7	3
11	6	9	3	34	3	9	6
12	6	10	4	35	4	11	7
13	6	10	4	36	4	9	5
14	6	8	2	37	4	10	6
15	4	9	5	38	3	4	1
16	5	9	4	39	5	9	4
17	5	10	5	40	4	9	5
18	5	11	6	41	4	5	1
19	5	9	4	42	5	5	0
20	5	11	6	43	5	5	0
21	5	9	4	44	4	7	3
22	5	9	4	45	4	6	2
23	4	11	7				

ตาราง 21 แสดงคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเปรียบเทียบระหว่าง
ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ในด้านทักษะการเขียนของกลุ่มควบคุม (คะแนนเต็ม
12 คะแนน)

เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D	เลขที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	D
1	4	7	3	24	2	6	4
2	5	5	0	25	3	5	2
3	3	6	3	26	4	4	0
4	3	5	2	27	5	5	0
5	4	6	2	28	4	9	5
6	3	6	3	29	3	5	2
7	4	6	2	30	4	10	6
8	5	6	1	31	4	3	-1
9	4	5	1	32	2	6	4
10	5	6	1	33	3	6	3
11	2	7	5	34	3	10	7
12	5	10	5	35	4	6	2
13	2	5	3	36	5	8	3
14	4	8	4	37	3	7	4
15	4	11	7	38	4	7	3
16	3	10	7	39	3	7	4
17	2	7	5	40	4	7	3
18	3	5	2	41	3	9	6
19	3	8	5	42	4	5	1
20	5	4	-1	43	3	6	3
21	3	10	7	44	3	6	3
22	4	6	2	45	4	7	3
23	3	6	3				

ตาราง 22 แสดงคะแนนแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเปรียบเทียบระหว่าง
ก่อนการทดลองกับหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

เลขที่	ก่อนเรียน	หลังเรียน	D	เลขที่	ก่อนเรียน	หลังเรียน	D
1	74	82	8	24	72	81	9
2	74	82	8	25	69	78	9
3	63	74	11	26	77	85	8
4	74	81	7	27	67	78	11
5	84	89	5	28	78	87	9
6	62	74	12	29	66	77	11
7	61	73	12	30	65	76	11
8	72	81	9	31	80	88	8
9	59	73	14	32	66	76	10
10	84	89	5	33	64	75	11
11	80	88	8	34	69	78	9
12	79	88	9	35	59	71	12
13	97	98	1	36	74	82	8
14	74	82	8	37	74	82	8
15	73	81	8	38	59	71	12
16	84	91	7	39	74	82	8
17	84	91	7	40	70	80	10
18	90	97	7	41	71	81	10
19	75	83	8	42	56	70	14
20	76	84	8	43	70	79	9
21	90	96	6	44	56	70	14
22	78	87	9	45	85	91	6
23	89	91	2				

ตาราง 23 แสดงคะแนนแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเปรียบเทียบระหว่าง
ก่อนการทดลองกับหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม

เลขที่	ก่อนเรียน	หลังเรียน	D	เลขที่	ก่อนเรียน	หลังเรียน	D
1	79	84	5	24	62	67	5
2	61	65	4	25	61	67	6
3	67	68	1	26	69	71	2
4	60	65	5	27	87	88	1
5	67	68	1	28	89	92	3
6	66	68	2	29	73	77	4
7	59	62	3	30	88	90	2
8	70	72	2	31	69	70	1
9	59	62	3	32	69	69	0
10	61	66	5	33	71	75	4
11	61	65	4	34	84	86	2
12	94	94	0	35	71	74	3
13	63	68	5	36	95	97	2
14	79	82	3	37	71	75	4
15	93	93	0	38	70	73	3
16	87	89	2	39	58	59	1
17	75	79	4	40	58	58	0
18	73	77	4	41	75	78	3
19	76	80	4	42	75	78	3
20	70	71	1	43	71	75	4
21	92	93	1	44	57	57	0
22	59	61	2	45	72	76	4
23	76	80	4				

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ
 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. (TOTAL
 PHYSICAL RESPONSE) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู

บทคัดย่อ

ของ

สุภา ชาติรีนันท์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
 เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

พฤษภาคม ๒๕๒๘

การศึกษาค้นคว้านี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจ และความ
คงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอน
แบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอน
ตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา
2528 ของโรงเรียนศรีบุญยานนท์ อำเภอเมือง จังหวัดนนทบุรี จำนวน 90 คน
แบ่งออกเป็นกลุ่มทดลอง 45 คน และกลุ่มควบคุม 45 คน ดำเนินการทดลองโดยใช้
แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest-Posttest
Design กลุ่มทดลองได้รับการสอนแบบ T.P.R. ที่มีกิจกรรมเสริม กลุ่มควบคุม
ได้รับการสอนตามคู่มือครู

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบก่อนและหลังการทดลองนักเรียนทั้งสองกลุ่มด้วยแบบ
ทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามวัดแรงจูงใจใน
การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ในการศึกษาวัดความคงทนในการเรียนรู้ของนักเรียน
ผู้วิจัยทำการทดสอบด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนฉบับเดิม ภายหลังจาก
ทดลองทันที (Posttest) ทดสอบเมื่อถึงช่วง 2 สัปดาห์ และ 3 สัปดาห์ภายหลัง
การทดลอง จากนั้นนำข้อมูลทั้งหมดมาทำการเปรียบเทียบความแตกต่างโดยใช้
t-test

ผลการวิจัยพบว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
2. แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
3. ความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
เมื่อถึงช่วง 2 สัปดาห์ภายหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
และเมื่อถึงช่วง 3 สัปดาห์ภายหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

A COMPARISON OF MATTAYOM SUKSA I STUDENTS' ACHIVEMENT,
MOTIVATION AND RETENTION IN LEARNING ENGLISH THROUGH
T.P.R. (TOTAL PHYSICAL RESPONSE) METHOD WITH
SUPPLEMENTARY ACTIVITIES AND THROUGH METHODS
IN THE TEACHER'S MANUAL, JUNIOR ACTIVE
CONTEXT ENGLISH BOOK I

AN ABSTRACT
BY
SUDA CHATREENAN

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
November 1985

7

The purpose of this study was to compare Mattayom Suksa I Students' achievement, motivation and retention in learning English through T.P.R. (Total Physical Response) method with supplementary activities and through methods in the teacher's manual.

The 90 subjects were randomly selected from Mattayom Suksa I students of Sriboonyanon School, Nonthaburi Province. They were assigned into the experimental and control groups, with 45 students in each. The research design of this experiment was the randomized control group pretest-posttest design. The experimental group learned through T.P.R. (Total Physical Response) Method with supplementary activities while the control group learned through the methods in the Junior Active Context English Book 1 teacher's manual.

The experiment was done during 4 weeks, 4 periods a week. The same contents were applied to both groups. The dependent variables in the study were subjects' achievement, motivation and retention in learning English.

The inferential statistical technique was the t-test.

The findings of the study revealed that :

1. The achievement of both groups were significantly different at the .01 level.
2. The motivation in learning English of both groups were significantly different at the .01 level.